

CHƯƠNG 1:

Tôi đắm đắm nhìn chàng, chàng trên bảng đen với phấn trắng và lời giảng trầm trầm lắng đọng, dáng nghiêng buồn và đôi mắt thật tình tứ thỉnh thoảng ngừng trên mắt tôi, cho tôi chớp mắt buồn rưng rưng. Dáng chàng cao, mái tóc vừa đủ dài cho mặt chàng đầy nét nghệ sĩ, cho tôi ngây ngất uống từng lời giảng. Chàng là giáo sư dạy cours Anh văn. Chàng mới ở Mỹ về, và cả lớp đã xôn xao lên vì được học Anh Văn với một giáo sư tốt nghiệp Harvard. Từ đó tôi vượt các bạn về môn Anh văn. Nhỏ Châu bây giờ chịu xuống hạng nhì. Tôi không bỏ sót một bài một chữ nào của chàng. Bởi vì tôi yêu chàng. Tôi yêu chàng tha thiết, mối tình đầu nào không đại khờ, không si mê, nên nhìn tay chàng không đeo nhẫn, tôi vội quyết đoán chàng chưa có vợ, để đêm đêm mơ mộng, để chiều chiều nhớ thương chất đầy. Những giờ học với chàng đan đầy kỷ niệm bằng những cái nhìn thật lạnh lẽ, thật thiết tha.

Chàng ở trước mặt tôi, nụ cười nhẹ nở, đôi mắt biết nói lời thầm. Tôi đắm đắm nhìn chàng, tôi yêu giọng chàng nói, tôi mê dáng chàng chậm rãi đi dọc theo lớp học, tôi run lên khi chàng đứng bên tôi, xem tôi chép bài, mùi thơm đàn ông ngai ngái tỏa ra từ lưng chàng, ôi ngất ngây, ôi mê đắm vô vàn, cho tôi run tay thuôn, run chữ lêu nghêu buồn trên giấy học trò. Tôi ngược mắt nhìn lên, bắt gặp cái nhìn lạnh lẽ của chàng, đôi bờ mi rậm huyền bí khép nhẹ nhốt kín màu mắt xanh lơ của chàng, tôi run rẩy:

- Thưa...

- Gì Thu? Không hiểu bài hả?

Tôi lắc đầu, tôi muốn hỏi tại sao mãi hôm nay anh mới đeo nhẫn? Tại sao anh chở cô Hà như chở em ra xa lộ hôm nào? Nhưng tôi mím môi lại, tôi nghe hờn tủi ứa về, đầy trong trái tim. Anh có vợ rồi! Sao anh không nói với em, sao anh im lặng, bây giờ em yêu anh tha thiết mất rồi còn đâu. Bây giờ em không thể thôi không yêu anh. Bây giờ em buồn chết được vì tay anh đeo nhẫn, vì cô Hà chiều chiều dựa trên vai anh, vì môi anh đã ngàn lần chết trên môi cô Hà xinh đẹp và duyên dáng. Em biết chứ, cô ấy là vợ anh, còn em, em chỉ có quyền yêu thầm anh thôi...

Tôi ngược mặt dấu tiếng nấc trong cổ, không dám nhìn chàng, chàng thở dài nhẹ rồi quay đi. Tôi gục mặt xoa tóc che niềm đau đớn.. Chàng đó, chiều nào tình cờ trú mưa trên quăng đường vắng, được chàng cho quá giang về nhà. Tôi đã dối chàng tôi bị đau bụng và đón mãi không có xe về, chàng đưa tôi ra xa lộ, nhà tôi ở làng đại học Thủ Đức. Tôi nũng nịu đòi chàng đậu xe bên lề đường, bắt chàng cho xe leo xuống cánh đồng mênh mông. Tôi nói: Thu kỳ lắm cơ anh, cứ đau đầu mà được ra đây hóng gió là khỏi liền. Chàng ngạc nhiên:

- Sao lúc nãy Thu bảo đau bụng cơ mà?

Tôi đỏ mặt:

- Dạ thì lúc này đau bụng, bây giờ đau đầu, anh không thích chịu Thu hả anh?

Chàng cười khế cho tay hai đứa đan lấy nhau, ngồi bên nhau nói chuyện mưa nắng, chuyện lớp học. Khi chàng giật mình thành phố đã lên đèn sau lưng hai đứa. Từ đồng không nhìn về, Saigon giăng mắc đèn màu, Saigon chấp chùng đam mê, Saigon bưng bưng sức sống, cho tôi và chàng len lén trở về như hai kẻ tội phạm. Chàng thở dài hoài, tôi hỏi, chàng không nói. Chàng đưa tôi về nhà, ba mẹ tôi đi đâu chưa thấy về, tôi leo lên giường nhớ bàn tay chàng ấm mềm cầm lấy tay tôi, nhớ từng hơi thở, nhớ từng nét cười... Tôi bắt đầu xây lâu đài hạnh phúc từ chiều nào tình cờ được đi chơi với chàng.

Bây giờ hạnh phúc sụp đổ rồi! Bây giờ tình yêu thành trái cay! Bây giờ tôi vẫn yêu chàng! Càng ghen càng yêu, nhưng tôi buồn cô Hà vợ chàng, tôi chán nản bỏ sách bỏ vở, bỏ những trang giấy chi chít bài học, tôi ngồi đây sầu khổ ngó chàng. Lỗi tại tôi? Hay lỗi tại chàng? Chàng có nói yêu tôi đâu, chỉ mắt chàng nói thôi, hơn nữa, tôi có hỏi chàng "Thầy có vợ chưa?" trước khi leo lên xe đi chơi xa lộ với chàng đâu, chả nhẽ chàng phải hét lên: "Tôi có vợ", khi tôi đòi quá giang xe chàng? Chính tôi, tôi không đủ can đảm hỏi một câu "Anh có vợ chưa?" kia mà, trách chi được chàng! Muốn nói gì thì nói, tôi vẫn ghét cô Hà, ghét cay ghét đắng.

Tôi ngừng mặt nhìn thẳng mắt chàng, thấp thoáng môi cô Hà còn vương trên môi chàng, họ là vợ chồng, họ đã từng yêu nhau. Mấy hôm nay tôi xa sách vở, tôi đi học chỉ vì muốn nhìn thấy chàng, tôi chán học lắm rồi, tôi ghen suốt đêm, ghen suốt ngày, tôi ghen với cô Hà, người được chàng yêu được có con với chàng.

Đến giờ chàng hỏi bài rồi, mọi khi tôi thích giờ này nhất, tôi nói tiếng Anh với chàng như máy, không sai không thiếu một chữ, cho chàng nắn nót con số 16 trong sổ nhìn tôi gửi một nụ cười hài lòng, cho tụi nó ào lên xem sổ điểm kêu nhau ơi ới:

- Thấy chưa, tụi bây coi, lại nhất nữa, con này gớm lắm, liếc hoài để ăn điểm cao, xấu mặt hay nhỉ, hồi trước hăn dốt như bò, bây giờ cứ nhất hoài lộn ruột ghê.

Tôi lờ đi sung sướng vì tôi biết chàng chú ý đến tôi. Thế là đủ rồi, ngày nào chàng cũng kêu tôi đọc bài, tụi nó tức điên lên. Sự thật tụi nó cũng mê chàng như điên điên, nhưng chàng chỉ để ý tôi thôi, chàng đẹp trai nè, chàng galant nè, chàng nói tiếng Anh hay như dân Anh chính hiệu, quý phái như ông Hoàng bà Chúa vương quốc Anh, chàng đẹp từ nét cười đáng đi, tụi nó tìm suốt ngày không ra khuyết điểm của chàng, đành nói:

- Gớm cái ông Hoàng ni, ông ấy đa tình quá, ông ấy dạy tụi mình có bữa nguy đa bây.

Chàng nhìn tôi, cây bút di chuyển, tôi run, tôi không học bài hai tuần nay rồi:

- Giáng Thu!

Tôi quơ chân tìm giày, một chiếc biển mắt, tôi nóng bừng hai má, nóng bừng hai tai. Chàng lặng lẽ ngồi chờ, mắt hơi nghiêm:

- Sao không lên chị Thu?

- Dạ dạ.. em mất giày ạ.

Chàng cau mặt, tôi sợ quá đành lê chân đất lên bâng, có tiếng xì xào:

- Ghét, làm bộ hoài, đi lẹ lên cho rồi, rón rén mãi, làm nũng vừa thôi chứ.

- Nó ghê lắm mà, thầy có con rồi đó cô, ở đó mà liếc liếc hoài hé bày.

- ông ni kêu nó hoài!

- Thế nào cũng có bữa nó ăn đòn ghen mất thôi.

"Cô Hà", chúng nó nhắc cô Hà hoài. Tôi cúi mặt không nhìn chàng. Khuôn mặt ấy đã bị cô Hà vuốt ve hôn hít bao nhiêu lần. Tôi ù cả tai không nghe được những câu tiếng Anh của chàng nữa, tôi không hiểu gì hết, tôi ngơ ngác như mán rưng.

- Thu trả lời câu hỏi của tôi đi chứ.

- Dạ.. dạ...

- Chị không thuộc bài, độ này chị lười quá chị Thu, câu hỏi dễ như vậy mà không hiểu à?

Tôi đau khổ nhìn chàng, mặt tôi đỏ như gấc, tai tôi lùng bùng.

- Cám ơn, thôi chị về chỗ.

Tôi như kẻ tử tội lê chân về chỗ, loáng thoáng tiếng chúng mĩa mai tôi:

- Bây thấy chưa, dốt như bò mà làm bộ hoài há bày, đáng kiếp, thứ con gái hư, làm như ông yêu hẳn lắm í, còn lâu. Cô Hà đẹp, giàu, giỏi gấp trăm lần chứ bộ, hẳn xách dép cho cô chưa xong.

Tôi gục mặt xuống bàn và tôi òa khóc như một đứa trẻ, cả lớp sững sờ nhìn tôi nức nở. Mặc chúng, mặc chàng, tôi thèm khóc, tôi thèm khóc quá đi, tôi không nghe chúng mĩa mai nữa, tôi không nhìn chàng nữa, chàng mắng tôi rồi, chàng ghét tôi rồi, chàng chỉ yêu có vợ chàng thôi. Chiếc nhẫn vàng lấp lánh cột tay chàng rồi, cột đời họ vào với nhau rồi, tôi khóc thật ngon, dấm dứt ni non. Chàng bối rồi thì phải, chàng ngồi im trên đó không đủ can đảm gọi người khác, chàng giảng bài tiếp theo, giọng chàng sững buồn, giọng chàng bâng khuâng. Còn tôi vẫn gục mặt xuống bàn mà khóc, nước mắt ướt cả tóc tôi xoa dài trên bàn, xoa dài làm khăn tang chôn kín tình thầm.

Lớp học lặng xuống vì tôi, vắng tiếng lũ bạn đánh đá và chanh chua to nhỏ, vắng tiếng chì chiết moi móc của chúng cho giọng chàng đều đều giảng bài. Ở nhà cô Hà khóc chặc chàng đổ dành năn nỉ ghê lắm. Tôi khóc vì chàng, tôi buồn vì chàng, chàng không nửa lời han hỏi, chàng không dám lại gần tôi, chàng mặc tôi chết từng giây từng phút. Tôi tủi thân quá, tôi tí tê suốt giờ.

CHƯƠNG 2:

Chuông rung rồi. Buổi chiều đã tàn, cả lớp lao xao sách cặp. Mặt vẫn cúi, tóc vẫn rối và vương nước mắt, tôi nhét hết sách vở vào cặp, tôi không nhìn chàng được nữa, chắc bây giờ tôi xấu lắm, tôi có được yêu đâu để tươi tỉnh cười nói như cô Hà, mũi tôi chặc đỏ như quả cà chua, mắt thì sưng lên, tóc tai rã rượi... Chàng chán tôi rồi, tôi bì sao được cô Hà con nhà giàu học giỏi, nên được làm vợ chàng. Cả lớp lần lượt ra về. Tôi ngần ngừ ra sau, tôi muốn che kín mặt sần, tôi vờ lúi húi dưới học bàn để đợi cả lớp về hết, trốn vào một cái xó nào đó mà trở về ngôi nhà im lìm với ba mẹ.

- Giáng Thu!

Tôi ngẩng mặt lên, chàng tẩn ngần trên bàn giáo sư, chàng chưa về, chưa đón cô Hà trường Q.M. bên kia đường? Chàng đợi tôi? Áo mưa nhạt màu hồ hững vắt trên vai:

- Giáng Thu, sao Thu khóc?

Tôi vụt khóc nức nở. Tôi khóc to hơn bao giờ vì tên Giáng Thu gọi trên môi chàng, vì chàng đợi tôi, vì chàng hỏi tôi:

- Thu, sao em không thuộc bài?

Tôi nói qua hai hàng nước mắt dòng dòng:

- Em khổ quá anh ơi!

Tôi vụt bỏ chạy như bị ma đuổi. Tôi lao người ra hành lang, tôi bỏ mặc chàng bối rối gọi theo:

- Giáng Thu! Giáng Thu!

Tôi lao đảo trên những tam cấp lạnh, đường phố chỉ còn loáng thoáng dăm ba chiếc xe, áo cô Hà phất phới vàng mơ bên xe chàng, tóc búi cao và dáng kiêu sa cho tôi hẳn học chạy đi như con diên trên quãng đường vắng tênh. Lá me là tả rụng đầy đường, cho tôi nức nở một mình với thương yêu sâu xé. Q.M. ơi, ta thương mi vô cùng, nhưng cũng ghét mi vô vàn là ghét. Q.M. ơi! Áo trắng bay trên đường mưa cơn lá me, cho ta thất tình đi lang thang vì mi, cho ta gặp chàng, cho ta yêu, cho cô Hà về, cho ta chết. Q.M. ơi, ta thương mi, đợi ơn mi, cho ta biết yêu và cũng ghét mi, cho ta biết thù. Bốn con đường buồn bao quanh, Q.M. mà những hàng cây cao mang dáng đẹp gầy, mà những cơn mưa lá me rơi trên tóc rối, rơi trên vai buồn. Tôi làm nhảm gọi tên chàng:

- Hoàng ơi! Em yêu anh, em yêu anh, anh có biết không?

Nước mắt ứa ra, tôi úp mặt trong hai bàn tay có những ngón gầy trắng xanh. Mưa chiều chợt đổ, tôi co ro trong áo mưa, tôi đợi xe ba đến đón, nhưng cứ đi vòng quanh Q.M. Xe chàng vụt lướt đến, có cô Hà cười tươi trong xe, trên vai chàng, chàng ngăn ngừ đôi giầy bên lề đường, kín đáo nhìn tôi rồi phóng xe đi. Mưa lạnh quá đi thôi! Tôi buồn quá đi thôi! Mặc cho nước mưa hắt vào mặt, mưa khóc, hay tôi khóc mà môi tôi mẫn mẫn thế này.

- Anh ơi! Em khổ quá đi. Anh ơi! Sao anh yêu vợ ngay trước mắt em, sao anh lấy vợ sớm thế hờ trời?

Tôi đi vòng quanh trường, rồi trở về cổng chính đợi ba đến đón, tôi lao vào xe ba như cơn lốc. Ba nhìn tôi:

- Sao con khóc hả Thu? Bị thầy phạt phải không?

Tôi gật đầu:

- Dạ.. con không thuộc bài.

Ba tôi cười:

- Trẻ con quá, có thể mà khóc sưng cả mắt, lần sau đừng lười nữa nhé. Con quên rằng năm nay con mười bảy tuổi rồi à, sang năm thành sinh viên rồi.

Buồn ngùi lẳng khi ngồi bên ba. Tôi nũng nịu:

- Đừng nói mẹ nghe ba, mắc cỡ chết.

Ba tủm tỉm:

- Đỡ khỏi mẹ con cần nhẫn, con hồi này lạ lắm đó, có hôm để ba vòng xe cả giờ đi tìm rồi tối mịt mới về làm mẹ cần nhẫn ba quá trời.

Tôi ôm sát cặp vào ngực se sắt thờ dài, sách cặp nào nhét hết yêu thương, cho tôi nhất kín được tình yêu chàng? Cho tôi ngủ yên trong mộng寐 thơ ngây ngày xưa?

CHƯƠNG 3:

Tôi nằm trên giường, chẳng hồng kéo lên tận cổ. Ngoài kia trời đang mưa, gió đập rào rào trên các ngọn cây. Cơn bão rút từ đâu về làm ướt thành phố. Radio đang nói về nạn lụt tàn phá quê hương mịt mù trong trí nhớ của tôi, tôi được cứu mang ở đó và được sinh ra ở Sài Gòn. Mẹ mang tôi từ Hà Nội vào tận Sài Gòn mưa nắng hai mùa mới chịu sinh tôi. Ba tôi là một giáo sư dạy ở Đại học Văn khoa, mẹ tôi ở nhà để dạy đàn. Mẹ tôi đàn hay lắm và chỉ đàn cho mình cha con tôi nghe thôi. Tôi choàng khăn lên che tóc, tôi ngậm ô mai mà nhớ chàng. Vú bước vào tay cầm ly sữa nóng:

- Thu ngồi dậy uống sữa rồi đánh răng đi ngủ chứ.

- Thôi Thu không thích, vú kỳ, bắt Thu uống sữa hoài, Thu lớn rồi chứ bộ.

Vú dỗ dành:

- Uống sữa cho mập chứ, chóng ngoan kẻo vú mách ba cho coi, Thu có sợ ba không? Chết, bây giờ mà còn ngậm ô mai hư răng hết cho coi.

- Kệ Thu ư, ghét ghê, vú làm như Thu là con nít, Thu biết yêu rồi, Thu lớn rồi vú ơi.

- Yêu, Thu nói cái gì vú không hiểu?

Tôi vùng vằng:

- Vú mà hiểu cái gì!

Vú dịu dàng:

- Buồn quá, Thu chả thương vú chi hết, thôi mai vú về với con vú cho rồi.

Tôi chịu thua:

- Ở thôi để Thu uống, vú đừng về dưới nữa nghe vú.

Vú cười đưa ly sữa cho tôi rồi lui ra ngoài:

- Nhớ đánh răng nghe, kéo sâu nó cắn chết à.

Tôi cười cho vú tôi vui. Tôi nhớ chàng kinh khủng. Mẹ tôi hay buồn lắm, tôi biết ba mẹ đều thương tôi, nhưng ba mẹ xa lạ với tôi làm sao ấy. Mẹ ngồi trong phòng khách suốt ngày với cái đàn của mẹ. Ba cặm cụi đọc sách trong phòng. Tôi lủi thủi một mình với vú. Và tôi yêu chàng, người đàn ông đầu tiên cho tôi biết thế nào là nhớ thương, thế nào là hờn ghen đau tủi.

Có một lần tôi viết chữ buồn thật đẹp dưới bài tập kiểm soát nộp cho chàng, tôi hồi hộp cả tuần lễ đợi chàng trả bài. Chàng viết chữ thương ngay cạnh chữ buồn. Chàng thương tôi rồi, ngay chiều hôm đó, biết chàng phải đi qua đường Bà Huyện Thanh Quan, tôi thơ thẩn đợi chàng và tôi vờ đau bụng để bắt chàng đưa tôi về nhà.

Chàng đắm thắm hôn nhẹ má tôi khi tạm biệt, nụ hôn đầu đời rất đổi mong manh, rất đổi thơ cho tôi về ước trái hạnh phúc, trái tình còn chát đã vội héo, khi cô Hà từ Huế về dạy Triết thay cho cô Quỳnh theo chồng đi xa. Tôi thấy chàng chờ cô đến trường. Tôi thấy chàng lẳng lẳng đeo nhẫn vào tay, tôi thấy chàng thở dài mỗi khi gặp mắt tôi tha thiết nhìn chàng. Tôi thấy cô Hà dựa vào vai chàng trên xe, và tôi khóc một mình sau dãy tường vôi lớp học có cây me cao nó buồn với tôi, có cánh hoa phượng trái mùa lè loi trên cành thương tôi.

CHƯƠNG 4:

Tôi vẫn đợi chàng ở quãng đường vắng sau trường, nhưng chàng không dám ngừng xe nữa, có cô Hà ngồi bên giữ chàng của tôi. Tôi trăn trọc suốt đêm không ngủ, xác thịt dậy thì rạo rục vì ghen. Bây giờ tôi nằm đây một mình nhớ chàng thì cô Hà chắc đang rúc vào người chàng. Tôi ghét cô quá đi thôi, chàng có hôn cô ấy không nhỉ? Chàng có mê đắm gục vào người cô không? Chàng làm gì trong đêm nay? Người tôi run lên, tôi ứa nước mắt, tôi quẫn quại vì tưởng tượng dặt đi quá xa.. cho tôi căng mắt ngó chàng nằm trên cô ấy như trong ciné, như ba mẹ tôi, như mọi cặp vợ chồng trên trái đất này. Nóng như lửa, hừng như sốt, tôi nghiêng rặng lại mà thèm chàng, mà tức cô Hà, người được chàng ôm ấp yêu thương.

Tôi 17 tuổi rồi, tôi học đệ nhất, tôi chưa biết chuyện vợ chồng, nhưng tôi đoán ra được họ đã làm gì như thế nào với nhau. Răng cứ nghiêng lại từng hồi, tôi rên rì:

- Trời ơi anh làm khổ em quá đi, anh đang làm gì, anh có ngủ chung giường với người ta không? Anh có hôn người ta không? Chắc mê đắm gập ngàn lần cái hôn nhẹ trên mắt em ở xa lộ chiều nào lòng gió? Còn gì nữa để tụi nó bảo anh có hai con với người ta? Còn gì nữa mà em không biết? Nhưng em thèm chất ngất, em mơ ước hoài trời ơi, anh ác quá đi, ai biểu anh lấy vợ sớm thế hả anh?

Tôi thiếp đi trong cơn hờn tủi, tôi mơ gặp cô Hà máu chan hòa nhuộm áo trắng thành màu áo đỏ, cho tôi lang thang như người điên đi trong thành phố hoang.

Buổi sáng bừng tỉnh dậy, mọi mệt khắp châu thân, tôi uể oải đi học, ba ngồi ở xe chờ sẵn. Ba kêu lên:

- Con đau sao thế Thu?

Tôi lắc đầu:

- Dạ không, con ngủ hơi ít ba ạ.

Ba im lặng không nói gì thêm, tôi ngồi cạnh ba mà nghe lòng hoang vắng. Hôm nay có giờ cô Hà rồi.

Tôi không đủ can đảm nghỉ học, tôi muốn gặp cô để đương đầu với đau khổ? Ba ngừng xe, tôi thẩn thờ vào lớp, áo trắng tung tăng sao tôi vẫn buồn. Vài lời to nhỏ của bạn bè:

- Cưng của ông Hoàng Harvard đó bây.

- Tau cũng ngạc nhiên chứ, năm ngoái hần dốt như bò, biết gì đâu, vậy mà năm ni nó cứ nhất về Anh vắn hoài chứ.

- Oii, ăn nhằm gì, đi thi biết ngay ấy mà, mặt hần mà đậu được tao đi bằng đầu.

- Biết đâu đấy, ba hần là giáo sư, muốn gì chả được.

- Cha, cái điệu mua bằng thì còn nói làm chi nữa mi.

Chuông rung chừng năm phút, thì áo cô Hà tung bay trong nắng sớm, cô yếu điệu bước vào lớp. Cả lớp lục đục đứng dậy chào cô. Tôi chống tay nhìn mông ra cửa sổ, nhất định không đứng lên. Mặt lạnh như tiền, tôi không ngó cô. Nhỏ Ái huých tay tôi:

- Cô nhìn mi kìa.

Mặc, Tôi vẫn lờ như không, nhìn ra cửa sổ và cười với mây, chắc cô Hà giận điên nhưng cô bình thản như không:

- Cám ơn, các em ngồi xuống.

Ái thì thào:

- Bà tức mi lắm đấy, liệu hồn.

Tôi trừng mắt:

- Đây không có ngán, thách bà ấy đó, xí, làm tàng như bà tướng, không bằng.

- Không là bà tướng nhưng là bà Hoàng cũng hách chán.

Tôi lăm bằm:

- Bà Hoàng, hừ bà Hoàng.

Ái cười:

- Mi quá quắt Thu ạ, chống đối bà ấy mi chỉ thiệt thân.

Tiếng cô Hà dịu dàng cất lên, trong giọng nói ngọt ngào ấy tôi thấy nó kịch làm sao, gương làm sao. Cô ta nói về đam mê của con người, đam mê như một chất men say, không có nó, con người không phải là con người, nhưng coi chừng đam mê có thể hủy diệt nhân cách chúng ta.

Ái hít hà:

- Tao chưa thấy ai giảng Triết hay bằng cô ni, hai vợ chồng xứng đôi thật mi nhi? Vợ dạy Triết, chồng mở cửa Anh văn, nhất rồi!

Tôi cau mặt:

- Hay cái con khi, già tạo bỏ xừ đi, hay hay.. mi ngu như bò, giọng hạt như nước lã mà hay chỗ nào, giọng đó chết yếu lắm mi.

Trâm chồm sang:

- Cô Hà dễ thương quá bây nhi, giảng bài hấp dẫn ghê, mi có học cours chồng cô phải không?

Tôi nhăn như bị:

- Thôi im đi bay, lải nhải hoài, điên cả đầu.

Trâm đánh đá:

- Điên kệ xác mi chứ, xí, ghen cho lắm vào, héo sầu cả người, mi với gì cao thể mi, có bữa ngã què chân mi ơi, người ta vừa đẹp vừa giỏi, mi làm sao địch nổi mà ham.

Tôi ôm đầu:

- Thôi thôi!

Cô Hà gọi giật giọng;

- Trâm!

Trâm ngồi im thin thít, cô ấy nói:

- Chị mang vở lên đây.

Trâm thiếu não đi lên bàn giáo sư. Một màn quay bài. Trâm trả lời tạm được, cô ta đe dọa nhìn tôi, tôi ngồi thẳng người ngó cô. Trâm về chỗ rồi, giọng cô ngọt ngào cất lên. Tôi thấy cô Hà là một người đàn bà có một không hai, ngọt ngào hoài, dịu dàng hoài, nhưng mắt thì sắc như lưỡi dao, ai cũng khen cô hiền lành, chỉ mình tôi, tôi biết cô dữ hơn rắn độc, môi mỏng dính, mặt xương xương, hiền sao được mà hiền. Đó là một loài rắn đã tu luyện thành tinh. Cười thật tươi khi giận đâu phải là người hiền? Hoàng còn phải sợ cô cơ mà.

- Chị Giảng Thu, mời chị lên đọc bài.

Cả lớp hồi hộp nhìn tôi, chắc chúng lo tôi không chịu lên bảng. Tôi đứng đĩnh tim vở, tìm thật lâu. Tôi đứng đĩnh tim giày, đi thật chậm. Tôi cũng cười tùm tùm với cô, có đến 5 phút sau tôi mới yếu điệu đứng lên, tôi dọn dáng đi đẹp nhất, kiêu sa nhất để diễu cô Hà, nghĩa là tôi bắt chước y hệt dáng đi của cô, tiếc tôi không đánh phấn hồng, không búi tóc cao và không có nét môi mỏng dính, nếu không bây giờ cả lớp tha hồ cười. Có đứa cười thật:

- Giời ơi, nó bắt chước giống cô quá.

Đáng lẽ đứng dưới bục cạnh bàn giáo sư để trả bài như mọi người, tôi chưa chịu chấm dứt màn kịch, tôi vén nhẹ tà áo khoan thai bước lên bục như cô vẫn làm, tôi đứng nghênh ngang trước mặt cô, cao hơn cô tôi mới chịu. Cô Hà vẫn cười mỉm, mắt cô quắc lên nhưng chỉ thoáng qua thôi. Cô cười ruồi:

- Chị quan niệm thế nào về bản năng? Chị biết gì về bản năng? Ghen có phải là một bản năng không, có xấu không và nhất là khi người ta ghen mà không hề có quyền?

Cả lớp ngạc nhiên vì câu hỏi tới tấp và dài dòng của cô. Tôi mỉm cười, tôi hiểu cô ta cũng ghen với tôi, tôi nhìn thẳng mặt cô và không nói.

- Chị có nghe rõ câu hỏi của tôi không? Chị không bị yếu tai đấy chứ?

Tôi mỉm môi, địch thủ tôi chơi trò nói khích, chọc cho tôi nói đây. Tôi vẫn im lặng, cả lớp im phăng phắc, chúng trở mắt nhìn tôi.

Cô cười, tôi ghét cô cười lắm, cả trường khen cô vì nụ cười của cô:

- Chị lười nhĩ, không thuộc bài phải không? Càng ngày chị học càng tệ. Chị không biết nhục nhã khi học dốt à? Chị không hiểu nổi bài chứ gì? Tôi khuyên chị nên nói gia đình đưa đi bác sĩ, chị hơi bất thường rồi đấy? Chắc chị bị hư thần kinh.

Tôi nghĩ thầm: tay tổ này gớm thật, chơi mình đủ trò hết, điếc lại điên.. tôi cười tươi như hoa.

- Chị cười à, chị không biết cách cười à, cười hoài người ta gọi là con gì chị biết không?
Tôi nhe răng nhìn cô, cô đỏ mặt rồi. Thế là tôi sắp thành công, im lặng là vàng, cổ nhân nói đúng thật.

- Thu, chị định giữ trò gì đây?
Tôi lại cười, cô ta gằn giọng:
- Thật nhục nhã cho những bậc cha mẹ nào sinh ra đứa con bất thường như chị.
Tôi tròn mắt nhìn cô:
- Xin cô đừng đùng đến cha mẹ tôi.
Cô ta đứng lên đập bàn.
- Chị cãi tôi hả? Chị muốn tôi đuổi chị ra khỏi trường này không?
- Câu hỏi của cô ra ngoài chương trình học, gì mà ghen với ghen. Em đã là đàn bà có chồng đâu mà cô hỏi em chuyện đó? Dĩ nhiên em không trả lời được. Em phải đứng im chứ!
Cô ta ngồi phịch xuống ghế:
- Mời chị ra khỏi lớp tôi, mời chị ra khỏi lớp mau lên.
Tôi cười:
- Em không thuộc bài thì cô cho em số không.
- Bắn tay tôi, bắn tay tôi, mời chị đi ra mau lên.
Tôi về chỗ thu dọn sách vở và nghênh ngang đi ra khỏi lớp. Gót giày kiêu hãnh nhịp đều trên hành lang vắng. Q. M. ơi, cho ta đỡ buồn, cho ta đi lang thang...

CHƯƠNG 5:

Buổi trưa tôi một mình lang thang dưới hai hàng cây cao, lá me rụng đầy đường, thành phố chìm trong cơn mưa bay. Thành phố không hẳn đã lên đèn, nhưng nắng đã tắt, nhưng ngày như đã qua, cho tôi ngược mắt nhìn hai hàng cây chụm đầu hôn nhau, như hôm nào chàng hôn tôi ngoài cánh đồng gió và bây giờ chàng dành môi hôn vợ. Tôi buồn quá, chọc tức được cô Hà để thấy lòng mình cay đắng hơn, buồn tủi hơn. Tôi yêu chàng tha thiết mất rồi trời ơi, làm sao để có chàng. Tôi ghen tức chỉ vì yêu mê dẫn người đàn ông có dáng lịch duyệt từng trải ấy, có mái tóc bông bênh lãng du. Buồn không lắng xuống theo ngày tàn, nhưng buồn dâng cao cho tôi ứa nước mắt mà khóc thầm.

- Giáng Thu!

Tôi quay lại và suýt kêu rú lên vì mừng. Chàng ngồi trong xe vắng tôi, chàng tiến tới gần tôi:

- Thu, em không đi học à?

- Dạ em bị cô đuổi ra khỏi lớp.

Chàng lập lại:

- Bị đuổi, hôm nay Thu học..

- Vâng, học giờ vợ anh!

Chàng thở dài:

- Tôi đi đón nhà tôi đây, còn sớm nên chạy vòng vòng. Thu đừng buồn nghe Thu.

Tôi nghiêng răng lại:

- Tại sao anh nói em buồn?

Chàng trầm giọng:

- Tôi xin lỗi Thu chuyện hôm nọ, tôi mếu Thu, Thu tin không?

Tôi khóc:

- Thôi chào anh.

Chàng gọi:

- Giáng Thu?

Tôi đứng lại, nước mắt viền mi. Chàng bắt ngờ xiếc tay tôi, mắt trĩu buồn:

- Tôi hiểu Thu, đừng làm tôi khổ tâm, xin lỗi, xin lỗi Thu.. Thôi Thu về đi, về đi, đừng đi lang thang nữa.

Tôi ngậm ngùi nhìn chàng leo lên xe từ từ lẩn bánh. Lòng tôi thắt lại, tôi linh cảm đúng, chàng cũng yêu tôi, nụ hôn hôm nào ở ngoài đồng không lộng gió không gợn chút vẩn đục, không vương xác thịt, cho tôi tin lời chàng hôm nay. Khi tôi một mình giữa cánh đồng vắng, chàng đã đưa tôi về nhà và đã hôn thật nhẹ. Tôi nhìn theo xe chàng, vẻ nhẫn nhục của chàng khi ngồi bên cô Hà làm tôi chua xót lạ. Tôi tránh con đường âm u mang tên Thanh Quan để khỏi thấy cô Hà dựa bên vai chàng, ngồi sát vào chàng. Nhưng không kịp rồi, xe họ vừa lướt qua đủ cho tôi thấy chàng buồn sau khói thuốc, và cô mỉm cười mĩa mai. Họ hạnh phúc quá đi, tôi lão đảo dựa vào cột đèn, tay vò ngực, mắt long lanh hờn tủi.

Áo trắng QM bay trong mưa nhẹ, tóc xanh buồn rữ, tay gầy bơ vơ. Tôi chờ ba đến hay tôi chờ chàng.

Tôi không hiểu nổi lòng tôi nữa, tình yêu khờ dại si mê chi để đưa vào ngang trái bề bàng, để chàng buồn bã quay đi, để tôi ngơ ngẩn vờ trông theo chàng.

Tôi khô nước mắt, tôi khô môi hờn, tôi đứng một mình dưới cột đèn lạnh cho chàng về ôm ấp người ta,

cho chàng chung chẵn chung gối yêu đương vợ đẹp. Cho chàng hôn nhẹ môi cô ấy hồng. Tôi đứng lịm người trong cơn mưa, từng cơn lá đổ, từng cơn gió buồn, lá me bay vương đầy vai áo trắng. Làm sao để tôi hơn cô Hà trước mặt mọi người và trong trái tim chàng? Tôi học đệ Nhất, phải hơn bốn năm đẳng đẳng tôi mới bằng cô, mới ra trường, đi dạy như cô được. Lâu quá, tôi làm sao chịu nổi cơn tình buốt cháy, làm sao chịu nổi cảnh họ âu yếm đưa đón nhau ngay trước mặt mình?

Tôi mở mắt nhìn mỏng cuối đường và tìm tôi như thất lại từng hồi. Có người khách lạ đang từ xa đến, ông ta dăm dăm nhìn tôi, đôi mắt không rời tôi một phút. Tôi không thể không nhìn ông ta. Ông ta có dáng đi nhàn hạ, áo vàng mơ màu dĩ vãng xa xăm, quần màu nâu đậm, không màu hoàng đồng thì đúng hơn. Lạ ghê, ông ta vẫn nhìn tôi, nhìn thẳng vào tôi, dáng ông ta thoải mái lạ, áo bỏ ngoài quầy và chân đi dép, càng đến gần ông ta càng tỏ ra quan sát soi mói tôi kỹ hơn. Mái tóc bạc nhiều hơn đen cho tôi ý nghĩ người đàn ông này đáng bậc cha chú của mình. Ông có vẻ lặng lẽ và bình thản. Tôi hất tóc che nửa khuôn mặt để tự do nhìn ngắm ông ta.

Mái tóc bạc và màu da đỏ như tôm riêu cho tôi thấy mắt ông say sưa, cho tôi thấy nụ cười ông khinh đời xa lạ khác thường. Tôi lùi lại dăm ba bước, khi thấy càng đến gần tôi, ông càng nhìn kỹ tôi. Tôi có cảm tưởng ông như một thầy Tổng Giám Thị soi mói tội lỗi tôi, đưa học trò đã tỏ ra vô lễ thái quá với cô giáo của nó. Ông như hiểu thấu tim gan tôi, khiến tôi lùi dần lùi dần vào lề cỏ ẩm. Ông ta băng qua đường, áo mưa nhạt màu, mũ phớt bằng da mềm và dáng đi thong dong của một người từng trải và lịch duyệt. Tôi không thể tránh đôi mắt sáng như sao của ông ta nữa, tôi bị óc tò mò thu hút quá mạnh. Tôi ngược mắt nhìn ông ta như thách thức. Ông ta nghiêng người mỉm cười:

- Chào cô.

Tôi chưa kịp phản ứng, tôi lùi thêm hai bước nữa, ông ta lẩm bẩm:

- Đúng rồi, đúng rồi!

Tôi tròn mắt ngó ông ta, ông ta say chẳng, ông ta điên chẳng? Đúng rồi, ông ta nói cái gì đúng rồi?

Tôi lạnh cả người. Trời mưa nên trời tối, cho quăng đường vắng tanh xe cộ.

Ông ta dơ tay ra:

- Cô yên tâm, xin cô yên tâm, tôi.. tôi có chuyện cần nói với cô.

Tôi lắp bắp:

- Ông làm tôi sợ.

Ông ta lại dơ tay như muốn xoa cơn sợ của tôi:

- Không, không!

Tôi lùi sát vào tường. Tôi kinh ngạc nhìn ông ta, thôi rồi, mình gặp người say. Trông ông ta đàng hoàng quá, nhưng tôi vẫn sợ.

- Tôi đi tìm cô mãi, tôi đang tìm cô, cô đúng là người mà tôi tìm.

Tôi bắt đầu run:

- Ông mất con hờ ông? Ông tìm tôi?

Ông ta có giọng nói thật chậm, thật bình thản, nhưng đôi mắt ánh lên những đam mê khó nói, những say sưa lạ lùng.

- Tôi tìm cô cả năm nay rồi, dáng cô lạ quá, mắt cô buồn quá, tuyệt, tôi chưa gặp người nào hoàn toàn như cô, cô có khuôn mặt đầy nghệ thuật và dáng tuyệt vọng khi dựa vào cột đèn của cô làm tôi xúc động, tôi đã xúc động thì cả thế giới phải xúc động, phải bàng hoàng.

Tôi lắp bắp:

- Ông nói gì tôi không hiểu, ông say phải không?

Ông cười nhẹ:

- Vâng tôi say, tôi đang say, tôi say nghệ thuật. Tôi sẽ thành công, nhất định tôi sẽ thành công, chuyển trở về Việt Nam không uống công. cô hợp với vai trò của tôi quá, cô đúng là người tôi đi tìm.

Tôi nghĩ thầm, cha hay là anh của cô Hà, họ biết chuyện tôi với chàng và tìm tôi để làm nhục tôi tội yêu chồng của người ta.

Tôi đứng như trời trồng. Ông ta vẫn say sưa:

- Cô chưa biết tôi à, tôi là đạo diễn Đào Duy đây, tôi mới ở Pháp về, tôi sẽ cách mạng nền điện ảnh Việt Nam, mấy chục năm nay điện ảnh Việt Nam chỉ là một cái áo vá chằng vá chịt. Nó không thể nói lên được cái tinh anh của dân tộc, nó chưa có chất Việt Nam, nó lai căng chắp nối và nham nhở. Tôi sẽ hy sinh đến phút cuối cùng để xây dựng lại từ đầu, cô giúp tôi cô nhé, cô gì nhỉ?

Tôi buột miệng:

- Giáng Thu.

Tôi đỏ mặt giận thầm mình sao hôm nay lau chau quá thế, vừa gặp đã nói tên, tệt thật. Ông ta không chú ý về mặt lúng túng của tôi, ông ta lẩm bẩm:

- Giáng Thu, tên hợp với cô quá, cô là hiện thân cho vẻ đẹp huyền bí và xa xưa của văn minh Đông phương, cô Việt Nam quá sức, cô hoàn toàn Việt Nam, cô Giáng Thu ạ, cô giúp tôi nghe cô Giáng Thu.

Tôi kêu lên:

- Giúp ông, tôi làm gì mà giúp ông được.

- Cô đóng phim với tôi, cô sẽ thành công, cô hiện thân cho vẻ đẹp quê hương ngọt ngào mà đau khổ, tang tóc nhưng oai hùng, cô đang có chuyện buồn bực, cô đang hận thù phải không? Đó, cuốn phim của tôi cần một người như thế đấy, cô giúp tôi nhé.

Tôi nói:

- Ông không đùa đấy chứ, tôi biết gì mà đóng phim với đóng kịch.

- Không, cô không cần diễn xuất đã là diễn xuất, cô chỉ cần sống thực với nội tâm phong phú đa cảm mà ương ngạnh, cô yếu đuối nhưng can đảm, như cô đang sống là đủ rồi. Cô đừng ngại, tôi không làm cô thất vọng đâu.

- Không, tôi thích làm cô giáo Anh văn, dạy hay như.. hay hơn cả cô Hà. Cả trường biết tên tôi.

Thoáng u buồn về giảng mắt xanh, cho tôi nao nao nhớ chàng, cho tôi se sắt thờ dài.

- Trời, tôi không làm, đúng rồi, cô đúng là người tôi cần. Không, bằng bất cứ giá nào cô cũng giúp tôi, dẫn tôi về nhà xin phép ba má cô đi.

Tôi vụt mơ mộng, tại sao không đóng phim chứ. Tôi sẽ nổi tiếng, cả nước biết tên tôi, tôi sẽ trội hơn cô Hà, tôi chẳng đang mơ ước như thế là gì? Chàng sẽ may áo cưới cho tôi, mua nhẫn bảy hạt ân tình nghĩa nặng cho tôi.

- Đóng phim có nổi tiếng hơn đi dạy học không ông? Có học lâu như học sư phạm không hở ông?

Ông ta cười vang:

- Sao so sánh được, cả nước biết tên cô và cả thế giới nữa, nếu cô đóng phim với tôi. Đâu có học như nghề dạy, nếu có tài như cô chỉ vài tháng là nổi như cồn, tôi cam đoan với cô điều đó. Sao, ba cô làm gì nhỉ, tên gì hở cô?

- Ba tôi là giáo sư Văn khoa, ba tôi tên Long.

- Long? Thanh Long phải không?

Tôi ngạc nhiên:

- Ông biết ba tôi?

- Biết, quá biết, tôi vào tù ra tù với ba cô cả chục lần, tôi bỏ đi 17 năm nay rồi. Ba cô là dân cách mạng mà đi dạy à, dạy sinh viên xuống đường đấy à. Đi dạy lạ nhỉ.

Ông ta quay nhìn tôi, cái nhìn lặng lẽ nhưng làm tôi bối rối:

- Cô là con của ông bạn già tôi đấy à? Hèn gì, hèn gì mắt cô như có sóng có gió và có lửa.

Tôi đăm đăm nhìn ông ta, kinh ngạc đến nỗi không nói được. Mắt ông ta chợt buồn hẳn, hàng mi rậm xụp che màu mắt xa xăm, cái mũi lân cương nghị mờ đi vì cái nhìn sâu thẳm ấy:

- Còn má cô, khỏe chứ?

- Úa ông biết cả mẹ tôi?

- Vâng biết, thôi đưa tôi về nhà thăm ông bạn già của tôi nữa chứ, đứng ở đây suốt đêm à?

CHƯƠNG 7:

Tôi ngồi vào bàn học như mọi hôm, nhưng tôi không còn tâm trí nào để học nữa. Tôi nhìn sách vở như một cái gì rất đối xa lạ. Tôi không hiểu gì cả, đầu óc tôi tràn đầy hình ảnh chàng. Tôi lấy gương ra soi mặt mình, tôi có đẹp hơn cô Hà không? Tôi cười có xinh hơn cô ta không? Cô Hà đẹp! Ngày đầu tiên cô vào dạy tôi đã tấm tắc khen cô, nào là cô dạy hay, nào là cô giảng bài có duyên, nào là cô có dáng sang.. Nhưng ngày hôm sau, cô Hà trở thành mụ đàn bà xấu xí, chanh chua và đáng ghét nhất đời, chỉ vì tôi thấy cô Hà đi chung xe với chàng, tôi thấy chàng đeo nhẫn, tôi thấy chàng thuộc về cô ta. Từ đó tôi thù ghét cô Hà. Tôi tìm đủ cách chọc tức cô. Chàng trở thành thần tượng, nhưng tình chưa nở trái ngọt, tình đã đầy hận thù đắng cay.

Tôi xõa tóc ra, tôi vén tóc cao lên không cho xòa trước trán nữa, tôi không còn ngây thơ nữa rồi, tóc vén cao chưa sang bằng cô Hà đâu.. Tôi bực tức dứt tóc mình, tôi không quý phái bằng cô ta được, tôi còn nhỏ quá, chải tóc cao lên trông càng vô duyên.

Tôi ứa nước mắt, chắc chàng đang hôn cô ta, phải làm sao đó, phải ghê gớm lắm mới có con với nhau được chứ.

Tôi ném gương đi vùng vằng đứng lên, dẹp sách vở, tôi đứng trước khung cửa sổ ngó mông ra vườn, trời đầy sao, đầy gió. Nhớ chiều nào chàng hôn trên tóc tôi bởi bởi trước gió. Và bây giờ chàng nằm bên vợ.

Suốt đêm tôi không ngủ, tiếng đàn me đã vắng, phòng ba đã tắt đèn. Ba mẹ yêu nhau nên có tôi, và bây giờ ba mẹ vẫn còn yêu nhau. Tôi vẫn nghe ba than thở tại mẹ, vì mẹ, ba bỏ hết chí lớn, ngày ngày yên phận dạy học cho đời mẹ vui. Tôi thương ba vô cùng, ba ít nói nhưng thật dịu dàng, chưa bao giờ ba làm tôi buồn khổ, đời tôi vậy chưa đủ sao còn đòi thêm tình yêu của chàng.

Nhớ thương với giận hờn ghen tui mãi rồi tôi cũng thiếp đi.

Buổi sáng tôi không muốn đi học nữa, tôi chỉ muốn nằm mãi trên giường, ba mẹ cho tôi học thêm vài giờ sinh ngữ với chàng để cuối năm dọn thi. Buổi sáng mới là những giờ học chính thức của lớp tôi. Xa Q.M. thì buồn, thì nhớ, những con đường bao quanh Q.M. đẹp nhất đối với tôi, những xe nước ngọt, những hàng ổi, hàng cóc, hàng xoài dầm nước đường chua ngọt cay cay. Những dãy tường vang lên trong bụi cây, cho tụi con gái che mặt vào ăn quà vặt.

Nhưng đi học, tôi chỉ thêm buồn. Cô Hà không rời chàng được nửa bước nữa, chàng đưa đón cô hoài, họ tình với nhau quá, chỉ có mình tôi chịu trận tức tối trông theo.

Ba tưởng tôi đau thật, nên không ép tôi đi học nữa. Ba đi thăm chú Duy thì phải, mẹ ở nhà, tôi lẩn quẩn vào ra trong nhà, rồi ngoài vườn. Tiếng đàn mẹ bay trong thính không trong vắt.

Tôi viết nhật ký cho chàng, tôi muốn viết thư cho chàng nhưng tôi không dám, tôi sợ cô Hà bắt được thì chết.

Những giòng chữ gầy trên giấy màu hồng, tôi không ưa nổi cô Hà, nhưng tôi mê chồng của cô. Chàng tuyệt vời quá, nụ cười chàng ngọt ngào, đôi mắt chàng say sưa và tóc chàng bông bênh như mây trên cao. Người như vậy mà lấy vợ sớm, thật phí của trời.

Ngày...

Mình nghỉ học hai giờ vì buồn, mình đi ra đi vào để tự do nghĩ đến chàng. Đó là tình yêu đấy, tình yêu đã đến với mình rồi, nhưng chàng thì... chàng không dám yêu mình, hình như chàng sợ. Mình thật điên cuồng, bao nhiêu người sẵn đuối không yêu, đâm đầu yêu chồng của người.

Mình bắt đầu mất thì giờ để soi gương nhiều hơn học bài, mình băn khoăn không biết có hơn nổi cô Hà không? Chữ nghĩa chưa bao giờ vô hồn trống rỗng và đáng chán như hôm nay. Ba mẹ vẫn nghĩ mình là trẻ con, không, mình lớn lắm rồi, mình biết thế nào là ghen rồi cơ mà. Cô Hà trở thành đối thủ, mình chống đối cô ta ra mặt.

Hình như chàng buồn, nụ hôn nào cài lên tóc mình có chút xót xa có chút bùi ngùi. Đôi mắt chàng làm mình thương khóc lên được. Không hiểu sao mình cứ nghĩ chàng không hề sung sướng, không hề biết hạnh phúc là gì khi sống với cô Hà. Mình không thể tin được chàng sung sướng, nhưng nếu chàng sung sướng thật, chắc mình đau khổ lắm.

Mà sao mình dám nghĩ họ không sung sướng chứ, khi họ có với nhau đến hai đứa con. Không yêu mê đắm làm sao có con được, đứa con nít nào thì nó cũng biết phải yêu nhau mới có con với nhau, có mê đắm nào hơn, có chìm nổi, có cao vút nào, có lênh đênh nào hơn nữa khi họ cùng nhau đúc một đứa con.. Khi họ, khi họ chết trong lòng nhau để cho nhau đến hai đứa con.

Tim tôi như thắt lại. Ai đó đã bóp nát tim tôi. Máu tôi như đặc lại với hờn ghen nhức nhối, từng đường gân nhỏ buồn rầu, như muốn đứt ra vì tức tối đắng cay. Tôi quen được nuông chiều, tôi quen được nâng niu từ nhỏ. Bây giờ tôi muốn có chàng, bà mẹ cũng đành chịu không giúp gì được cho tôi. Bây giờ tôi muốn chàng là của riêng tôi. Chàng phải yêu tôi, tôi xấu tính thật, lũ bạn vẫn bảo thế, yêu chồng người ta rồi lại ghen ngược bao giờ không?

CHƯƠNG 8:

Buổi trưa ba không về ăn cơm, chắc ba đi với chú Duy rồi. Mẹ có vẻ buồn, mẹ nằm mãi trong phòng. Tôi bắt gặp mẹ thờ dài hoài.. Ăn cho xong bữa, tôi lại viết nhật ký cho chàng, những giòng tình chi chút trên giấy hồng, những hờn, những tui, những ghen tức, đờn đau của tuổi dậy thì.

Tôi như người sắp đau, mệt mỏi và chán chường, soi gương ngắm mình, tôi giật mình, không ngờ mình sút mau đến thế, mặt mũi bơ phờ, đúng là đau tim đến giai đoạn kịch liệt rồi. Nếu cứ tiếp tục tương tư điệu này tôi sẽ thua cô Hà là cái chắc, có chồng, cô đỏ da thắm thịt, hơn hờ như hoa tươi. Còn tôi...

Tôi đứng lên, phải làm một cái gì, nằm than thở mãi chỉ mau già có ích gì đâu, phải ăn nhiều, ngủ nhiều cho đẹp ra đã, bước đầu trong công cuộc chinh phục đàn ông nhất định không phải là khóc lóc. Tôi cười một mình, mới 17 tuổi đã sợ già, mình độ này cũng lắm cảm tệ.

Di bơi, chỉ có đi bơi mới quên được buồn, tôi sức nhớ hôm nay đến phiên lớp tôi được bơi. Tôi ngần ngại chọn áo tắm, tôi thích mặc hai mảnh cho hấp dẫn, lũ bạn lác mắt chơi, nhưng cái bà huấn luyện viên thế nào cũng la làng cho coi. Tôi tặc lưỡi chọn bộ áo tắm hai mảnh màu trắng, trông xa bà cận thị chắc gì biết nó hai mảnh chứ.

Bỏ dụng cụ vào cái xách nhỏ, tôi phóng Honda đi. Trường tôi có hồ bơi riêng cho nữ sinh, vừa đến trường, nhỏ Hạnh đón tôi từ cổng.

- Con khi, bà Hà ghi tên mày rồi đó, thế nào mày cũng bị trừ điểm hạnh kiểm cho coi, trừ riết khỏi đi học ngoại quốc nữa đi.

Tôi nhún vai:

- Cóc cần, tao không ngăn bà ấy đâu, đừng lo.

- Dẫn không, mà nên nhớ bà ấy có quyền đuổi mày đó.
- Thì học trường khác.

Hạnh xuống giọng:

- Đừng có điên Thu ơi, mày nhìn bà ấy đi, tao nghĩ mày nên xin lỗi bà ấy cho nó xong chuyện đi.

Tôi cau mặt:

- Cám ơn mày lo cho tao, yên trí đi, ba tao có thứ lắm mày, cô ta là học trò của ba tao, mày quên rồi sao?

Nhỏ Hạnh cười, lúm đồng tiền duyên dáng lún sâu:

- Vào bơi Thu!
- Ừ, bơi cho thân hình đẹp mà biểu diễn.

Hồ bơi mới thay nước xanh ngắt, bọn tôi may mắn bơi ngày thứ bảy, ngày sạch nhất của hồ bơi.

- Tội nghiệp tội nhỏ đệ ngũ, bơi thứ năm như bị Thu ạ, nước đục phát ghê cả người.

Tôi nheo mắt:

- Này, cái bà huấn luyện viên đâu rồi mi?

Hạnh nhìn quanh:

- Chắc bà đi uống nước.
- Tao mặc áo hai mảnh này liệu che cho tao nghe không.

Hạnh dẩy nẩy:

- Thôi đi, bà ấy phạt mày chết, mày nông quá, cứ chọc hết bà này đến bà kia.
- Xí, nông gì, ở trong này có ai đâu, toàn đàn bà không, có gì mà mấy bà giữ như mà tổ không biết. Mấy bà ốm tong ốm teo, bà thì mập như trâu nước, thành ra không thích học trò đẹp, họ ghen đó mày. Kê, tao cứ mặc hai mảnh.

Hạnh lắc đầu theo tôi vào phòng thay đồ, nó kêu lên:

- Con khi này đẹp ba chê, hèn gì mày khoái mặc hai mảnh. Uống quá, pít sin này cấm đàn ông, nếu không tội nó chết mệt vì mày cho coi.

Hạnh vuốt dọc đùi tôi:

- Ngon thật, cho tao làm chồng mày nghe Thu.

Tôi véo tay Hạnh rồi nhảy xuống hồ, nhỏ Châu chu môi:

- Xí, đỏng đảnh vừa thôi chứ, toàn con gái không, biểu diễn cho ai ngó không biết nữa.

Nhỏ Lan háy:

- Nó mong thầy Hoàng dạy cours Anh văn nhỏ con mắt xuống đó mi. Hứ, có bữa cô Hà gọt đầu bôi vôi cho chừa mi hỉ.

Tôi bĩu môi:

- Xí, đen như cột nhà cháy mà cứ ganh hoài, ngữ đó ma nó cũng chê nữa chứ.

Nhỏ Lan tái mặt, bao giờ cũng vậy, muốn bịt miệng nó chỉ có cách nhắc lại tên cột nhà cháy của nó ra thôi.

Nhỏ CHâu cười nhạt:

- Chưa chắc há mi, thất tình nên nổi điên cắn bậy, con trai mới sợ kìa.

Hạnh thấy tình hình có vẻ căng kéo tôi bơi ra xa:

- Bà ấy đang nhìn mi kìa, mi lặn xuống đi, kéo ra hội đồng vì tội mặc áo hai mảnh kỳ lắm đó.

Tôi hụp xuống trốn cái nhìn của bà giáo già, nhưng đã muộn rồi, tiếng bà lãnh lót vang trên hồ nước xanh. Lũ học trò con gái im lặng nhìn tôi:

- Giáng Thu, chị lên đây tôi hỏi.

Tôi thử người nhìn Hạnh, Hạnh nói nhỏ:

- Lên tao năn nỉ cho, mày lì với bà này nguy lắm đó, bà dữ như chẳng lửa, mày quên hở?

Tôi đi từng bước lên bờ, lòng hồ thoải thoải, thân hình tôi gói trọn trong bộ đồ ít vải, càng lúc càng nguyên hình tội lỗi. Có tiếng xì xào:

- Điều cho lắm vào, đáng kiếp, đẹp lắm đó mà cứ khoe hoài.

Bà giáo già quắc mắt nhìn tôi:

- Chị mặc thứ gì lạ thế hở?

Tôi đứng im lặng chịu trận:

- Chị không nhớ nội qui của trường này à, chị có muốn tiếp tục học ở đây không đó?

Hạnh lội nước lên với tôi:

- Thưa cô, tại áo tắm một mảnh của Thu bị mất tuần trước cô ạ, cô tha cho Thu đi cô, nó ham bơi quá nên mượn đồ của chị bạn đó cô, cô tha đi cô.

- Tha gì, tôi ghi vào học bạ, chị nghe rõ chưa, tôi ghi vào học bạ, chị đừng hòng du học nữa.

Tôi nói từng lời:

- Thưa cô em xin lỗi, em nghĩ toàn con gái có hở hang một tí cũng không ai biết, cô tha cho em đi cô.

- Hừ, phải tập dần đi chứ, chị còn đi học chứ chị không phải là vũ nữ sexy, nghe rõ chưa.

Tôi dạ khe khẽ, Hạnh năn nỉ:

- Thưa cô, tha cho Thu đi cô, Thu nó bị mất áo tắm mà cô.

Hạnh vẫn được giáo sư thương, nhỏ hát hay nhất trường và rất được việc trong những dịp sinh hoạt văn nghệ. Đã có lần Hạnh lên TV biểu diễn giọng ca tuyệt vời của nó và hai lúm đồng tiền duyên cứ lay lay ăn tiền, các giáo sư chịu quá xá.

Bà giáo thể thao dụ giọng:

- Một lần thôi nghe chưa, lần sau mà đồng đành phết hai mảnh vào tôi đưa ra hội đồng kỷ luật đó nghe không?

Tôi với Hạnh xun xoe:

- Dạ thưa cô vâng ạ, cô dễ thương quá, cảm ơn cô ạ..

Cô giáo cười, cô vẫn thể đấy, la hét om xòm nhưng đầu lại vào đấy. Tôi nhào xuống bơi nữa, vẫy vùng trong lòng nước mát xanh, bạn bè tuy chanh chua nhưng đứa nào cũng có cái đáng yêu, xa chúng một ngày nhớ không chịu được rồi.

Nhỏ Châu tới gần:

- Tường mi bị rồi chứ, hú hồn, lần sau thôi đừng mặc áo ni nữa nghe hôn mi?

Tôi cười:

- Tao thương tụi bay, tao rửa mắt cho tụi bay đỡ khô khan, không biết còn làm bộ.

Nhỏ Hạnh bô bô:

- Thôi bà ơi, diện cho lấm vào, báo hại người ta khô cả nước miếng đây.

CHƯƠNG 9:

Trời càng về chiều càng dễ thương, những hàng cây bên trường Q.M. rũ lá chào, mây xanh lơ kéo về làm dịu nắng, mặt rời trốn đi rồi, lũ con gái lục đục sửa soạn về, có đứa còn tiếc rề bàn nhau chúa chặt này kiếm cách bơi lậu, gì mà thân con gái cả tuần mới được bơi một lần, khổ quá đi thôi.

Tôi lang thang trên hồ bơi, ngó mông những dãy lớp im lìm màu ngói đỏ, màu tường vàng xa xăm, chúng nó đang thì thào bàn nhau chúa chặt này phải bơi lậu mới được, bơi cả buổi sáng mới đã.

Bỗng nhiên tôi nóng sau gáy. Tôi có ám tưởng ai đó đang nhìn tôi hờ hênh trong áo tắm hai mảnh, màu vải trắng bó sát người gây cảm giác mình như người trong tranh lửa thể.

Một cái nhìn nào đó sau lưng tôi, tôi nóng ran cả người, tôi muốn quay lại quá, nhất định không phải là lũ bạn gái ranh mãnh của tôi rồi. Trực giác khiến tôi linh cảm đến một đôi mắt nào rất thiết tha say đắm đang từ một góc nào ngó thân thể tôi.

Tôi khe khẽ quay lại, mắt ngược lên cao, tôi đỏ bừng hai má căng, tôi cống quít đứng chết lặng. Hồ bơi xanh ngắt. Hàng hiên trên cao có chàng đang đứng nhìn tôi, ánh mắt hơi khuất sau cành phượng, nhưng tôi biết là chàng.

Chàng nhìn tôi lâu lắm rồi phải không? Tôi chớp mắt lên ngó chàng một cái, không quên kiểng cao chân trên bờ xi măng cho đôi chân dài thêm làm đẹp mắt chàng.

Chàng mỉm cười với tôi, đôi mắt thật tình tứ khế nheo lại như hẹn hò gửi gắm một tâm sự. Tôi xúc động vô cùng, chàng nhìn tôi rồi, chàng thấy được tôi trong hàng trăm đứa lúc nhúc dưới hồ bơi. Chưa bao giờ tôi hài lòng vì lần phạm lỗi này, mặc áo hai mảnh đi bơi rồi chàng thấy.

Lũ bạn vô tư cười nói chung quanh như bầy chim, chúng không thấy một người trên cao ngó xuống, một người làm duyên đứng đẹp nhất trong các kiểng đứng dưới này.

Tôi nghiêng người cho tóc bay, ngực ưỡn lên, nhưng nghĩ có vẻ lộ liễu quá, tôi tránh nhìn chàng.

Chàng dạy lớp tối trên đó, chắc chàng bỏ giờ đứng nhìn tôi. Lũ bạn vô tình kéo lên vây quanh.

- Ối giờ, nhỏ ni biểu diễn áo tắm bay, chà, trông con Thu đẹp ác chứ bay hì, coi nó ngon quá ta.

Một đứa lí lắc vuốt lưng tôi:

- Đẹp lắm, thi hoa hậu cầm cờ được đó.

Tôi dặm chân:

- Khi, nhật thí bà.

- Rứa chứ chàng mô ôm hồng nhật tí nào đâu, đúng không?

Tôi lén ngược lên, chàng đi mất rồi, tôi cáu:

- Lũ con gái hư nói nhảm cả ngày, phá đám người ta không à!

- Sao mà cáu dữ rứa? Con gái cáu coi không đẹp chút nào.

- Đẹp xấu kệ tui ư.

- Xí, gắt như bà già, thứ con gái đụng tí la hét như mi rồi ể thiu ể chảy ra cho coi.

Tôi hét:

- Ể cũng mặc xác tui.

Hạnh lôi tôi đi.

- Con này hồi ni hay khùng dữ a, mà hét chi mà ghê thể hử, về cho rồi, hết giờ bà giám thị phạt cả lũ bây giờ. Ngày thứ hai phải đi học cho đảng hoàng nghe không, mà nghỉ thêm một giờ nữa là lúa đời nghe con.

Thay đồ xong, áo trắng đảng hoàng, bọn tôi dắt nhau ra cổng chính có hoa đại vàng thơm, có con đường thênh thang bóng mát, tôi phóng Honda về nhà, xa lộ rộng mênh mông, xe cộ nối đuôi nhau. Mẹ mà biết mình đi Honda giờ này cần nhẫn phải biết, ai biểu mẹ cứ nằm mãi trong phòng chi, mẹ có lo cho mình đâu.

Về đến nhà y như rằng mẹ đứng ngóng trước sân.

- Ai cho con đi Honda hử, ai cho, nói mẹ nghe coi.

Tôi sụ mặt:

- Trời ơi, thì ba mua cho con, con phải đi chứ để thờ sao mẹ?

- Khi nào kẹt mới được đi, hờ cái là phóng Honda, có bữa nguy cho coi, để mẹ bán phút cho rồi, để nó có ngày mang họa.

Tôi hoảng:

- Thôi mà, mẹ đừng bán nghe mẹ, người ta đi đầy đường, nhiều đứa bé hơn con nữa kìa, con to hơn cái Honda này rồi, mẹ không thấy sao?

- To to cái con khi, người ta ở thành phố khác, nhà mình phải đi xa lộ. Chao ơi, con làm mẹ muốn đứt tim luôn, con cái chán quá, nói không nghe chi cả. Ngày có con Trâm nó chờ con đó.

Tôi sáng mắt:

- Thiệt không mẹ?

Mẹ mắng yêu:

- Cái con này, bộ me đờn với con sao chứ.

Tôi quăng Honda vào nhà xe, rồi nhảy như sáo con vào nhà.

Trâm là con bạn nổi khố của tôi từ dưới tiểu học, hai đứa cùng ở lò Regina ra, nó tiếp tục học Tây, tôi nghe ba đổi qua Q.M. từ hồi đệ thất.

- Ê chó con, mà qua tao lâu chưa?

- Lâu rồi mèo, khiếp, đờn lâu như chết, tao chờ sốt cả ruột, này có mực rồi, gõ ghề lắm nhé.

- Mực gì đâu? Gõ thật không?

- Thật, mà quên quá, chơi mãi với dân Q.M. thành quê một cục, bal tất niên, sắp Tết rồi mà quên hử? Sao lú lẫn như bà già vậy hử?

Tôi ngó người, ừ nhỉ, mãi mê yêu chàng, mãi mê ghen, tôi quên phút tết đã tới nơi rồi.

- Có chứ, trường tao cũng xôm trò lắm chứ, báo xuân văn nghệ văn gừng tùm lum đó chớ, mà điều tao quên cái vụ bal của tụi bây.

Trâm véo tôi:

- Quên, cho quên này, có mỗi vụ đó mà cũng quên, tối nay đi nghe không? Sửa soạn đi tao sẽ qua đón.

Tôi do dự:

- Hay thôi, tao chán bal biếc rồi, toàn mấy thằng con nít búng ra sữa ngán thí mồ.

Trâm dẩy nẩy:

- Nói hay chưa? Yên trí đi, bal này gõ lắm, đủ mọi thành phần hết, Chu Văn An này, Pétrus Ký này, Lê Quý Đôn này, ngon lắm mi!

- Thôi thôi, toàn trẻ ranh không mà la ngon.

- Hừ, đã bảo có cả giáo sư, sinh viên nữa, đủ, đủ hết, không thiếu một người hùng nào, muốn gì có nấy.. ơ, mà mi là cái thứ gì mà la con người ta là trẻ ranh, hách chưa, cái mặt làm như già lắm ấy, hử, thứ trẻ con đòi làm người lớn coi vô duyên kinh.

Tôi ngập ngừng:

- Nhất định tao phải đi?

- Chớ sao, không đi tao từ, sinh nhật tao vào dịp này tiện ghê chưa, mà không đi còn ra cái chó gì nữa.

- Thôi được tao đi.

Trâm nhăn mũi:

- Được phải ngoan không nào, chà, học trường Việt càng ngày càng ngoan ra đó, mặc áo dài trắng riết coi cũng hay chứ, mà tối nay đừng vác huy hiệu trường tới nghe.

CHƯƠNG 10:

Trâm về rồi tôi quay vào nhớ chàng, tôi mặc lại áo tắm trắng một mình trước gương, quay ra quay vào,

tôi sợ tôi không mấy đẹp trước mặt chàng. Trâm đã xin phép mẹ rồi, ba mẹ nó là bạn của ba mẹ tôi thành ra mẹ gật đầu liền.

Tôi vuốt ve khắp thân thể mình, lông tơ gờn gợn, da mềm gầy gầy, nhớ ánh mắt nhìn mà xao xuyến. Tôi không háo hức đi bal như mọi khi nữa, tôi chỉ muốn ở một mình trong phòng để viết nhật ký cho chàng thôi.

Mẹ giúp tôi mặc cái maxi trắng để chờ Trâm:

- Chao, con gái mẹ xinh quá, lớn rồi đó con, thôi để mẹ điện thoại cho Trâm không cần qua đón, mẹ đưa con đi nhé.

- Thật hờ mẹ, rồi mẹ về một mình có buồn không mẹ?

- Buồn gì, mẹ cũng cần xuống phố chút.

Ngồi bên mẹ tôi tíu tít hỏi:

- Mẹ à, chú Duy quen ba mẹ lâu chưa? Mấy hôm nay sao ba đi vắng hoài vậy mẹ?

Mẹ nhìn tôi:

- Con hỏi chi vậy? Con nghĩ sao về chú Duy?

- Con thấy chú Duy dễ thương đấy chứ, chú có vẻ nghệ sĩ kinh khủng mẹ nhỉ?

Mẹ tôi thở dài, tôi tò mò:

- Sao mẹ buồn, hình như mẹ dấu con chuyện gì ấy, đúng không mẹ? Sao mẹ thở dài?

Mẹ nhìn ra xa:

- Chú Duy là bạn thân của mẹ.. của ba nữa, từ lúc chưa có con kia, hồi đó ba với chú cùng hoạt động cách mạng với nhau, sau đó ba chán nản nên di cư, còn chú, chú ấy mất tích sau một công tác bí mật. Mẹ vẫn nghĩ rằng chú Duy đã chết, ai ngờ chú trở về trong một hoàn cảnh ngang trái.. Mẹ cũng bối rối lắm, mẹ không biết xử thế nào bây giờ.

Tôi băn khoăn:

- Hoàn cảnh ngang trái, mà ngang trái thế nào cơ mẹ? Con chẳng hiểu gì cả.

Mẹ bàng hoàng:

- Mà thôi, con đừng tò mò chuyện người lớn con nhé, con lo học đi, mai sau lớn lên con sẽ hiểu.

Tôi ngập ngừng:

- Thế còn chuyện đóng phim của con?

Mẹ lại thở dài:

- Nếu chú ấy muốn, ba mẹ phải chiều ý chú ấy, đời chú ấy thiệt thòi quá nhiều rồi, thú thật mẹ không muốn con đóng phim chút nào hết, con còn nhỏ quá.. mà thôi, âu cũng là định mệnh phải không con?

Xe ngừng rồi mẹ mở cửa cho tôi:

- Vào với Trâm đi, vui nhé con, nhớ bảo Trâm đưa về sớm nghe không?

Tôi nheo mắt:

- Dạ, về sớm bú tí phải không mẹ?

Me cười:

- Chó con, lí lắc quá cỡ nghe.

Tôi bấm chuông, xe cộ đậu đầy vườn. Nhà Trâm nằm cuối đường Gia Long, chìm trong bóng cây, Trâm chạy ra đón tôi.

- Chao, tưởng mi mặc đồng phục Q.M. chứ. Cha ơi điệu ghê nời, ai chọn kiểu cho mày xinh thế.

- Me tao.

- Thích nhì. Me tao thì cứ đi hoài, nay Hồng Kông mai Đông Kinh, ghét bà ấy kinh khủng.

Sỏi reo từng bước đi mềm nhún nháy, đèn màu kết đầy cây, lấp láy xao động, tôi khen:

- Được đấy chứ, phục mày một phát.

- Chuyện, có hai ông tao mới về cũng được việc lắm mày, sẽ cho mày một ông, chịu không?

- Thèm vào, anh của mày làm như người ta ham lắm đó.

- Hứ hừ, đẹp trai ba chê, beau lắm mày ơi.

Nhạc chập chùng hắt ra, âm thanh tan bay trong thinh không vút cao lành lạnh. Tôi bước trên bậc, từng bước kiêu sa, áo dạ hội thướt tha theo dấu chân. Trâm mặc áo hồng sậm, ngày sinh nhật hồng vui đời con gái. Bọn con trai đứng ngồi khắp căn phòng khách rộng đầy ắp nhạc tình. Ban nhạc chiếm một góc đẹp nhất, nhiều đèn mờ nhất.

Lũ con trai vây quanh tôi với Trâm:

- Lâu ngày quá mới gặp Giáng Thu, sao tiên nữ trốn đâu kỹ thế?

Tôi cười mỉm gật đầu chào những người mới quen do Trâm giới thiệu.

Trâm đưa tôi vào một ghế khuất rồi lẳng xăng tiếp bạn bè, bánh sinh nhật và 18 ngọn nến đã thắp sáng màu kem ngon như nụ hôn đầu đời.

Từng nhóm người ngồi với nhau, tôi đưa mắt nhìn quanh rồi nghe bạn bè khen lẫn áo nhau. Tôi thấy Trâm đi giữa hai người đàn ông trẻ, dáng cao cao, khi nhìn kỹ người tôi rùn ra, tôi không kêu lên được nữa, không nhúc nhích được nữa, tôi nép người trong góc tối cố trốn cái nhìn của Trâm, tôi sợ Trâm lòi chàng đến, sao chàng lại quen với Trâm nhì? Trời ơi, đúng là định mệnh, tôi không cưỡng nổi mệnh trời rồi.

Tôi lúi trồn Trâm, đứng khuất sao một dãy tường lửng, tôi tự do ngắm chàng, người yêu của tôi.

Chàng không đi với cô Hà?

Tôi thấy chàng nhìn quanh, tôi thấy chàng mỗi một điều thuốc thơm trong tay, rồi điều thuốc lệch nghiêng trên môi chàng hờ hững. Rồi Trâm cũng kiểm được tôi, nó cuống quít.

- Chó con, tao kiểm hoài, mau lên, giúp tao thổi nến không thổi không tắt được thì sui lắm, tụi nó ngứa chân lắm rồi đó. Mày trốn đâu kiểm mãi không ra hở Thu?

Tôi nghe Trâm nói hai ba lời đẹp, tôi thấy chàng nhìn tôi đăm đăm, tôi chụm môi thổi những ngọn lửa

hồng với Trâm, rồi ban nhạc chơi bản đầu tiên, điệu nhạc đấu bò vui nhộn Tây Ban Nha.

Bánh sinh nhật mang đến tay nhau, tôi lui vào góc tối chờ chàng tìm đến với tôi, ở đây tôi không thể đi tìm chàng.

Tôi đành chờ đợi như con mèo nhỏ rình mồi.

Chàng chậm chậm tiến lại gần tôi:

- Mời Thu bản tango này nhé!

Tôi cười bằng mắt với chàng:

- Dạ.

Đi trong vòng tay chàng nâng niu dịu dặt, trong âm thanh chập chùng của điệu tango buồn xa vắng, tôi và chàng nhìn nhau thật gần, chưa bao giờ nhìn nhau gần như đêm nay. Vòng ôm vừa đủ cho nhau tha thiết thôi, mắt tôi chìm trong mắt chàng, bàn tay đan lấy nhau.

Cảm giác qua lòng bàn tay nhau vời vợi ngất ngây, chàng bóp nhẹ tay tôi:

- Thật mừng được gặp Thu ở đây, buồn quá nên theo anh bạn đến cho qua ngày, tưởng phải ngồi một mình như tượng đồng Bôn-be ở đây chứ.

Tôi tròn môi:

- Chưa tin, nếu không có Thu anh cũng có người khác chứ bộ, làm như anh tu kỹ lắm í.

Chàng lắc đầu:

- Anh nói thật đó Thu, đến Thu mà còn không hiểu anh nữa thì đời mình còn mong ai hiểu cho nữa đây.

Tôi xúc động, tôi sợ đôi mắt chàng rồi:

- Thu đùa đó, cho Thu xin lỗi đi anh.

Chàng nói khẽ:

- Thu có biết Thu là người nổi nhất đêm nay không?

Tôi nũng nịu:

- Đó thấy chưa, anh lại chọc Thu nữa rồi.

Từng bước mềm lằng lằng, từng gót hồng xao xuyến, có hạnh phúc nào hơn khi người ta nhảy với người thầm yêu thầm nhớ.

Chàng khép hờ đôi mắt sâu huyền thọa, hàng mi cong chớp nhẹ, khuôn mặt chìm lẳng, nửa xót xa nửa bùi ngùi:

- Anh cố chạy trốn em, Thu, em có biết thày phải chạy trốn em không?

Tôi cong môi lẳng chuyện:

- Đó thấy chưa, anh lại quên rồi nhé, anh xứng thày với em đó thôi.

- Ừ nhỉ, anh.. anh lại quên..

Tôi cười nhẹ nhưng tôi hiểu tận đáy lòng thăm kín cả tôi và chàng đều buồn, tôi không quên được cô Hà dù tôi muốn quên, tôi hỏi dù không muốn hỏi:

- Cô Hà đâu rồi anh, cô không đi với anh sao?

Chàng ngập ngừng:

- Ở nhà... anh đi với anh Tuấn, bạn thân từ bên Mỹ mới về, nó định lấy vợ nên bắt anh đi với nó đêm nay để ngắm đèn, con em "lũy" mở cái bal này cho "lũy" chọn vợ, tha hồ chọn đủ các loại hoa.

Tôi nói như reo:

- Con Trâm! Anh quen với Trâm hờ?

Chàng gật đầu:

- Em gái của Tuấn.

- Thế cái nhà ông Tuấn đó nhất định chọn vợ trong đêm nay đó à?

- Nhất định chứ, lũy cũng trên 30 rồi, tu tỉnh là vừa.

Tôi cay đắng:

- Khi người ta lấy vợ là người ta bắt đầu tu tỉnh để thờ một người phải không anh?

Chàng thờ dãi:

- Mỗi người một hoàn cảnh Thu ạ.

Tôi kín đáo nhìn quanh, cái mụ Trâm ghê thật, thế mà dẫu mình chứ, biết thế mình đi mỹ viện rồi, con khi thật, ở mà mình có định lột mắt xanh cái anh chàng Tuấn phải gió đó đâu mà tiếc, mình muốn anh chàng này nè, anh chàng lại hăm hờ lấy vợ sớm, đau thật!

Trâm đã thu xếp toàn những tên nổi đến đây, những tinh hoa của Sài Gòn, sinh viên học sinh đủ cả. Tôi thoáng thấy vài chị bên Dược, vài cô Trưng Vương, vài nàng Văn Khoa, vài tên Marie Curie.. Mấy chàng cười cười nói nói, nếu họ biết con chó Trâm nó dùng họ làm trái độn thì?

Trong số những anh chàng bảnh bao sáng sủa đó, tôi không biết ai là cậu Tuấn kén vợ đây. Tôi láu lỉnh:

- Thế anh chọn đèn bạn anh chưa? Cô nào đó anh?

Chàng nheo mắt:

- Thu hỏi chi vậy?

- Dạ hỏi cho biết quan niệm chọn vợ của mấy ông để Thu về Thu tính, chứ lỡ Thu ế dài thì sao?

Chàng lắc đầu:

- Ghê thật, nhưng anh không nói đâu.

Chàng tha thiết nhìn vào mắt tôi, tôi run lên, tôi muốn gục vào ngực chàng mà khóc. Một đêm nay thôi, ngày mai anh là của cô Hà, anh lại dạy Anh văn cho em, cô lại dạy em triết, em chỉ là một đứa học trò nhỏ ngông cuồng yêu si, ngông cuồng đòi trái cấm trong tay người khác.

- Đêm nay, lần đầu tiên trong đời anh lừa dối bạn thân.

Tôi ngạc nhiên:

- Anh nói gì em không hiểu?

Chàng cười, nụ cười thật dễ thương, tôi mê nụ cười không bao giờ tròn của chàng, tôi mê nụ cười nửa vời vừa tình vừa ngọt ngào vừa hững hờ vừa đắm say.

- Anh nói thật thì anh sẽ mất Thu, anh không muốn thằng Tuấn nó chọn Thu.

Tôi lắng chuyện:

- Em với anh thật buồn cười, lúc anh lúc thày loạn cả lên.

Chàng bóp tay tôi kéo sát tôi vào chàng thêm tí nữa, bước nhảy nào lâng lâng hơn, giây phút nào gần nhau hơn.

- Từ bây giờ đừng gọi anh bằng thày nữa, anh yêu em.

Tôi chớp mắt, tôi nhốt tình chàng trong mắt tôi, tôi gục trên vai chàng, cảm tôi tì trên vai người tôi yêu, tôi muốn nhạc lên đênh mãi, tôi muốn bản tango này không bao giờ ngừng, không bao giờ thôi chập chùng, thôi luyến lưu.

Đèn mờ chìm, từng cặp mê trong tay nhau, tôi quên trời quên đất, quên bạn quên bè, tôi đi trong giòng nhạc, tôi đi theo vòng tay chàng, một tình yêu ngự trên vai, một tình yêu vòng sau lưng mềm, lưng mềm như môi chàng không?

Tự nhiên tôi lại buồn:

- Anh nhảy với cô Hà có khác nhảy với em không?

- Bây giờ anh đang được sống cho anh và với em, anh chỉ biết thế thôi, đừng làm anh buồn.

Tôi bướng bỉnh:

- Còn đêm nay, còn ngày mai?

Chàng buồn bã nhìn tôi:

- Thu, anh xin em.

Tôi chớp mắt, nước mắt có hai giọt thật trong thật ấm lẫn xuống. Tôi có muốn khóc đâu, tôi muốn quên cô Hà, nhưng không thể quên, lúc nào tôi yêu chàng nhất, tôi thường nhìn môi chàng, nét môi thật tình thật lạ. Cùng lúc đó tôi nghĩ đến đôi môi mỏng dính của cô Hà, tôi nghe rõ mồn một những giọng cười như sao vỡ của cô. Tim tôi như lặng đi không đập nữa, máu đông lại nên người tôi như cô đặc nên tôi không sống trong một phút giây ghen.

- Anh ơi, em không thể quên được, anh đã hôn cô ấy, anh đã... anh đã..

Tôi không nói ra được, những lời đầy ắp hờn ghen nghẹn trong cổ tôi, chàng khép hờ mi mắt, lời nhẹ như tiếng ru:

- Giáng Thu, mong cho đêm nay thật dài, mong cho đêm nay không có gì xảy ra.

Tôi sững sờ nhìn chàng, chàng không thấy tôi nhìn chàng, chàng đang mơ mộng. Tôi hiểu chàng yêu tôi thật rồi, chúng tôi đã thật sự yêu nhau. Tôi chột ăn năn, sao tôi dại dột làm tan vỡ mảnh thiên đường một đêm của nhau. Tôi thấy chàng mơ mộng, người ta chỉ yêu khi người ta biết mơ mộng.

"Mong cho đêm nay thật dài", có lời tỏ tình nào tha thiết hơn nữa không?

Tôi mặc chàng đưa đi, từng giọng âm thanh buồn da diết, từng vòng ôm xiết nhẹ, từng mắt nhìn đong đưa. Giọng hát đục khàn của người nữ ca sĩ chưa bao giờ tuyệt như đêm nay. Da thịt tôi như tê đi, nóng ran từ gót chân hồng, lên đến chân tóc rũ mềm từng sợi trên vai chàng, tôi nghe rạo rức từng miền thịt da, tuổi hồng nào đầy căng tình ái, cho tôi da diết đi sát vào người chàng, cho thịt da hừng hực yêu đương.

Hết rồi tango đầu tiên trong đời tình, bản tango nhảy với chàng, người đàn ông quý phái của vùng cây xanh xao Q.M.

Tôi bàng hoàng buông tay, chàng cười bằng mắt với tôi:

- Em xinh lắm Thu ạ, anh sợ mất em.

Tôi nũng nịu ghé tai chàng:

- Anh tán em hơi nhiều đấy nhé.

- Anh nói thật chứ, tán hồi nào, vừa thôi chứ cô, cô lạnh quá ai dám nói dối cô đâu.

Tôi ngồi bên chàng trong một góc tối. Trâm đến với tôi, ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa, anh Hoàng quen Thu rồi hở? Sao nhanh chân thế, định giới thiệu cho anh Tuấn này. Đây là anh Tuấn, anh họ của Trâm mới ở Mễ về đó, được hôn? Còn đây anh Hoàng bạn thân anh Tuấn.

Hoàng cười:

- Trâm quên tôi có lớp Anh văn à?

Trâm reo lên:

- Học trò cứng của anh hở?

Tuấn lịch sự chào tôi:

- Hân hạnh biết Thu, Trâm nó kể chuyện về Thu hoài, không ngờ ở ngoài Thu xinh thế này chứ?

Trâm nháy mắt:

- Chị Hoàng lúc này mạnh chưa anh? Khiếp, hồi anh đi Mỹ chị ấy đến nhà em than thở hoài.

Tôi nhìn chàng, chàng cười gượng, tôi hiểu Trâm muốn nhắc tới chuyện chàng có vợ rồi, mà đừng lảng tránh ăn đòn ghen mấy hồi cho coi. Tôi nói:

- Mà có tội to lắm nghe Trâm, ra đây tao biểu coi.

Trâm kéo tôi đứng xa chỗ Hoàng ngồi với Tuấn:

- Có vợ rồi, biết chưa, con khi ạ!

- Biết rồi, mà quen cô Hà?

- Không quen gì, điều bà ấy là bạn của chị tao.

Trâm nheo mắt:

- Sao anh Tuấn tao được không? Học giỏi một cây đó nghe, nhất mà rồi đấy.

Tôi lắc đầu:

- Xin miễn bàn.
- Sao vậy?
- Mà gạt tao, làm như tao cần chõng lắm í.
- Xí, lớn lên phải lấy chõng chứ bộ, chọn dần là vừa, làm chị tao không sướng à?
- Cám ơn, tao không thích những gì sắp đặt.
- Chê?
- Không chê.
- Này tên Hoàng có vợ rồi đó, liệu hồn, lại là thầy của mà.
- Biết rồi, nói mãi. Thầy gì, mấy cô sở Mỹ vẫn anh em ngọt sớt với Hoàng.
- Anh Tuấn ngắm mà lâu lắm rồi, tướng chịu đôi mắt như giòng sông tình ái của mà lắm.
- Cám ơn thi sĩ.

Trâm cười, chúng tôi trở về bàn, điệu slow chậm chậm buồn cất lên, Tuấn nghiêng người mời tôi:

- Xin phép Thu.

Tôi kín đáo nhìn Hoàng, chàng nói:

- Em nhảy với Tuấn đi.

Tôi công nhận Tuấn duyên dáng và lịch duyệt, chàng nói chuyện rất hấp dẫn, nhưng tôi vẫn không rời mắt nhìn chững Hoàng, tôi không thể chỉ huy được con tim. Tuấn hỏi:

- Thu học Q.M. phải không?
- Thưa vâng, Thu chuyển qua trường Việt vì ba Thu thẳng mẹ Thu.
- Nghĩa là...

- Ba Thu nói học mãi trường Tây, Thu sẽ không giống mẹ, Thu sẽ lạc lõng vì tâm hồn Thu hoàn toàn Việt Nam, còn mẹ Thu bà lại muốn Thu học giỏi một sinh ngữ để mai mốt cho Thu đi xa.

Tuấn cười:

- Thu nói chuyện duyên dáng như nụ cười của Thu, Thu có một điểm rất lạ là. Thu biết cái gì không?

Tôi tò mò:

- Không. Thu có gì lạ đâu, Thu tầm thường như mọi người con gái khác và có lẽ Thu còn tầm thường hơn họ nữa, Thu nhiều tính xấu lắm, phải anh muốn nói thế không?

Tuấn lắc đầu:

- Thu có đôi mắt đi trước gương mặt Thu, người ta thấy mắt Thu trước hết.
- Anh nói chuyện còn Tây quá, Thu không hiểu gì cả.

- Xin lỗi Thu vậy, để mai một Thu dậy Việt văn cho tôi nghe.

Tôi cười:

- Không dám ạ, kể ra ba Thu có lý.

Tuấn có vẻ khó chịu:

- Thu khó tính đấy, nhưng không sao, Thu càng đẹp, người đẹp hay khó tính Thu nhỉ?

Rồi cũng xong một điệu nhạc tình, tôi trở về với Hoàng yêu quý, tôi chờ Tuấn nhay với một cô khác, Trâm lẳng xăng tiếp bạn, tôi nói khẽ:

- Thu nhức đầu quá, anh đưa Thu ra ngoài vườn đi anh.

Ly rượu Champagne sủi bọt trong tay chàng, men say óng trên môi chàng, Hoàng âu yếm:

- Tuấn nó chọn em là người hoàn toàn nhất đêm nay, em nghĩ sao Thu?

Tôi cười gượng, tia nhìn của chàng làm tôi mất bình tĩnh:

- Xin cho Thu hai chữ bình an, Thu không xứng đáng.

Thấy tôi đứng lên với Hoàng, Trâm vội vã tiến đến:

- Sao thế, muốn về chưa?

Tôi hơi ngượng:

- Thu chóng mặt quá, có lẽ...

Trâm nói:

- Thôi để tôi đưa bà về, tiểu thư không quen thức khuya đấy mà.

Nàng nhìn đồng hồ rồi thốt khẽ:

- Chết cha, bác có dặn Trâm đừng để Thu ở lại quá khuya, 11 giờ rồi.

Tôi chỉ biết kín đáo nhìn Hoàng, ngày mai chàng không còn là người tình của tôi, chàng là ông giáo trên bảng đen, tôi muốn được chàng đưa về nhưng biết nói làm sao với Trâm đây, con bé cố tình chia rẽ tôi với Hoàng:

- Để anh Tuấn lái xe cho tụi mình, đường xa lộ giờ vắng lắm, lúc về đi một mình bố bảo tôi cũng không dám đâu.

Hoàng bình thản:

- Tôi cũng đi tháp tùng với Tuấn, nhiệm vụ đêm nay của tôi chưa chấm dứt.

Tôi đi với Hoàng để ra xe, còn một ít phút này với anh thôi, nhỏ Trâm không tha cứ phăng phăng lôi tôi theo nó, cuối cùng nó phe lờ mong ước của tôi, tôi muốn ngồi băng sau với chàng, tôi muốn đặt nhẹ bàn tay mình trong tay chàng, chỉ muốn có thể thôi, tôi muốn những phút cuối cùng trong đêm nay phải ngồi bên chàng, nhưng Trâm đẩy tôi lên ngồi với Tuấn bằng một câu tuyên bố nửa thật nửa đùa:

- Đàn ông có vợ phải để Trâm tiếp chuyện mới đúng, nhỏ Thu nó khờ lắm mất vui đi phải không anh Tuấn?

Về đến nhà Trâm dong tôi vào tận nhà cho mẹ, nhưng mẹ đã đi ngủ rồi, mình vủ hai ra đón tôi thôi:

- Bà chờ mãi mệt nên vào phòng rồi dặn tôi chờ Thu đây.

Tôi lặng lẽ vào phòng, cánh cửa sổ mở ra, xe họ đã đi rồi, tôi giận Trâm ghê, con nhỏ làm như bà già mình không bằng.

Tôi kéo chăn lên tận cổ miên man nhớ chàng, điệu nhạc tango còn vương vấn, hơi hương chàng còn đầy trên tôi, rà tay trên môi để biết rằng chàng chưa hôn tôi, để biết chàng vẫn xa xôi.

Tôi vẫn là trẻ con, chỉ thành người lớn khi nào biết hôn. Không biết bây giờ chàng làm gì? Tưởng tượng trời dậy để tôi thấy như in cảnh chàng trở về nhà với vợ, rồi cô Hà sẽ chạy ra đón chàng, rồi họ sẽ hôn nhau từ cửa vào đến giường, rồi họ sẽ ôm nhau mà ngủ, sẽ nằm bên nhau suốt đêm, sẽ cho nhau hết một người, hết xác thịt, hết đam mê, rồi họ sẽ.. họ sẽ...

Nụ cười của cô bao giờ cũng no nê. Hai đứa con! Hai đứa con! Họ làm như thế nào mới được chứ? Ta chưa thấy và ta chưa biết, trời ơi, những tưởng tượng thôi cũng đủ giết nhau.

Những phim giáo dục sinh lý tôi chỉ nghe bạn bè xàm xì với nhau, hơn nữa cũng chẳng rõ ràng gì...

Tôi trần trố một mình trên giường, sự tò mò thôi thúc trong tôi, chưa bao giờ tôi cần biết hơn chưa bao giờ tôi háo hức tìm hiểu như bây giờ, tội nghiệp cho mình yêu một người có vợ hai con rồi ghen suốt ngày, ghen suốt đêm.

Chàng thật tình tứ, thật đắm say, từ nụ cười đến mắt nhìn, đến tay đan tay, cái gì chàng cũng có vẻ tình hết. Trời ơi, chắc khi làm chuyện vợ chồng chàng tuyệt vời lắm.. chàng...

Người tôi bắt đầu nổi gai ốc, tôi quẩn quại mơ ước, quẩn quại ghen hờn. Máu căng căng tức tối, thịt da thèm vuốt ve, ước gì ta được một đêm nằm trong tay chàng.

Tôi hư hỏng rồi sao, tôi có thể hư hỏng tội lỗi đến thế này? Nhưng mà trời ơi, tôi muốn biết họ làm như thế nào với nhau, phim ảnh báo chí, những tờ Playboy coi lén chỉ làm tôi tò mò thêm, tôi muốn thấy sự thật, tôi cần một sự kiện rõ ràng như những phản ứng khoa học tôi đã thí nghiệm.

Tôi muốn ngủ để quên, tôi không thể nào biết được chuyện đó. Hai đứa con, trời ơi, còn đêm nay họ đang làm gì với nhau, họ là vợ chồng rồi, họ cũng yêu nhau như ba mẹ mình yêu nhau.

- Ba mẹ yêu nhau.

Mắt tôi sáng lên, tôi lồm cồm ngồi dậy, tôi bỏ dép ra đi chân đất, những bước đi trong bóng đêm nhẹ như bước chân mèo. Rón rén từng bước nhỏ, nín thở từng cơn, tôi sờ soạng trong bóng đêm như một tên trộm, những lối đi không xa lạ nên bóng tối im lìm chân không vang một tiếng động, cho đến khi tôi nép bên cánh cửa của phòng ba mẹ, cửa khóa kín, cánh cửa im lặng thách thức, tôi không thể gõ cửa để hỏi ba mẹ rồi, tôi muốn tận mắt trông thấy kia. Tôi muốn biết chàng đã làm gì và như thế nào với cô Hà, tiếng nói rù rì vang nhẹ nghe tiếng còn tiếng mất.

Tôi ghé sát tai vào vách: im lặng.

CHƯƠNG 11:

Mắt tôi mở banh ra, mở tét ra, không thấy gì, tôi muốn siu quá, giọng ba lạ quá, chưa bao giờ tôi nghe ba nói như thế bao giờ, cả mẹ nữa...

Tôi mò mẫm sờ tường lần đi, tôi tìm cánh cửa sổ vẫn buông rũ màn nhưng đó có chấn song bằng sắt. Tôi cần thấy, hy vọng ba mẹ không đóng cửa, bình thường tôi cũng quên để ý ba mẹ mở đóng những cánh nào khi đi ngủ nữa.

Cửa quên đóng nhưng cũng kín bưng bít vì màn cửa buông rũ che kín bên trong, tôi run rẩy sờ nhẹ tấm màn, tiếng me vắng ra.

-

Tôi muốn ngắt đi vì sợ, vì hồi hộp, nhẹ nhàng khéo léo và thật từ từ tôi vạch khẽ một chéo rideau.

Tôi thấy, tôi thấy hết rồi, ba với me, tôi mở tròn hai mắt ra, máu tan đâu hết mà mình lạnh thế? Ô kìa, ai đốt tim mình, sao tim mình nóng ran, nóng như thiêu như đốt.

Tôi lao đảo trở về phòng, những lối đi hun hút như địa ngục, những lối đi đầy tội lỗi, tôi không khóc được nữa, tôi kinh tởm, tôi sợ hãi, có thể tầm thường như thế sao? Ba mình có thể vật chất như thế được sao? Còn me, bàn tay chỉ biết gõ trên phím đàn, gương mặt quý phái ấy, trời ơi! già dối, người lớn là một lũ già dối, lũ đê tiện.

Tôi nằm vật xuống giường, gối chăn bây giờ cũng đáng kinh, tôi mở mắt thật to trong đêm, tôi vẫn thấy rõ ràng ba trên me, ba với me, không ngờ người lớn tởm thế này, vậy mà bao nhiêu lâu nay mình quý mến ba me, mình coi ba, nhất là ba như một vị thánh.

Sụp đổ rồi, hoàn toàn sụp đổ thần tượng tình yêu.

Hoàng! Anh cũng như thế, anh cũng tầm thường như thế thôi, có lẽ anh còn đáng tởm hơn ba tôi nữa, ta khinh các người, đừng hòng đóng kịch đạo đức với ta nữa, thầy cô, ba me và cả anh.

Tại sao lên giọng dạy đời khi các người lớn sống và yêu như con vật, như con vật, có khác gì không?

Vậy mà cứ đòi cấm con nít, cấm đủ thứ, hãy tự dạy dỗ mình đi đã.

Tôi nằm lịm trên giường, chân dài và ngực đang bắt đầu nhú ra dưới lớp chăn hồng nhẹ. Tình yêu thật đã mất, chỉ còn là nỗi chán chường nhau, anh cũng như thế. Ba me có một mình tôi là con, anh những hai đứa con. Vậy mà anh nói anh yêu tôi, thôi từ nay hết rồi ước mơ thần thánh nhé.

Tôi làm nhảm, tôi lịm người mãi rồi cũng ngủ thiếp đi.

Buổi sáng môi se khô, miệng đắng chát như vừa mới đau dậy, thì ra đêm qua tôi khóc, mắt bây giờ mọng nước, da bây giờ xanh xao. Tôi mệt mỏi tránh nhìn ba me nhưng vẫn phải nhìn. Vẫn như mọi ngày, ba ngồi cạnh me để ăn sáng, ghế danh dự nhất dành cho tôi. Tôi quắc mắt nhìn me rồi vội vàng quay đi:

- Con ăn đi chứ, đau chi thế con?

Giọng nói bây giờ đàng hoàng đoan trang thế, người trong phòng đêm qua không phải là me sao? Tiếng thở đêm qua không phải của ba sao?

Tôi cười như mếu cúi mặt nhai bánh mì, ba điềm đạm:

- Đêm qua nghe vú nói 11 giờ con mới về phải không? Thôi lần sau đừng đi chơi khuya nữa nghe con, không quen đâu, đau thì khổ. Ba này, lớn thế chứ đêm nào lỡ thức khuya, hôm sau ba dạy học không nổi nữa đó.

Tôi muốn hét lên:

- Đêm qua ba thức khuya lắm, con biết hơn 12 giờ đêm ba me còn... cơ mà. Ba đừng nói dối, con biết hết rồi.

Nhưng tôi ngậm miệng kịp, tôi đứng lên bỏ vào phòng, bỏ đi lang thang trong vườn, lúc trở vào thấy ba ngồi bên me trên canapé, tôi vội quay đi trốn, ngày chúa nhật ba me không rời nhau đâu. Tôi quen lắm rồi, nhưng sao hôm nay nhìn ba ngồi cạnh me, tôi tức không thở được.

Buổi trưa ba mẹ lại đi ngủ, tôi hậm hực đi đi lại lại trong phòng khách. Tôi cô đơn, một mình tôi cô đơn thôi, ai cũng có cho họ một người yêu hết. Chàng có cô Hà, buổi sáng chàng sẽ ăn điểm tâm với cô Hà, sẽ ngồi nói chuyện với cô Hà, buổi trưa sau bữa cơm ngồi bên nhau, chàng sẽ cùng cô Hà vào phòng riêng, rồi buổi chiều đi dạo, rồi buổi tối coi TV, rồi đêm về ngủ bên nhau chung hơi thở, chung gối, chung chăn chung một ánh đèn mờ..

Có gì khác đâu, cũng như ba mẹ, có khi còn ghê gớm hơn nữa, vì dù sao ba mẹ mình cũng đứng tuổi rồi.

Mãi bốn giờ chiều mẹ mới nhớ đến tôi, mẹ muốn tôi đi ciné với ba mẹ, nhưng tôi từ chối lấy cớ trưa nay không ngủ được, đi ciné thế nào về cũng đau. Tôi bị khủng hoảng hơi nặng, sự tò mò làm tôi nhòai người vì suy nghĩ và tưởng tượng. Tôi đi tìm những quyển sách loại học làm người nghiện ngập, nhưng vẫn không hơn gì gái trai trước ngưỡng cửa hôn nhân...

Tôi dờ dờ ương ương giữa người lớn và trẻ con, thà tôi không biết gì hết như ngày xưa còn bé, thà tôi biết hết như người lớn. Đàng này tôi biết nửa vời ...

CHƯƠNG 12:

Sáng thứ hai tôi thức dậy sửa soạn đi học, ba mẹ chờ sẵn ở bàn ăn điểm tâm. Tôi cúi gằm mặt xuống mà ăn nhất định không nhìn ba mẹ nữa. Mẹ có vẻ ngạc nhiên:

- Con làm sao thế Thu? Có đau gì không?

Tôi lắc đầu vẫn không nhìn mẹ, mẹ kêu:

- Thu, sao mẹ hỏi con không nói, con bị khan tiếng hở?

Muốn cho qua chuyện tôi gật đầu, tự nhiên tôi cảm thấy ghen tức với mẹ, tại sao ba cứ quẩn lấy mẹ, ba bỏ rơi mình, ba không thương mình nữa rồi.

Mẹ sờ tay trên trán tôi:

- Đi học có nổi không con?

Tôi đáp cụt ngủn:

- Được.

Ba nghiêm nghị:

- Thu, con có chuyện gì buồn?

Tôi uống hết giọt sữa sau cùng, vội vã đứng lên:

- Thưa ba không.

Tôi lúi vào nhà, tiếng thở dài của ba đuổi theo:

- Con nó sắp lớn rồi bà...

Tôi nhét những quyển sách vào cặp, bạn bè vẫn là những gì thương yêu nhất, thầy cô vẫn là hình bóng thân yêu nhất. Ba không thương tôi đâu, cả mẹ nữa, ba suốt ngày chỉ lo cho mẹ, mẹ đau ba lo quỳnh chứ mình có đau ba cũng tình như không. Tôi bấm môi lao ra xe, mở thật mạnh cánh cửa, ba ngồi sẵn trong xe chứ không có xuống đón mình, mở cửa cho mình như đã lo cho mẹ đâu.

Ngồi bên cạnh ba trên quãng đường xa lộ rộng thênh thang chan hoà ánh nắng buổi sáng, nắng làm

vàng mái tóc của ba, làm sáng vàng trán rộng. Tôi len lén nhìn ba, ba vẫn như thường, không có gì thay đổi, nhưng tôi, tất cả những gì tôi dành cho ba không còn nữa. Khi ba quay lại, tôi vội quay đi tránh mắt ba. Tôi không muốn nhìn ba nữa. Ba cười nhẹ:

- Con gái ba lớn mất rồi, vậy mà ba quên, con buồn ba phải không? Ở lớp có chuyện gì khó xử không con?

Tôi lắc đầu nhìn ra xa, tôi không thể nói chuyện với ba nữa, không thể nũng nịu ba nữa rồi, thấy thương cho mình ghê. Ba im lặng hút thuốc và tôi im lặng ngó ra xa, thỉnh thoảng nhìn lên ba.

Đến trường còn sớm quá, áo trắng còn thừa thớt đó đây trước cổng trường. Tôi tự mở cửa bước xuống, mọi khi thường thường tôi ngồi lại làm nũng ba vài phút, ba: đón con sớm nghe ba, đừng để con chờ lâu đó, mắc cỡ lắm. Bây giờ tôi không buồn nhìn ba nữa, đừng nói chi dạn dò, tôi nghe ba gọi:

- Thu!

Tôi vẫn cúi đầu đi không quay lại:

- Thu lại ba bảo.

Mặc. Tôi vẫn đi như người điếc, mắt tôi mờ đi, không, tôi hết thương ba mất rồi, tôi không thể đóng kịch thương ba, tôi không quen giả dối.

Tôi chạy lao vào trường vừa lúc cánh cổng quen thân mở ra đón bầy học trò áo trắng. Tiếng cửa xe đóng lại, tiếng ba gọi vang vọng:

- Thu, Thu đứng lại ba bảo.

Tôi chảy nước mắt, chưa bao giờ buồn chán như hôm nay. Tôi lúi thủi vào lớp, tôi muốn trốn chào cờ nhưng không dám. Chuông chưa rung nên lũ bạn vây quanh tôi. Hạnh láu táu:

- Cha, bữa ni mi đi học sớm rứa e trời bão mất hé tụi bây. Này hết cúp cua chưa mi? Nói cho mi biết, mi mà nghỉ giờ cô Hà nữa mi chết với bà ấy.

Tôi lắc đầu ngồi im thin thít, Hạnh ngạc nhiên:

- Ủa sao mi khóc? Chuyện chi đó mi?

Nhỏ Châu nói nhỏ:

- Chắc bị má la rồi, đúng hông Thu?

Hạnh tò mò:

- Chắc không phải, ba mẹ nó cứng nó thấy mờ, con một chút có phải con lạm phát như tụi mình đâu mà la, hay mi thất tình hở Thu?

Tôi cười:

- Tao có già nua gì mà khóc vì tình, tụi bay yên trí đi, có điều tao chán đời quá, tự nhiên chán. Này tụi bay đừng thèm tin người lớn nữa bay, người lớn giả dối lắm, họ đóng kịch tài lắm bay ơi.

Bọn chúng ngơ ngác, Lan than:

- Mi nói cái chi kỳ cục rứa? Tao không hiểu mô tê chi hết.

Tôi gắt:

- Có mi kỳ cục thì có, nói cái chi mà mô rứa chi tề như tiếng Tây thể mi?

Lan cười:

- Tiếng Huế của người ta mà mi kêu là tiếng Tây, thôi đúng rồi, con Thu nó điên tụi bay ơi.

Tôi nghiêm trang:

- Đây, tụi bay có bao giờ biết ba mẹ tụi bây ngủ nghê ra làm sao không?

Tụi nó ở người ra:

- Mi nói chi hở Thu? Thôi đúng là mi sắp điên rồi Thu ơi.

Tôi cười:

- Có tụi bây ngu thì có, lũ con gái nham nhở như khi.

Châu đỏ mặt, Lan đỏ mặt:

- Con khi ni, nó thất tình là cái chắc, thôi chắc bị cô Hà la rồi, chàng bỏ mi rồi phải không Thu? Nói cho mi biết, tình mi tuyệt vọng rồi.. Đừng hòng nhất Anh văn tháng này nữa em ơi. Bố bảo thầy cũng không dám cho mi 18 điểm nữa đâu.

Tôi nhớ chàng, dù bây giờ thù ghét chàng, tôi cũng không thể quên được chàng. Tôi ôm lấy đầu hét lên:

- Im đi, im đi, đau đầu quá!

Tụi nó ngạc nhiên tròn mắt ngó tôi. Chuông rung rồi, tụi nó bỏ tôi chạy ùa ra sân. Tôi ủ rũ đi theo chúng.

Hai giờ Pháp văn với cô Mai dễ thương rồi cũng qua đi. Tôi ngồi im một chỗ nghe cô giảng bài, tôi không còn lòng dạ nào nói chuyện nữa, dù là nói trên giấy.

Giờ ra chơi tôi rủ Hạnh, Kim và Ái kiếm một gốc cây ngồi tâm sự. Tôi không đùa nghịch được nữa, tôi cần những đứa bạn thân hơn bao giờ. Đức Hạnh nói:

- Hôm nay con Thu lạ kinh khủng tụi bay nhỉ, coi bộ lớn hẳn ra. Chắc mi sắp lấy chồng phải không Thu?

Tôi không cười được nữa:

- Lạ thì không lạ, có điều tao có chuyện hỏi tụi bay.

- Chuyện gì đó Thu?

Tôi ngập ngừng:

- Hỏi thật tụi bay nhé, có bao giờ tụi bay thấy ba má ngủ không?

Hạnh cười chúm chím:

- biết à, tao đâu có để ý, tao chỉ biết mỗi tối ba tao ngồi đọc báo, má tao dọn dẹp rồi bả đi ngủ lúc nào ai biết đâu?

Ai bần khoản:

- Mà mi hỏi chi vậy Thu?

- Thì tao hỏi thật, mi trả lời cho tao đi rồi tao nói.

- Tao thì tao thấy ba mẹ tao ngủ chung một giường, tao không có thì giờ để ý nữa.

Tôi nhớ đến ba, buổi sáng ngồi trong xe với ba đi trên xa lộ mà tôi có cảm tưởng như ba đưa tôi đi trong một đoạn đường hầm đen tối nhất đời.

Kim thật thà hơn:

- Kim thấy ba má hay ngủ chung với nhau lắm, ba má Kim mỗi người một phòng nhưng có nhiều buổi sáng tao dậy sớm đi kiểm má, cái thấy phòng má trống trơn, gối chăn còn nguyên, chập thấy má ở trong phòng ba đi ra. Chắc phải vậy mới có tội mình chứ bộ, có gì lạ đâu. Ủa sao mà hôm nay Thu hỏi kỳ thế?

Hạnh làm bộ người lớn:

- Thì tao biết rồi, con Thu coi bộ lớn xác chứ hẳn trẻ con lắm, ba má hẳn cứng quá thành ra hẳn lý tưởng, hẳn nhìn đời toàn màu hồng, giờ hẳn đang bắt đầu mở mắt, ai đời yêu ngay ông thầy có vợ bao giờ không, yêu mà không biết dấu diếm.

Tôi cay đắng:

- Tại sao phải dấu diếm.

Hạnh nhún vai:

- Mi như con trai, con gái phải ý tứ, phải e lệ chứ bộ, nói như mi thì ...

- Thì sao?

- Thì không có con gái nữa. Cái chuyện ba má mình là chuyện thường, mai một lấy chồng thì biết, có gì mà thắc mắc.

- Mi biết rồi?

- Biết.

- Thật không?

- Thật chứ, có gì lạ đâu.

- Như thế nào hở mi, còn thầy cô của mình bộ cũng như thế?

- Chứ sao nữa, như trong ciné ấy, cũng ôm ấp hôn hít thể thôi, y như ciné. Thầy cô cũng là người.

Giờ học với cô Hà đã đến, tội nó có vẻ e ngại nhìn tôi vào lớp. Hôm nay cô Hà mặc áo đen, nước da cô trắng xanh nổi bật lên như pho tượng mỹ nữ. Tôi ủ rũ ngồi im, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cô, cô có vẻ dịu dàng với tôi, tia nhìn lạnh xuống. Tôi không còn ghen tức nữa, tôi hết yêu chàng rồi, còn gì nữa đâu mà ghen tương. Tôi chỉ thấy lòng buồn buồn, đáng ngời hờ hênh của cô làm tôi nhíu mày. Cô duỗi dài chân ra, có lẽ cô mỏi mệt, và sáng nay dậy trễ vì đêm qua đã thức khuya với chàng.

Tôi chăm chú nhìn, lòng gờn gợn đốn đau, người tôi như mọc lên những sợi lông cứng. Quần lót đỏ và quần thâm nơi mắt môi mệt mỏi, tôi muốn gọi to:

- Cô ơi, cô đóng cúc quần lại đi cô, em khổ quá rồi.

Môi tôi mím lại, cả lớp mãi nghe cô giảng bài, cô giảng bài hay lắm, cô xinh đẹp lắm, nhưng cô đã có chồng, tội em vẫn thích học với những cô chưa có chồng kìa. Mỗi lần thầy cô bỏ tội em đi lập gia đình

cả lớp cả trường đều buồn ngẩn ngơ. Nhất là thầy, đang học mà thầy cưới vợ thì đứa nào cũng nghe như mất mát một cái gì thật dễ thương.

Không phải là yêu đương hay ghen ghét nhưng tại em vẫn thích thầy cô sống mãi cho tại em, đừng thuộc về riêng ai. Đối với những thầy những cô chưa có gia đình, tại em vẫn dành nhiều cảm tình thân thiết gần gũi hơn.

Cô Hà đưa mắt nhìn tôi, giọng cô ngọt ngào:

- Giáng Thu.

Bạn bè quay nhìn tôi, chắc chúng sợ tôi chọc tức cô nữa, Hạnh thì thào:

- Lên đi Thu, bà ấy không giận mi đâu.

Tôi không thuộc bài, mấy hôm nay tôi có học hành gì đâu, nhưng tôi hết muốn làm phiền cô rồi, tôi không thương cô như tại nó nhưng cũng không ghét cô được nữa, bởi tôi chán chàng, tôi hết yêu chàng mất rồi. Chàng bây giờ xa xăm như ước mơ, có nhớ chẳng chỉ để ngậm ngùi.

Tôi từ từ lên bảng, cả lớp thở phào như trút được gánh nặng.

- Thu thuộc bài không Thu?

Tôi lí nhí:

- Dạ thưa cô, em...

- Nghe tôi hỏi nhé.

- Dạ.

Đôi mắt cô thật hiền, tia nhìn ấm áp như vỗ về tôi, sao tôi lại ghét cô được nhỉ? Cô có tội gì đâu. Chàng là chồng của cô. Mới tuần trước tôi còn giận ghét điên cuồng bây giờ lòng tôi chán chường hết dám ước mong.

- Thu phân biệt cho cô thế nào là hành vi đạo đức và thế nào là qui luật đạo đức.

Tôi run run, tôi trả lời loanh quanh, tôi không hiểu bài, cũng không nhớ bài, tôi nhăn nhó, qui luật và hành vi khác gì nhau không? Cả lớp cũng biết tôi không thuộc bài, vì tôi cứ đi vòng vòng chung quanh đề tài của cô. Cô vẫn cười hiền khuyến khích tôi:

- Lần sau gắng nghe cô giảng bài nhé, đừng lo ra, cuối năm thì rút mất.

Cô khoanh tròn con số 15 trong vở tôi, rồi cầm cú ghi vào sổ, cô hỏi khẽ:

- Thu có chuyện buồn phải không? Có thể kể cho cô nghe được không?

Bọn chúng ngạc nhiên ngó cô, tôi đọc trong mắt chúng một cảm tình sâu xa chúng dành cho cô. Tôi đáp khẽ:

- Dạ, cảm ơn cô, không có gì.

Về chỗ tôi nhìn con số 15 trong vở, chữ ký của cô. Cả lớp thương cô rồi, nên tôi lại buồn.

CHƯƠNG 13:

Một ngày qua để xa anh thêm một ngày, và yêu anh thêm một ngày. Càng yêu thì càng xa cách nhau.. Ba mẹ thực sự trở thành người lạ mặt, gia đình thực sự trở thành quán trọ cho mình. Mình cô đơn

khủng khiếp, mình trở thành khách lạ ngay trong mái nhà thân quen này?

Nước mắt muốn chảy ra, bởi ba mẹ chỉ biết sống cho ba mẹ thôi. Ba mẹ không hề yêu thương mình như mình mơ tưởng. Sao mẹ không ngủ chung phòng với mình? Tôi vẫn ngủ một mình có sao đâu? Tôi vẫn biết đó là chuyện thường tình, nhưng tôi vẫn ngắm ngẫm ghen tức với mẹ. Ba mẹ làm tôi ghét cô Hà thêm, buồn chàng thêm. Tình yêu vẫn còn đó nhưng chưa như dấm, nhưng đắng như bồ hòn. Yêu một người có vợ để phải dấu diếm, để phải căm hờn. Bạn bè không thể hiểu tình yêu. Nên chúng chê cười mình, nên chúng mỉa mai tôi.

Tiếng động cơ ì ầm. Ba lại đi với chú Duy. Tôi không buồn nhìn theo xe ba như ngày nhỏ. Ờ nhỉ. Đầu năm học chưa yêu chàng, ta là trẻ con và bây giờ cái thuở dấu mẹ trong cặp, cột đuôi áo nhau, dấm dúi xoài ổi dưới học bàn đó đã trở thành dĩ vãng ngày xưa còn bé. Ba tháng trời yêu mê đủ để tôi thành người lớn.

Mẹ bước vào lẳng lẳng ngồi xuống bên tôi, tôi nhanh tay đề quyển sách Triết dày cộm lên tập nhật ký hồng rồi tiện tay đẩy vào học bàn.

Mẹ dăm dăm nhìn tôi:

- Con khóc đấy à? Sao thế Thu?

Tôi lắc đầu:

- Đâu có mẹ, mắt con cay cay nên chảy nước mắt, việc gì con phải khóc.

Mẹ thở dài:

- Con dấu mẹ, mẹ biết con đang buồn, bởi vì mẹ cũng buồn nên mẹ hiểu con như hiểu chính lòng mẹ.

Tôi đứng lên, tôi không muốn ngồi gần mẹ nữa. Tôi sợ thì đúng hơn, bởi vì mẹ bắt tôi tưởng tượng quá nhiều, mẹ làm tôi mệt đứt mạch máu đờc vì ghen. Tôi muốn thương mẹ như ngày xưa. Ôi nói ngày xưa cho văn hoa chứ sự thật tôi chỉ muốn thương mẹ như cách đây một tuần, vâng, một tuần thôi, con còn là con của ba mẹ, còn tin yêu, còn thần thánh ba mẹ như hai vì sao trên cao xa thăm thẳm. Mỗi khi buồn vì chàng con thích nghĩ đến ba. Bây giờ con buồn vì ba mẹ, con biết nghĩ, biết nói với ai bây giờ?

- Thu! Nhìn mẹ đi,, sao con tránh mẹ?

Tôi không nhìn mẹ:

- Con tránh mẹ bao giờ đâu.

- Mẹ biết, con đừng dấu mẹ.

- Con không có chuyện gì để dấu mẹ cả. Người lớn mới dấu trẻ con, chứ trẻ con làm sao dấu nổi người lớn.

- Con cay đắng với mẹ?

- Con không có quyền gì hết, điều con hơi nản.

- Nản? Nghĩa là...

- Thừa mẹ, người lớn nhiều tài quá, chẳng hạn họ đóng kịch giỏi hơn tụi con, chẳng hạn họ vừa làm vừa chối..

Mẹ giận dữ:

- Thu , con muốn nói gì?

- Con không muốn nói gì cả. Con nghe thầy cô giảng bài nhiều rồi và con đang tự hỏi họ có làm đúng như lời họ nói không?

Me thờ dài:

- Ba nói đúng, con lớn mất rồi.

- Thưa me vâng, con có bảo con còn bé đâu.

- Ngày xưa me cũng như con, nhưng có lẽ me nghĩ giản dị hơn con.

Tôi nhắm mắt:

- Con mệt quá, me cho con nghỉ một chút.

Me đứng lên:

- Ba đi với chú Duy, còn me, me làm gì bây giờ?

Tôi vụt hỏi:

- Chú Duy có liên hệ gì với me không?

Me ngập ngừng, giọng me như lạc đi, tay chân me cuống quýt làm một cử chỉ xua đuổi, nhưng tôi không hiểu me muốn xua đuổi cái gì? Tôi hay là dĩ vãng của me?

- Con, con muốn nói gì hả Thu?

Tôi lạnh lùng:

- Con hỏi giữa me và chú Duy có những liên hệ thầm kín gì không? Từ hôm con tình cờ gặp chú, ba đưa chú về đây, con cảm thấy me đã thay đổi quá nhiều.

Me cúi đầu xuống, mặt buồn mênh mông, tự nhiên tôi nghe thương yêu me xót xa. Tôi tiến lại gần me bùi ngùi:

- Con xin lỗi đã làm me buồn, me tha thứ cho con, vì con cũng buồn, con cảm thấy chán nản tất cả.

Me thờ dài:

- Con không có lỗi gì hết, chính me mới là kẻ có tội, me nghĩ kỹ rồi, me không thể dẫu con mãi được. Con đừng khinh me nghe Thu?

Tôi dơ tay lên trời:

- Trời me nói gì kỳ thế này, con không hiểu gì hết?

Me trầm giọng:

- Rồi con sẽ hiểu.

Tôi van lơn:

- Me nói rõ cho con nghe đi me. Me đừng dẫu con tội nghiệp, con khổ tâm quá nhiều rồi.

Me lau mồ hôi trán, những giọt mồ hôi nhỏ bé mong manh như lệ nhòa từ trên mái tóc đen nhánh của me rơi xuống:

- Ba sẽ nói với chú Duy tối hôm nay, trong một cái quán nào đó. Trán ba cũng rướm mồ hôi, giọng ba cũng nặng nề và ba cũng buồn, cũng bối rối như mẹ bây giờ. Tội nghiệp cho ba con. Con có thương ba không?

Tôi gật đầu:

- Con thương ba lắm, hồi xưa con thương ba nhất đời, nhưng...
- Nhưng bây giờ thì hết thương?
- Dạ không phải là hết thương, nhưng mà thôi, mẹ kể chuyện gì mẹ nói đi.

Mẹ vuốt tóc tôi:

- Con thương chú Duy không?

Tôi quay lại nhìn mẹ, lặng người mất một giây:

- Tại sao mẹ hỏi con câu đó? Con nhớ đã trả lời cho mẹ câu hỏi này một lần rồi cơ mà. Chú Duy là người hiểu biết, đứng đắn và có nhân cách đáng mến. Con mến chú vì chú là bạn thân của ba.

Mẹ mơ màng:

- Hồi mẹ còn trẻ, mẹ cũng nghĩ về chú ấy như con.

Mẹ đứng lên:

- Ra vườn chơi với mẹ, mẹ sẽ kể chuyện ngày xưa cho con nghe.

Tôi cười:

- Mẹ có vẻ giống chú Duy quá.

Mẹ cười gượng. Tôi theo mẹ ra ngồi trên ghế đá dưới tàn cây. Mùi cây cỏ thơm thoang thoảng như mùi tóc mẹ. Đôi mắt mẹ mơ màng như chìm trong vùng kỷ niệm xa xưa nào đó.

- Kể chuyện ngoài Bắc cho con nghe đi mẹ. Con thích nghe mẹ kể chuyện Hồ Tây rộng mênh mông, đền Trúc Bạch và đường Cổ Ngư. Buồn ghê, quê hương chỉ là một mớ hình ảnh của tưởng tượng. Vậy chứ mà nghe mẹ kể miết con cũng tưởng tượng ra Hà Nội của con đó mẹ.

Mẹ cười:

- Con gái Hà Nội lẳng mạn lắm, hồi mẹ bằng con, mẹ đứng hàng giờ trên bến Phà Đen để chờ...

Tôi láu lỉnh:

- Chờ ba chứ gì?

Mẹ lắc đầu:

- Không, mẹ chờ người khác, lúc đó mẹ chưa quen ba, nói khác hơn, ba chỉ là bạn của một người.

Tôi ngạc nhiên:

- Nghĩa là mẹ yêu một người và lấy một người, ba con, ba con... mẹ không yêu ba con sao mẹ lấy ba? Hèn gì ba mẹ ít con quá, thầy cô của con có người năm sáu con kia. Cô Hà còn trẻ cũng hai con rồi.

CHƯƠNG 14:

Tôi buồn, mỗi khi nhớ đến chàng tôi lại buồn. Khi người ta yêu ai, người ta có trăm ngàn gợn nhớ để thương tưởng đến nhau. Mai sau nếu có lấy chồng tôi cũng đành mang theo một mối tình đầu kín như me. Me kể chuyện ngày xưa của me ngoài Bắc, cái giá rét căm căm, cái mùa thu rất đổi mùa thu đó, với những con đường lặng lẽ chứa đựng lá vàng, với mặt hồ êm như mắt người yêu. Người ta chớp mắt khi nhìn nhau. Gặp đôi mắt người yêu là đủ bủn rủn cả người rồi, đừng nói chi đụng ngón tay nhau. Vậy mà người ta có đến hai đứa con với nhau thì chất ngất đến thế nào. Quen hơi gần tiếng ai hơn vợ chồng? Tình yêu, nếu có tình yêu giữa tôi và chàng thì khi nằm bên vợ chàng cũng phải quên tôi. Làm sao nhớ nổi nữa. Buồn chịu không nổi nữa rồi anh ơi.

Me làm tôi bàng hoàng:

- Con nghĩ gì mà thù người ra thế nhỉ?

Tôi cười nhẹ:

- Con thương me.

Me đắm chiêu nhìn lên trời, một mảnh trời buồn giăng ngang lá cây. Chiêu đậm rồi, nắng ngủ quên một góc núi xa. Giọng me lênh bênh như tiếng nước trôi:

- Me gặp người ấy khi me vừa ở nội trú ra. Tuổi trẻ bao giờ cũng nhiều mơ ước, me cũng hoạt động một cách ngấm ngấm trong tổ chức của người ấy. Ba con cũng là một thanh niên đầy nhiệt huyết, nhưng me.. me đã yêu một người rồi, me quý mến ba con lắm...

Tôi hỏi nhỏ:

- Như vậy tại sao me lại lấy ba con để bây giờ buồn.

- Ba là bạn, bạn rất thân của người ấy.

- Me muốn nói chú Duy?

Me gật đầu:

- Me yêu chú Duy trước ba con.

Tôi bàng hoàng:

- Con cũng nghi nghi, không ngờ con linh cảm đúng. Hèn gì ba vừa mừng vừa buồn lúc gặp chú Duy.

- Ba buồn không phải vì me đâu, vì con, vì ba trót thương yêu con như ...

Tôi lắc tay me:

- Me nói gì con không hiểu?

Me cắn răng lại:

- Me yêu chú Duy, yêu tha thiết, nhưng bố mẹ của me, ông ngoại con, nhất định không chịu. Me liêu lĩnh kết hôn với chú Duy. Đám cưới tổ chức trước bàn thờ Tổ Quốc trên cánh đồng lá, bạn bè chúc mừng cho hạnh phúc của me. Trong tiệc vui đó có cả ba con. Ông ngoại cũng như họ hàng vẫn tưởng me còn đi học. Rồi người ấy mất tích trong một chuyến đi bí mật. Lúc đó me mới biết me có thai. Me lo sợ lắm, một mình nuôi con ư? Me đủ can đảm, nhưng còn ông bà ngoại con, còn họ hàng. Ba con biết chuyện và ba can đảm đứng ra cứu vớt danh dự cho me. Đám cưới lại cử hành trước họ hàng hai bên. Tình yêu dành cho ba con cao hơn núi, sâu hơn biển, vì tình yêu gồm với tri ân. Me nguyện ký thác một đời cho ba. Ba con đáng kính lắm, ba đã đem cả một tình yêu độ lượng ra bảo bọc đời me con mình, ba thương

con như con ruột, con không thấy sao. Nhưng mẹ không thể dấu con được, lương tâm không cho phép ba mẹ dấu con, nhất là dấu chú Duy.

Tôi đứng phắt lên ôm lấy mặt:

- Mẹ nói sao, con, con không phải là con ruột của ba con à?

Mẹ gạt đầu:

- Không. Con là con của chú Duy.

Trời tối sầm lại. Đất dâng lên cao. Gió ngừng thổi và tim ngừng đập. Tôi che mặt tôi nói như hét:

- Không, con không tin, không bao giờ con tin, vô lý, con là con của ba. Mười mấy năm trời con gọi ba là ba. Không, con vẫn là con của ba. Mẹ đừng dối con, con van mẹ.

Mẹ ôm lấy tôi, giọng mẹ buồn sưng nước mắt:

- Đó là sự thật, mẹ dối gạt con làm gì.

Tôi mở bừng mắt nhìn mẹ đăm đăm:

- Chú Duy có biết không?

- Trước kia thì không. Nhưng bây giờ chắc chú biết rồi... Ba sẽ nói cho chú biết đêm nay, tất cả sự thật trong đêm nay.

Tôi rên rĩ:

- Thật không mẹ? Thật không mẹ?

Mẹ ứa nước mắt gạt đầu. Tôi thần thờ:

- Bao nhiêu năm con sống và tin tưởng, bây giờ con mới biết con không phải là con của ba. Rồi mẹ tính sao? Mẹ còn yêu chú Duy không? Ờ, còn yêu ba ruột của con không?

Mẹ lắc đầu:

- Không, đừng bắt mẹ trả lời câu hỏi đó, vì chính mẹ, mẹ cũng không tự trả lời cho mẹ được. Chỉ biết một điều bây giờ mẹ là vợ của ba con, mẹ chung thủy và mẹ không thể làm khổ ba con, dù mẹ cũng xót xa khi chú Duy còn cô độc. Ba con là một vị vua trên ngai cao của mẹ, mẹ phải đời đời như ơn và đời đời yêu thương.

Tôi cay đắng:

- Còn con? Con phải làm sao bây giờ?

Mẹ u sầu:

- Ba mẹ để con và chú Duy tự quyết định. Con lớn rồi, con tự do quyết định đời con.

Tôi lẩm bẩm:

- Con lớn rồi, con tự do quyết định. Trời ơi, tự do đôi khi cũng là một gánh nặng mẹ ơi.

Đêm xuống rồi, trời đất buồn tênh vì không có trăng sao lấp lánh, thì thầm. Tôi cảm thấy lạnh. Ba vẫn chưa về. Lòng tôi rối như mây, nặng trĩu như đá. Khó tin quá, nhưng mà nhìn mắt mẹ tôi biết mẹ nói thật. Mừng hay vui? Buồn hay khổ? Tôi cũng không biết nữa, chỉ biết lòng mình như đang bị vò nhàu.

Tôi lặng lẽ bỏ vào nhà, mặc me ngồi một mình dưới tàn cây. Bây giờ me thích ngồi một mình. Tôi để me chìm trong vùng âm u nhưng thơ mộng, đau xót nhưng mền thương của me những ngày còn trẻ. Rồi Hà Nội sẽ hiện ra trong một góc trí nhớ nhiều hào quang nhất. Những chiều dạo chơi trong vườn bách thảo, ở đó có một quả đồi xinh cò êm rất êm, me ăn bún chả với một người. Ngày xưa nghe me kể, tôi tưởng người đó là ba. Con nít luôn luôn tin một cách ngây thơ rằng ba là người yêu quý nhất đời của me, và ngược lại, me cũng là người yêu quý nhất đời của ba. Nhưng bây giờ tôi biết những kỷ niệm đẹp nhất đời me lại là chú Duy. Con Thùy đã khóc nức nở với tôi vì một ngày nó khám phá ra ba nó có vợ bé. Và người đàn bà trẻ bằng tuổi nó mới chính thức là người ba nó yêu. Nó buồn bã bỏ học đi làm vì buồn cho má.

Rồi con đề Yên Phụ cho me ngóng trông một người trong dĩ vãng. Rồi đường Quan Thánh có hai hàng cây cao tít tắp cản bớt nắng hè cho me tương tư. Tội nghiệp cho ba tôi, ồ không, bây giờ thì ba không còn là ba và chú không còn là chú. Tôi nhức đầu quá nằm vật xuống giường, nước mắt bây giờ mới buồn tui ứa ra, nghèn nghẹn trong cổ. Tôi sẽ đi đâu? Về với chú Duy hay ở lại với một người không phải là ba mình? Nhức óc quá, buốt từng chân tóc, tê từng đường gân. Khóc, vâng, chỉ còn duy nhất cách này. Khóc được cũng là một hạnh phúc vô giá nhất. Ước chi có anh bên tôi bây giờ? Bàn tay đó sẽ làm mình bớt cô đơn, đôi mắt đó nhìn nhau bằng vạn lời an ủi. Anh đang làm gì với vợ hay với con? Vợ hay con của anh đều là những vết thương nhức nhối trong tim em, những hạt bụi to nhọn trong mắt. Ừ, bụi vào mắt thì nước mắt trào ra, nhưng sao khóc mãi mà vợ con chàng vẫn không biến đi, không mất đi. Ước gì họ vụt biến đi, chàng thành người cô độc không vợ không con nhưng mọi anh chàng lang bang khác.

Chú Duy đêm nay cũng bàng hoàng. Quên nữa, tôi phải gọi là Ba Duy mới phải, thói quen đã ăn sâu mất rồi, tôi không để gì đem chữ ba thân yêu trả lại cho chú Duy để như tôi nghĩ. Tôi trần trọc rồi ngủ thiếp đi, một giấc ngủ mồn mõi không còn hồn nhiên như ngày còn bé.

CHƯƠNG 15:

Buổi sáng ba mỉm cười trên xe đợi tôi để đi Vũng Tàu. Tôi ngượng ngùng len lén nhìn ba. Tôi biết gọi là gì bây giờ. Tôi không đòi ngồi cạnh ba như mọi lần đi chung với ba me nữa. Tôi lặng lẽ chui vào băng sau ngồi một mình. Tôi mong chuyện hôm qua như một giấc mơ. Nhưng ba đã kéo giấc mơ về sự thật mà tôi muốn trốn:

_Ba vẫn thương yêu con như ngày nào, đối với ba không có gì thay đổi hết. Hôm qua ba đã bàn bạc rất kỹ với ba ruột của con, bây giờ mọi việc thuộc về con và con tự do định đoạt.

Tôi thở dài:

_Con không muốn nghĩ đến. Tại sao chú Duy, quên, ba Duy con không đến tìm con?

_Chú ấy cũng ngỡ ngàng và chú ấy cũng chờ đợi.

Tôi kêu lên:

_Chờ đợi! Nghĩa là chờ con, bây giờ ba me, hai ba để con tự quyết định. Con quyết định cái gì?

Me thần thờ:

_Con đừng giận ba con, chính Me mới là người chịu trách nhiệm câu chuyện oái oăm này.

Tôi ngã người trên thành xe.

_Con không giận ba cũng không giận me, nhưng quá sức chịu đựng của con, tự nhiên con bị quay cuồng và mọi sự thật đảo lộn ngoài sức tưởng tượng của con.

Ba nhìn thẳng trước mặt, khóe thuốc làm mờ đôi mắt ba:

_Trong chiến tranh chuyện đó rất thường. Sao con không nghĩ rằng con diễm phúc hơn những cô bé khác, con còn đủ ba me, con lại có những hai người cha rất mực thương con.

Tôi nghẹn ngào:

_Con hiểu ý ba, con xin lỗi với ba me, nhưng thú thật với ba mẹ, con có cảm tưởng con đang mê, con không tin chính con nữa.

Me gục mặt, hai vai me run lên hình như me khóc. Tôi ngồi lặng người nghe giọng ba chùng xuống như nốt nhạc buồn:

_Ba hiểu. Mọi chuyện đâu sẽ vào đó, con đừng lo ngại nữa, bởi dù ba không sinh thành ra con, ba cũng nuôi từ lúc chào đời. Nếu chú Duy không về, ba cũng quên mất con không phải là con ba. Con hiểu ba muốn nói gì không?

Tôi rướm rướm nước mắt gật đầu. Đường êm bóng, xe lướt đi thật nhẹ. Gió vờn tóc rối, má se khô. Hai bên đường ruộng đồng rồi rừng thưa. Trên trời mây trắng lênh đênh trôi, nắng đang bùng lên vàng

đồng lúa. Tôi nhìn mông ra xa, lòng lắng xuống như tôi đã lớn. Tôi nghe vang âm trong tôi những lời me kể và quê hương mờ xa như trí tưởng. Ngoài đó có bốn mùa. Có mùa thu lá khô rụng đầy đường và gió mơn man áo me màu hồ thủy. Có mùa đông giá rét mưa phùn lê thê bay. Có mùa xuân đi chơi thuyền trên mặt hồ xanh biếc. Có mùa hạ nóng uể oải nghe chim kêu theo nhịp võng đưa bên hè. Tôi lớn lên bằng lời lẽ ngọt ngào của me, những kỷ niệm của me cũng là cội thần mơ ước thuở tôi còn bé. Mỗi khi buồn giận me, tôi thường gọi lại những hình ảnh me thường vẽ vờ trong tôi, mười mấy năm trời. Tôi yêu me vì me có dĩ vãng, dĩ vãng của me là vùng quê hương nồng nàn trong trí nhớ, me đem tất cả gửi vào đầu óc chất đầy mơ mộng của tôi, để đến nỗi nhìn mắt me tôi cứ nghĩ đến hồ Gươm, nhìn bàn tay mười ngón thon gầy trên phím đàn tôi nghĩ đến tiếng thờ của Hà Nội về đêm. Đêm trên sông Hồng hay đêm Cổ Ngự?

Hình như tượng tượng bao giờ cũng đẹp hơn sự thật cho nên tôi yêu Hà Nội hơn cả me, tôi thèm về nơi đó hơn cả ba, hơn cả chú Duy.

Cánh đồng bao la này cho tôi lớn lên để ngóng trông, để thương nơi xa đó với me. Bây giờ thì tôi hiểu tại sao me hay nhắc nhở vùng suy tư đó. Bởi vì chú Duy.

Tôi nhìn ba Long, bây giờ tôi phải gọi tên mỗi người sau một chữ ba. Mái tóc loáng thoáng những sợi màu trắng. Gương mặt trầm ngâm, đôi mắt chìm trong suy tưởng. Tôi thương ba ghê dù biết mình không phải đứa con ruột thịt của ba, tôi vẫn thương ba. Tôi gọi thật khẽ tiếng ba trong cổ mềm. Ba không nghe, me cũng không nghe. Người lớn có những cái tội nghiệp của người lớn.

Xe lăn xuống bãi ngừng lại đầu con dốc cát. Ba kín đáo nhìn me. Me nói:

_Me lái xe về khách sạn, chút nữa me ra đón. Con với ba chờ me ra hãy tắm nghe không.

Tôi gật đầu theo thói quen. Tôi thích những giây phút một mình với ba. Rồi chợt nhớ ba bây giờ không hẳn là ba, tôi e dè nhìn mông ra chân trời. Biển xanh ngắt tít tắp những con tàu màu trắng. Trời mây thật bao la, không khí trong vắt không một vết bụi. Sóng vỗ dạt dào trên ghềnh đá. Tôi muốn chạy tung tăng như ngày còn bé đùa sóng với ba. Về biển là về với chính mình. Lòng sẵn sàng tha thứ, tay chờ đón dang ra. Tôi muốn ôm mây, ôm đỉnh núi vào đôi tay mềm yếu của tôi.

Tôi chợt nói một câu thật vô nghĩa:

_Sao con không có em hờ ba?

Ba ngạc nhiên nhìn tôi rồi trùi mền:

_Vì vậy ba thương con hơn mọi người ba thương con trên đời này.

Tôi vẫn băng khuâng, tôi nghĩ giá tôi có một đứa em thì câu chuyện đỡ ray rứt hơn.

_Ba à, sao me còn trẻ thế lại đẹp nữa, tụi bạn con đứa nào cũng nói me với con như hai chị em. Còn ba, ba cũng bỏ như ai, sao ba me không có em bé nữa hờ ba?

Ba phì cười, nụ cười của ba cho tôi biết với ba, tôi vẫn là một đứa bé để yêu thương chịu đựng.

_Tại ba con ạ.

_Nghĩa là sao cơ ba?

Ba xoa đầu tôi :

_Sau này lớn lên con sẽ hiểu.

Tôi hồn nhiên, buồn đó rồi cũng vui đó, có lẽ vì biển làm tôi lãng quên.

_Con sẽ hỏi me.

Ba cười, chậm chậm đi với tôi dọc theo bãi biển. Sóng êm đềm vỗ về gót chân. Mơn man như một người tình. Tôi lại nhớ chàng và nụ hôn mơ hồ sống lại. Tình yêu tưởng ngủ yên ào lên như bọt sóng. Cơn sóng ngấm chạy xô vào. Tôi thì thầm gọi khẽ tên chàng. Mắt tôi long lanh nhớ đêm nào từng bước nhảy đong đưa trong tay chàng. Nhớ đêm nào hai đứa nhìn nhau dưới màu đèn hồng của nhà Trâm.

Ba gọi nhỏ:

_Con nghĩ gì mà mơ mộng vậy Thu?

Tôi mỉm cười:

_Dạ không.

Ba nghiêm trang:

_Hôm qua khi ba cho chú Duy biết con là con ruột của chú ấy, lần đầu tiên trong đời, gần chục năm sống gần chú ấy, ngay cả những lúc gian khổ cam go nhất, những lúc một sống một chết bên nhau, ba mới thấy chú ấy khóc. Chú Duy đã nghẹn ngào, lặng người hàng giờ, khi biết con là con ruột của chú. Ba có đặt vấn đề với chú ấy, ba không giữ con, dù ba rất thương yêu con. Có lẽ ngày mai chú Duy sẽ ra đây với con, Thu ạ.

Tôi thần thờ:

_Ba với chú Duy là bạn, hay là anh em....

Ba lắc đầu:

_Bạn thân thôi, nhưng quý nhau, sống chết có nhau còn hơn cả anh em nữa. Vì vậy khi ba ruột con mất tích, biết mẹ con lâm cảnh khó xử, ba xin cưới mẹ, lúc đó ba vẫn nghĩ chắc chú Duy khó thoát vì đường biên giới Lào-Việt lúc đó chịu ảnh hưởng trận đánh Điện Biên Phủ, ba con khó sống sót được. Ai ngờ....

Tôi xúc động nắm tay ba:

_Con được như ngày nay là nhờ ba. Con không thể.....

Ba lắc đầu:

_Ba hiểu lòng con, con là đứa bé ngoan ba biết. Nhưng con phải biết rõ điều này, ba con là người ba thương như em ruột, đồng thời ba cũng kính trọng chú nữa. Một người đáng kính giữa xã hội bây giờ. Con phải yêu kính ba con hơn ba mới phải, vì ba con đáng kính hơn ba.

Tôi bâng khuâng:

_Nghĩa là con phải bỏ mái gia đình con vẫn thương yêu này để theo ba con? Còn mẹ con?

Ba dăm chiêu:

_Mẹ có sự lựa chọn của mẹ, hình như mẹ đã nói với con rồi.

_Dạ thưa ba vâng. Mẹ nói rằng mẹ yêu ba, đời đời nhớ ơn và đời đời yêu thương ba, mẹ không thể rời ba dù chỉ một ngày.

Ba gật đầu:

_Ba hiểu, còn con, con nghĩ sao?

Tôi mím môi:

_Con muốn tất cả, ba, mẹ và chú Duy.

Ba cười:

_Con tham lắm nhé, nhưng không được đâu con ạ.

_Sao không được? Con thương cả ba người kia mà?

_Con lớn rồi, con muốn làm người lớn, nhưng con vẫn là con nít như thường. Tuổi con là tuổi đáng sợ nhất. Kia, mẹ ra kia con....

Tôi đứng lại chờ mẹ. Ba cười với mẹ. Tình yêu của ba mẹ dạt dào tha thiết như sóng yêu bờ.

_Sao, hai cha con nói chuyện xong chưa?

Tôi nhú mày nhìn người thanh niên đi cạnh mẹ. Ồ cả Trâm nữa. Tôi lao người chạy tới:

_Con khi, mi ra khi nào đó hử?

_Hôm qua, anh Tuấn nè, quên rồi sao?

Tôi nhìn Tuấn, Tuấn tinh nghịch bỏ gương mắt xuống:

_Chào Thu, cái gương này nó hại tôi đây mà. Sao, nhận ra kẻ hèn này chưa cô tiên mùa Thu?

Tôi cười:

_Có chứ, Thu biết là anh nên Thu giả vờ đó....

Chữ đó kéo dài kèm theo cái nguyệt dài dài làm Tuấn nói như reo:

_Thế thì hân hạnh quá. Tôi và gia đình Trâm ra từ hôm qua kia, chờ mãi.

Trâm nháy mắt, tôi ngơ ngác. Trâm láu lỉnh:

_Hôm qua có gió nên tụi này chờ mãi không được tắm, ra biển mà không tắm sao mà nó khó chịu thể không biết đặng í ạ.

Tôi ghé tai Trâm:

_Đừng hòng lừa ta. Nhà người âm mưu trò khi gì hử?

Trâm ngơ ngác:

_Ơ, đặng í nói cái gì tớ không hiểu, tớ gặp bác ở khách sạn, mừng quá kéo phăng anh Tuấn ra đây đó chứ.

Tôi nguyệt dài:

_Thế nào ta cũng tra ra mà, nhà người liệu hồn.

_Khiếp, dân Q.M nghe nói hiền lành mà đặng í dữ hơn tớ nhiều. Nghe bác nói đặng í sắp đóng phim hử?

Tướng Tuấn nhà tớ có vẻ lo lo.

_Hay chưa, sơ múi chi mà lo nhỉ?

_Sơ múi chi mai một biết ngay mà, lo chi gấp.

Tuấn đang nói chuyện với ba tôi, anh chàng có vẻ hợp đèn ông già dữ. Trâm láu lỉnh:

_Thôi lo tắm đi rồi còn ăn chứ. Tắm một mách lên ăn ngon phải biết, tớ khoái mấy món biển ghê gớm.

Đó, mới nói đã thềm rồi, khổ không cơ chứ.

Trâm lao xuống biển, phăng phăng kéo tôi theo rồi ngoắc một anh chàng quần tắm xanh rối rít:

_Mau, bỏ ra đây kẻo không tôi lẻ bạn.

Quay sang tôi, Trâm cười:

_Thằng Phi, em họ tớ đó, cũng bỏ chứ hử?

Tôi nhìn ba mẹ đang dạo trên bờ, lòng hơi buồn buồn nghĩ đến chàng, đến chú Duy. Tuấn thuê phao đem đến vì tôi bơi dở nên không dám ra xa.

_Mời cô tiên lên ngại.

Tôi bám phao nhìn Trâm vùng vẫy mà phát thèm. Tuấn ở lại bên tôi:

_Gặp Thu tôi mừng quá.

Tôi lơ đãng:

_Anh bơi với Trâm đi, để Thu với cái phao đủ rồi.

_Không được, tôi lo chịu gì nổi, lỡ....

_Lỡ sao hờ anh?

_Lỡ có thẳng cha nào bắt cóc Thu thì chết tôi..

Tôi hơi ngượng :

_Anh làm như....

_Thu đẹp nhất bãi biển năm nay.

_Xạo nhé, xạo không chê được.

_Nói thật không hết kẻ người ta nói xạo. Buồn thật.

Tuấn thở dài, tôi ân hận, tính con gái vẫn thế, không nỡ để ai buồn lâu vì mình.

_Thôi mờ, giận Thu hờ? Cho Thu xin lỗi đi, chịu không?

Tuấn lạnh lùng:

_Thu có làm gì để tôi giận đâu. Tôi không có quyền giận người ta.

Tôi cười nhăn mũi:

_Đàn ông mà giận dai thấy mồ đi.

Tuấn phì cười:

_Ai bảo Thu khó như bà chẳng.

Tuấn đẩy phao ra xa, tôi mê biển nên quên mình không biết bơi, tôi cố bơi kíp nhỏ Trâm vùng vẫy ở đằng xa. Sóng từng đợt tung bọt trắng xoá trên ghềnh đá. Tôi ngửa cổ nhìn lên bầu trời thăm thẳm xanh. Núi đậm màu trải dài, nắng vàng chói một góc đại dương. Tôi khép nhẹ hai mi mà thầm nhớ Hoàng. Ước chi người đẩy tôi vượt sóng hôm nay là chàng? Ước chi người được ba mẹ thương yêu là chàng? Tôi lại nhớ cô Hà. Một tuần rồi sau đêm dạ vũ ở nhà Trâm, tôi chưa có dịp gặp riêng chàng. Hình như chàng đã quên tôi. Có vợ, người đàn ông ấy yêu loáng thoáng, yêu hững hờ. Gặp dịp thì nhìn nhau vài giây, cho nhau vài lời ngọt ngào. Xong thì thôi. Không gặp nhau cũng vậy, không nhớ, không điên cuồng tìm kiếm hẹn hò như trẻ con. Hoàng lớn mất rồi, có dịp thuận tiện yêu nhau vài câu. Tuyệt nhiên chàng không đi tìm tôi. Chàng đã tìm ra một người đàn bà để yêu đời đời. Người đàn bà diễm phúc đó là cô Hà.

Tôi ứa nước mắt. Tuấn dễ mến, biết chịu đựng, nhưng Tuấn không phải là chàng, cũng không thể thay thế được chàng. Tôi nằm dài trên phao mặc cho nước lênh đênh đưa mình trên sóng. Chiếc áo tắm hai mảnh màu lửa rực rỡ trên mặt biển ngát xanh. Tôi lim dim nhìn lên trời, tóc xoà rối trong nước mặn nồng mùi muối. Trời đẹp quá, mây trong vắt từng cụm bay hững hờ đó đây. Tôi nghĩ đến những đôi cánh thiên thần màu trắng bỏ quên bên suối của bầy thiên thần nơi thiên quốc xa xôi tôi đọc lúc nhỏ. Nếu như tôi có đôi cánh mỏng như tờ trời đó, tôi sẽ bay đi tìm chàng, tôi sẽ đưa chàng lên cánh đồng mây êm đềm trên cao kia, xây một toà lâu đài màu hồng để ngàn năm sống mãi bên nhau.

Trời bỗng tối đen, biển bỗng dâng lên, cánh đồng mây màu xanh, lâu đài màu hồng bỗng đổ vỡ tan tành. Tôi nhào xuống nước, hai tay chới với, hai chân chìm dần. Tuấn nhào tới đỡ tôi lên bằng cả hai cánh tay rắn chắc của chàng. Tôi tức muốn khóc, tôi gào lên nhưng giọng tôi nghèn nghẹn:

_Con khỉ, mày chơi ác tao, tao không thèm bạn bè gì với mày nữa đâu.

Trâm vượt nước trên mặt tôi:

_Tớ xin lỗi, tớ lặn đã đời nghệt thở quá trời lên để thở một cú, ai ngờ lật nhằm phao của đấng í đấy chứ.

Tôi vùng vẫy đẩy phao vào bờ:

_Làm gì, tôi biết rồi, cô cố tình chơi tôi mà, cô cố tình cho tôi uống nước. Ai chả biết cô bơi giỏi mà làm tàng với tôi.

Trâm ngọt ngào:

_Trâm xin lỗi, Trâm vô tình thật mà Thu.

Tuấn dàn hoà:

_Thôi, tha cho Trâm đi Thu.

Tôi quay đi:

_Còn anh nữa, anh để em gái anh lật tôi xuống, để anh, để anh.....

Tuấn nhăn nhó:

_Khổ quá, Thu nằm mơ mộng nhìn trời đẹp như nữ hoàng, tôi mãi nhìn có để ý gì đâu. Đùng cái thấy phao lật, rồi Thu nhào xuống nước, rồi con khỉ ni nó trời lên, ai biết đâu vào đâu.

Tôi chưa nguôi:

_Cám ơn anh.

Trâm năn nỉ:

_Tao xin lỗi hoài mà không chịu, tao nhảy xuống biển chết cho rồi.

Nó làm thật, lao ra xa. Tôi hoảng hồn:

_Trâm, Trâm, tao hết giận mi rồi.

Trâm cười hi:

_Nhớ nhé....

Tuấn cười xoà:

_Thu bị nó lừa rồi, nó bơi như nhái, nhảy xuống biển ăn thua gì.

Tôi lừ mắt dọa Trâm:

_Mày liến khí nó vừa vừa nghe Trâm.

Trâm cười khúc khích:

_Thôi đi. Hai người có dịp cứu nhau sướng thấy mồ, tôi bị chả ai thèm cứu tôi đâu.

Tôi đỏ au hai má không dám nhìn Tuấn nữa. Tuấn đã ôm tôi rồi, hai cánh tay rắn chắc của chàng đã vòng tròn ngang lưng tôi, đã nâng tôi lên, vuốt tóc cho tôi đỡ sợ....Người tôi nóng ran, hàng ngàn con kiến bò êm từng phiến da mềm. Tôi muốn khóc vì thẹn hay vì nhớ chàng. Tại sao người ôm tôi trong hai cánh tay không phải là chàng? Nếu Tuấn biến thành Hoàng, giây phút này sẽ thần tiên biết mấy.

Tôi bỏ lên bờ trầm ngâm ngồi nghịch cát với ba mẹ. Tuấn cũng ngồi xuống bên tôi, chàng nói nhỏ:

_Bộ Thu giận tôi hở Thu?

Tôi lắc đầu:

_Trong đời này chỉ có một người đáng cho Thu giận, Thu lại không có quyền giận người ta, như vậy còn giận ai nữa làm gì hở anh?

Tuấn thở dài:

_Thu khó hiểu quá.

Tôi gật đầu:

_Vì Thu buồn.

Mẹ chăm chăm nhìn tôi, cái nhìn như ngẫm chứa một lời dặn dò:

_Gì đó Thu? Lại cãi anh phải không?

Mẹ nói với Tuấn:

_Em nó dai lắm, để bác sắm vài cây roi mới được.

Tuấn đỡ lời:

_Dạ cháu thấy Thu ngoan lắm bác ạ, cháu chưa gặp người con gái nào dịu dàng hơn Thu nữa. Cái con Trâm nhà cháu cả ngày bi bô như con trai.

Ba bỏ gương, bỏ tờ báo xuống:

_Tuấn lấy ca-nô đưa em ra xa xa mà chơi, bác dặn người ta dành ca-nô cho cháu rồi đó.

Tôi nhăn nhó với mẹ:

_Con hơi mệt rồi mẹ ạ.

Tuấn đứng lên:

_Để anh đi lấy nước cho Thu nhé. Thu khát nước phải không?

Tôi không muốn cãi chính, tôi ghét anh chàng ngồi kè kè bên tôi. Mẹ nhìn theo từng bước đi dài trên cát của Tuấn và dịu giọng:

_Con đừng bướng bỉnh với Tuấn nhe con..Tuấn đang hoàng lắm, con không thấy sao? Mẹ thấy con hôm nay coi bộ rầu rầu quá, mẹ buồn ghê.

Tôi hậm hực:

_Tự nhiên mọi người làm như Tuấn là cái gì của con không bằng. Cả con khi Trâm nữa.

Ba cười hiền:

_Con quên là con vẫn đòi làm người lớn. Mọi người đang giúp con tập làm người lớn sao con lại la hoảng.

Tôi hất tóc ra sau, đeo gương mắt lên:

_Nhưng con không thích, con không thích những gì được sắp đặt trước như một vở kịch cũ rích. Con muốn tự do sống theo ý con.

Ba nghiêm giọng:

_Thu, con hết thương ba rồi phải không? Con nghĩ ba lầm lẫn?

Tôi bối rối, rắc cát trên bàn chân để trần. Từng giòng cát ấm chảy xuống lớp da đầy bụi cát gợi một cảm xúc thật mơ hồ:

_Thưa ba không.

Ba đeo gương lên mắt:

_Ba không ép con. Ba tạo cơ hội cho con sống đúng với tuổi của con. Đừng nóng, cứ hồn nhiên mà sống Thu ạ.

Tôi phụng phịu:

_Nhưng mà kỳ quá, con có cảm tưởng như ba mẹ muốn....

Mẹ cười:

_Ồi dào, con gái tôi làm bộ ghê, lớn kênh ra rồi chớ nhỏ nhít gì đâu nào. Ông coi, cao gần bằng ba rồi đó, gả chồng là vừa ông nhỉ?

Tôi bỏ chạy:

_Con không chịu đâu....

Tôi lúi nhúi Trâm ra một chỗ riêng rồi càu nhàu:

_Mi làm trò khi gì thế này hở con chó?

Trâm ngơ ngác:

_Ơ hay chưa,sao mi nắm tay tao đau quá vậy?

Tôi giận dỗi:

_Đau cái con khi, mi kéo Tuấn ra đây để làm gì hở Trâm?

Trâm cười:

_Thôi bỏ ơi, bỏ ngay thơ không chịu được.

_Còn lâu mới ngây thơ. Bộ mi tính gả chồng tao hở con phải gió?

Trâm nhún chân, nheo mắt nhìn tôi:

_Bộ chê anh tao? Nói cho mà biết, ba mẹ mi chịu rồi, đừng hòng chạy trốn.

_Không chê, nhưng không thích người lớn nhúng tay vào.

_Mi khùng.

_Khùng mặc tao.

Trâm quay đi:

_Thôi tao về vậy. Mi không thích thì tao về Saigon và không bao giờ gặp mi nữa.

Tôi hoảng hốt giữ tay Trâm lại:

_Thôi mở, tớ xin lỗi, chịu không?

Trâm làm giả:

_Lỗi phải gì? Chẳng í không biết điều gì hết.

Tôi năn nỉ:

_Bỏ qua đi Trâm,tại Thu nóng quá, xin lỗi rồi đó, cười đi.

Trâm cười tủm tỉm:

_Giờ cấm cản nữa nhe. Nói thật ra chứ anh Tuấn là người dễ thương, hiếm có lắm đấy. Anh ấy yêu Thu thật lòng, Trâm thấy không còn gì trở ngại hết.

Tôi thở dài:

_Công nhận anh Tuấn dễ thương, nhưng tao đang kẹt, đừng làm khổ tao thêm nữa Trâm ạ.

Trâm tò mò:

_Kẹt gì vậy? Trầm trọng không?

Tôi lắc đầu:

_Thôi, Thu không nói đâu. Cứ biết rằng Thu rất quý mến anh Tuấn nhưng đừng tấn công mạnh quá Thu sợ.

Trâm cười nhẹ. Tuấn mang những chai nước ngọt trở về với tôi rồi rít. Tôi chậm chậm từng bước trên cát lún. Nhìn từ xa, thân hình Tuấn thật đẹp, khoẻ mạnh và rắn chắc. Sóng mũi cao và thẳng, đôi mắt mơ mộng, nụ cười tròn đầy và ngay thẳng.

Tôi chớp mắt nắng vàng chói một góc núi xa xa. Màu cát cũng vàng từng lớp còn giữ sóng, từng lớp thoai thoải nghiêng. Bàn chân tôi gần chìm trong cát, tình yêu như một bãi cát ôm ấp ngập chìm cả cuộc đời tôi khít khao với một người. Ba mẹ đang cười thật vui với Tuấn, lòng tôi như chùng xuống. Tôi vẫn thương ba mẹ thật nồng nàn như ngày còn bé, tôi không muốn ba mẹ buồn. Nhưng còn chàng? Tình yêu đã được gọi tên nghìn lần trong những đêm chập chùng của đời con gái. Lâu quá tôi không gặp chàng. Chưa đầy một tuần nhưng nhớ nhung day dứt, nhưng nghẹn ngào hờn tủi.

Kỷ niệm thì mong manh như mây bay. Tình yêu thì ngang trái não lòng. Một vợ hai con. Tôi không thể thẳng vượt những người thân yêu đó của chàng. Thôi đành vậy chứ biết làm sao, cát lún chân trần, cát ẩm rạo rục. Người tôi đầy cát, Trâm cũng đầy cát. Hình như thân thể Trâm đẹp hơn nhờ cát. Tôi nhìn những bụi cát lấm tẩm trên lưng trần dài dài mệnh mông của Tuấn rồi đỏ mặt quay đi, Tuấn đẹp như một tượng thần Hy Lạp. Da chàng đen đen, gương mặt rắn rỏi. Chàng của tôi trái lại, vẻ đẹp hơi trí thức, hơi công chức một tí, nhưng tôi yêu mất rồi. Và với tôi, chàng vẫn là ông vua có một không hai

trên đời này.

Tuấn dịu dàng:

_Thu uống gì Thu?

Tôi nói khê:

_Cám ơn anh, gì cũng được anh ạ.

_Sao bây giờ Thu để tính quá vậy?

_Bộ Thu khó tính lắm hở anh?

Tuấn gật gù:

_Cũng khá khá.

Ba đề nghị:

_Cũng trưa rồi, ba mẹ về khách sạn đây, Tuấn dẫn Thu đi chơi dùm bác nghe, coi chừng đừng cho em bơi ra xa đó, Thu bơi yếu lắm đấy. Nếu cần lấy ca-nô mà đi, bác dặn họ rồi đấy.

Tôi không thể cãi lại ba trước mặt người lạ. Nhưng lòng bực tức quay đi không nhìn Tuấn. Trâm lẳng lẳng bỏ đi với thằng em để tôi một mình với Tuấn. Tuấn bình thản:

_Anh sẽ đưa Thu ra một hòn đảo, tuyệt lắm Thu ơi.

_Đảo gì mà anh kêu tuyệt?

_Anh không để ý tên của nó, anh ra đó một lần rồi mà mê quá quên hỏi tên.

Tôi tò mò:

_Đẹp thế cơ à?

_Đẹp kinh khủng. Thu đi coi cho biết nghe, ra Vũng Tàu mà không đi ca-nô coi như chưa biết biển là gì.

Tôi cũng nao nức:

_Thu cũng thích vượt sóng lắm. Thu sẽ đứng trên ca-nô cho anh coi, sóng vỗ trắng xóa mạn thuyền đẹp ghê anh nhỉ?

Tuấn tình tứ:

_Giữa biển, Thu sẽ đẹp hơn bây giờ.

Tôi nhìn Tuấn, cổ xao xuyến, cổ ngất ngây, tôi chớp mắt nhìn biển xanh ngắt như muốn nhận chìm đôi mắt người cũ. Mới đó đành lòng gọi là cổ nhân, chưa yêu được nhau đã vội vàng quên nhau. Tôi thầm gọi tên Hoàng, nỗi ngậm ngùi buồn bã. Cũng đành phải không anh? Đời biết bao người phải gian dối với chính mình. Tôi bảo Tuấn:

_Anh cho Thu đi thật xa, một nơi nào đó cho Thu quên chính Thu và Thu sẽ.....sẽ biết đâu phải không anh?

Tuấn ngạc nhiên nhưng vẫn thích thú:

_Thu lạ thật, tôi chưa gặp người con gái nào lạ như Thu.

Tôi cười gượng :

_Nếu biết Thu là một người giả dối, anh có ghét Thu không?

Tuấn lắc đầu đầy ca nô ra xa :

_Không, anh không tin Thu là người giả dối, nhìn mắt Thu anh biết Thu là người thẳng thắn, thú thật anh chưa bao giờ xúc động vì một người con gái như đã xúc động vì Thu. Thu, em có tin là anh nói thật không?

Tôi cảm động gật đầu:

_Em đang cố gắng tin anh và.....

Tôi muốn nói "Và cố yêu anh", nhưng tôi nghẹn lời. Đôi mắt Tuấn nhìn tôi chăm chăm quá, tôi thở dài:

_Thôi, mình nói chuyện khác đi anh. Anh mở máy ca nô đi.

Tuấn cười:

_Anh mãi nhìn Thu quên hết trò.

Tôi cười:

_Giọng nói anh lai lung tung nghe buồn cười ghê.

Tuấn nhún vai:

_Anh là người Việt Nam, khi còn ở Pháp người ta hỏi anh ở đâu, anh nói anh ở Việt Nam. Anh xót xa khi phải nói ở Nam Việt Nam để phân chia với Bắc Việt Nam. Bi đất phải không Thu?

Tôi gật đầu:

_Đời em cũng bi đất như thế. Đến bây giờ em cũng chưa có một chỗ cho em.

Tuấn cười:

_Em làm như lớn lắm rồi ấy. Kìa, đẹp không Thu?

Tôi nhìn sóng trắng xoá, tôi đứng đầu mũi ca nô, sóng tung ước tóc, mơn man đôi má. Ca nô phăng

phăng lướt sóng, nhằm hòn đảo đặng xa tiến tới. Tuấn trù mển nhìn tôi, tôi giữ lại vạt áo khoác ngoài màu hồng. Tóc bay phới phới, tôi thấy biển nhuộm xanh, mắt Tuấn nồng nàn, tôi thấy mây bao la trong màu mắt ấy, và tôi nói vang lên cho Tuấn nghe được trong tiếng động cơ:

_Tuấn! Thu sắp quên vì Thu muốn quên.

Tuấn hét lên:

_Ngồi xuống, ngã xuống biển bây giờ.

Sóng mạnh rồi, mạnh như tình yêu. Tôi ngồi xuống bám vào thành sắt. Nước bắn tung toé, tôi lặn vào ngồi bên Tuấn:

_Khiếp, sóng dữ quá.Thu sợ ghê anh ơi. Ca nô có chìm được không anh?

Tuấn gật đầu:

_Anh sẽ nhận chìm để hai đứa cùng chết ,nếu Thu...

Tôi then:

_Anh này kỳ.

Tuấn tha thiết:

_Ngồi gần anh cho đỡ sợ cô bé, ngồi xa thế biển giận úp ca nô cho coi.

Tôi đỏ bừng hai má:

_Ghét anh ghê.

Tuấn lim dim mơ mộng:

_Ghét thật hờ Thu?

_Thật.

Tuấn kéo tôi vào sát người chàng. Tôi nóng người đẩy Tuấn ra, giọng đầy nước mắt:

_Anh, Thu không bằng lòng đâu, Thu không chịu đâu!

Tuấn buồn bã:

_Anh xin lỗi Thu, tại Thu đẹp quá.

Tôi nhớ chàng, nhớ day dứt hơn, ăn năn hơn.Tôi lạnh lùng bảo Tuấn :

_Thu muốn tình yêu là một tự nguyện. Anh có vẻ khinh Thu.

Tuấn cuống quýt :

_Anh xin lỗi Thu. Thu đừng hiểu lầm anh, anh yêu Thu thật. Chính anh đã nhờ ba má anh dò ý ba me

Thu kia mà.

Tôi ngỡ ngàng:

_Anh nói thật hay đùa anh Tuấn?

Tuấn gật đầu:

_Trâm cả quyết với anh Thu chưa yêu ai, Thu là cô bạn thân nhất của nó.

Tôi lạnh nhạt:

_Và anh tin chắc Thu bằng lòng?

Tuấn ngạc nhiên:

_Thu sao vậy?

Tôi lơ đãng:

_Không sao cả, Thu hơi ngạc nhiên, thế thôi.

Tuấn buồn bã:

_Dĩ nhiên tất cả vẫn do Thu quyết định.

Tôi cười nhạt:

_Độ này người lớn để Thu quyết định hơi nhiều, hết ba me đến chú Duy rồi đến anh.

Tuấn tấp ca nô vào bãi,mỏm đá và rừng cây thưa thớt, cát vàng óng ả dưới nắng,chim chóc bay ra như đón chào. Tuấn đỡ tôi xuống lang thang trên đảo. Đời giờ như thiên thai. Tôi mơ ước:

_Thu thích có một căn nhà ở đây quá, tha hồ mà lang thang.

_Anh chưa gặp ai lãng mạn hơn Thu.

Tôi mỉm cười:

_Anh có sợ không?

_Yêu chết đi chứ lại sợ.

Tôi không dám nhìn Tuấn nữa, tay tổ đây chứ không vừa đâu. Tôi khó lòng chạy trốn, rồi vỡ kịch được diễn xuất tài tình sẽ trở thành sự thật. Nhưng có thật tình yêu tôi dành cho Hoàng thật sự là tình yêu không? Phải chăng đó cũng là một huyền thoại tình yêu? Tôi hỏi Tuấn:

_Anh đã yêu ai chưa? Không, Thu hỏi thật đó, anh đừng bao giờ đùa với tình yêu. Thu không biết thế nào là tình yêu và người ta có thể lầm lẫn trước sự kỳ bí của tình yêu không? Thu thấy cái gì cũng chứng minh được, như một bài toán. Tình yêu trái lại, không thể mổ xẻ, không thể kiểm chứng.

Tuấn cười:

_Anh có cảm tưởng đang bị cô giáo truy bài.

Tôi nói khẽ:

_Thu hỏi thật mà anh, anh biết như thế nào là yêu chưa?

Tuấn ồm ồm:

_Có, anh biết rồi, anh đang biết Thu ạ.

Tôi làm ngơ, Tuấn tha thiết hơn:

_Anh đang yêu Thu và anh biết anh yêu Thu vì anh mơ ước được lấy Thu làm vợ, được sống vì Thu và cho Thu. Với đàn ông, nhất là một người không tha thiết chuyện vợ con như anh, ao ước cưới người nào làm vợ có nghĩa là yêu người đó.

Tôi tò mò lần đầu xốt hỏi Tuấn :

_Như vậy sau khi cưới vợ anh có yêu ai được nữa không?

Tuấn lắc đầu:

_Anh nghĩ là không.

Tôi run môi tái tê từng ánh nhìn:

_Người đàn ông chỉ cưới một người đàn bà khi nào thật tâm yêu người đó phải không anh? Có thật như vậy không anh?

Tuấn gật đầu:

_Theo quan niệm của anh, phải yêu ghê gớm đàn ông mới chịu cưới.

Tôi điếng người:

_Lấy vợ rồi chắc anh không yêu ai nữa?

Tuấn cười:

_Hiện tại anh nghĩ là không.

Tôi thắc mắc:

_Thu thấy nhiều ông có vợ bé đó thôi.

Tuấn lơ đãng:

_Đó không phải là tình yêu Thu ạ. Chỉ là một sự đối chác. Người vợ bao giờ cũng là tình yêu thật nhất. Trừ phi người ta lấy nhau không phải vì tình yêu.

Tôi chảy nước mắt, khóc dễ dàng chưa. Tôi biết rồi, chàng không hề yêu tôi. Tôi không kiểm dịp gặp, chàng cũng thôi tìm kiếm. Chẳng may tôi có đau ốm, chết chôn xong may ra chàng mới biết. Nghĩ lúc mình nằm đau chàng không ghé thăm lần cuối, tôi nước mắt long lanh.

Tuấn kêu lên:

_Ừa, sao Thu khóc?

Tôi cười gượng:

_Tại bụi anh ạ. Thu cay mắt đó, Thu khóc làm gì nữa hở anh?

Tuấn lau nước mắt cho tôi:

_Đàn bà con gái khó hiểu thật, tự nhiên khóc, tự nhiên cười.

Tôi đột ngột nói:

_Thu, Thu thích anh....

Tuấn ngơ ngác:

_Thu nói gì?

Tôi ngó ra xa, Tuấn đã bỏ lỡ một cơ hội. Tôi giận chàng quá, nghĩ chàng yêu thương cô Hà hơn mình, tôi chỉ muốn ngã vào tay Tuấn để hôn trả thù một người vắng mặt tôi đã từng si mê.

_Ồ không. Thu không nói gì hết.

Tuấn dơ tay lên trời:

_Con gái Việt Nam vẫn tuyệt nhất, anh đi nhiều nước lắm rồi, trở về đây gặp Thu mới thấy không nơi đâu tình yêu đậm thắm ngọt ngào hơn.

Tôi đi sát vào người Tuấn, tóc chàng bay bay, đôi mắt chìm xa xa nơi ấy ngát xanh. Vài cánh bướm trắng, vài cánh chim bay. Vùng ngực Tuấn mênh mênh, phiến lưng dài. Đàn ông, tôi cần một người đàn ông, tôi cần hơi thở đàn ông. Và tôi cần giọng nói đàn ông. Đàn bà con gái không thể sống dù chỉ một ngày vắng bóng đàn ông.

Mùi da thịt của Tuấn ngai ngái thơm. Mặn mặn như biển, quyến rũ như rừng xanh. Giữa trời mây cao xanh với biển bao la, với núi trùng trùng, với mây lớp lớp, tôi thấy Tuấn đẹp hơn đêm dạ hội. Trong dạ hội, Hoàng mới đẹp, vì Hoàng có đôi mắt mơ mộng, có đôi môi tình tình, có gương mặt nghệ sĩ. Tuấn trái lại ngực nở, mắt sáng, đôi tay rắn chắc. Tuấn đàn ông khôn cùng, nghị lực vô bờ. Tôi nép vào người Tuấn từ lúc nào không hay. Vừa nép vừa ăn năn vì vẫn chưa quên được Hoàng.

Tuấn cúi xuống dịu dàng vuốt tóc tôi:

_Thu!

Tôi băng khuâng, tôi lằm lằm giữa Tuấn với Hoàng. Hai người hoà trong nhau lung linh mờ ảo như mây

trời.

_Em có bằng lòng làm vợ anh không?

Tôi bối rối:

_Đừng anh ạ, Thu còn nhỏ, Thu chưa nghĩ đến chuyện ghê gớm đó.

_Anh sẽ chờ Thu thi xong, anh sẽ chờ đến bao giờ Thu lớn. Năm nay Thu mười bảy phải không?

Tôi gật đầu, Tuấn cười:

_Mẹ anh lấy chồng năm mười bảy tuổi.

Tôi đỏ au hai má:

_Thôi kỳ lắm, Thu không chịu đâu, kỳ lắm.

Tuấn cười:

_Em dễ thương quá Thu ạ, đến nỗi anh không dám hôn em nữa.

Tôi im lặng. Tuấn hỏi:

_Em chưa hôn ai phải không?

Tôi nghĩ đến Hoàng, tôi im lặng không nói. Tuấn e ngại:

_Sao không trả lời anh, Thu?

Tôi ngập ngừng:

_Anh muốn hỏi hôn như thế nào hở anh?

Tuấn phì cười:

_Thôi anh biết rồi, Trâm nói đúng. Thu chỉ có cái miệng chó còn khờ lắm bé ơi.

Tuấn lăm, tôi đã được chàng hôn nhẹ trên má và nụ hôn đầu đời đó đã làm tôi xúc động đến bây giờ vẫn còn ngây ngất. Tuấn tiếc nuối:

- Phải vào bờ rồi. Đi lâu quá hai bác mong. Về Thu.

CHƯƠNG 16:

Tôi im lặng bên Tuấn, thân thiết hơn khi đi. Mẹ đón tôi:

_Trời mẹ mong quá, chỉ sợ....

Tuấn lễ phép:

_Cháu xin lỗi bác, tại đảo đẹp quá.

Trâm ùa ra:

_Trời ơi đảo chi mà hay quá vậy, làm Thu đẹp hẳn lên bác ơi, má hồng thiệt hồng vậy đó. Trông hai ông bà xứng đôi quá hở bác?

Tuấn chỉ cười. Tôi thẹn hồng má cự nự:

_Con khỉ, ăn nói gì gì đâu không à.

Trâm vỗ tay:

_Đẹp thì người ta khen đẹp chứ bộ. Thôi về khách sạn đi.

Tôi véo Trâm:

_Cấm mi nói giọng đó nữa nghe không.

Trâm giẫy nảy:

_Cấu người ta đau thấy mồ.

_Ai biểu mi lí lắc.

_Ai biểu mi đẹp chi.

_Đẹp kệ tao.

Trâm ghé tai:

_Nói thật, được đôi lăm đó, tớ không nói dối, cho xe cán này, xứng kình khùng Thu ạ.

Tôi thở dài:

_Đã bảo đừng có đùa, làm quá tao sùng lên bây giờ.

Trâm dụ giọng:

_Thì thôi.

Mẹ quay sang hỏi tôi:

_Có vui không con? Coi bộ con tươi tắn ra đấy.

Tôi cười:

_Đẹp lắm mẹ ạ. Mai mẹ nói ba đưa ra mà coi.

Mẹ cười tủm tỉm:

_Thôi để dành cho con, ba mẹ già cả rồi.

Tuấn lịch sự:

_Cháu trông bác với Thu như hai chị em.

Mẹ tử tửn:

_Cám ơn cậu.Con đói chưa? Về ăn gì rồi ngũ, chiều nay chú Duy ra đó.

Tôi bâng khuâng:

_Chiều nay chú Duy ra, có chắc không me?

_Chú hẹn với ba mà con, chắc chứ.

Tôi ngồi vào xe, Trâm dành lái xe đẩy tôi ra ngồi băng sau với Tuấn. Ở ngoài đảo tôi thân thiết với Tuấn, nhưng vào bờ những sắp đặt cố ý làm tôi nản. Tôi than mệt rồi nhắm mắt dựa vào thành xe. Mũ cói úp lên mặt để cố dấu một thoáng nhớ nhung gửi tận nơi xa cho Hoàng. Tuấn im lặng hút thuốc, điều thuốc lệch nghiêng vòng môi kiêu hãnh. Tôi đành buông xuôi, đời đưa ta đến đâu đành sống đến đó. Suy nghĩ làm mệt đầu óc, làm căng trái tim. Yêu là một chuyện nhưng định mệnh lúc nào cũng ra tay can thiệp. Định mệnh chàng là cô Hà, là hai đứa bé. Định mệnh của tôi có thể là Tuấn với tiện lợi, với ưu thế của một chàng rể quý.

Rồi chú Duy, quên nữa rồi, tôi phải gọi là ba Duy chứ. Ba Duy và dĩ vãng đẹp đẽ của me, hiện tại khác xưa rồi. Không hiểu me có còn một chút tình yêu dành cho chú Duy không? Nếu me có thể sống hạnh phúc và êm ấm với ba sau khi yêu chú Duy đến có một đứa con,thì tôi có lẽ cũng êm ấm, cũng hạnh phúc bên Tuấn sau một nụ hôn nhẹ trên má không?

Tôi nghe rõ tiếng thở đều đều của Tuấn. Tôi ngửi đầy mùi thơm Pall Mall toả ra từ môi chàng. Tuấn cũng trầm ngâm, cũng suy tư như tôi. Tôi hé mắt để ngắm sóng mũi thẳng của Tuấn, để thấy rằng Tuấn thật đẹp, thật đàn ông.

Tuấn hỏi nhỏ:

_Mệt hử Thu?

Tôi gật đầu:

_Dạ Thu hơi đau đầu một chút.

_Chắc say sóng đó Thu.

_Có lẽ, Thu thấy váng vất.

_Váng vất và ngất ngậy.

Tôi hỏi:

_Anh say bao giờ chưa?

_Có. Đêm đầu tiên gặp em, anh uống đến say ngất ngư vì ngạc nhiên.

_Ngạc nhiên thì uống rượu sao anh?

Tuấn gật đầu:

_Đúng, ngạc nhiên vì tình yêu.

Tôi nao lòng:

_Bộ anh yêu Thu thật?

Tuấn buồn bã:

_Thu nghĩ anh đùa, anh làm gì có thì giờ để đùa. Đùa để làm gì kia chứ. Nếu chỉ muốn đùa anh thiếu gì người để đùa.

Tôi ấp úng:

_Thu xin lỗi anh.

Tuấn lắc đầu:

_Trông anh có vẻ ăn chơi nên Thu ngại?

_Thu cũng không biết nữa anh ạ.

_Thôi được, anh sẽ chứng tỏ cho Thu biết anh yêu Thu thật.

_Bằng cách nào hử anh?

_Rồi Thu sẽ biết.

Trâm quay xuống:

_Nói gì nói to lên cái nào, gì mà thủ thỉ thủ thỉ hoài thế, làm người ta phát tui.

Tôi im lặng quay đi, Tuấn cười :

_Ai đại thế, nói to cho cô biết hết chuyện người ta ấy à?

Trâm cười khúc khích với me tôi.

Về đến khách sạn tôi bắt đầu nhức đầu, cơn váng vất buồn buồn giữa buổi cơm trưa hơi muộn. Tôi trần trọc hàng giờ trên giường. Chiều nay tôi sẽ nói gì với chú Duy đây? Tôi muốn quên Hoàng, nhưng hình ảnh chàng cứ lảng vảng trước mắt tôi. Rồi cô Hà, rồi hai đứa bé. Ba me có lẽ đã ngủ, có thể hạnh phúc với người thứ hai sau khi có con với người đầu tiên sao? Tôi sẽ lấy Tuấn và sẽ quên Hoàng như me quên chú Duy?

Tiếng gõ cửa, rồi tiếng me thân quen cất lên:

_Thu còn thức hử Thu?

Tôi mệt mỗi cười với mẹ:

_Con đau đầu quá mẹ ạ.

_Mẹ mang thuốc vào cho con đây. Tại không quen nắng đó mà.

Tôi nhìn thẳng vào mắt mẹ, tôi muốn tìm sự thật, tôi muốn biết mẹ yêu ai? Yêu ba tôi cũng buồn, yêu chú Duy tôi cũng buồn. Đời một người đàn bà có hai người đàn ông bao giờ cũng khổ, tình yêu cũng kèn càng vướng mắc. Mắt mẹ buồn, nếp nhăn còn mờ, nhưng màu xanh đã bớt xanh. Nụ cười trang trọng với hai hàng răng đều đặn nhưng xa xôi buồn. Tôi có rằng khềnh, mẹ vẫn nói tôi chỉ khác mẹ chiếc răng này. Còn ba, tôi giống ba đôi mắt, tội bạn vẫn bảo thế, nhưng bây giờ thì chú Duy sẽ nhận mắt tôi tình quái như mắt chú? Tôi cười gượng:

_Mẹ à, có thật con không phải là con của ba không mẹ?

Mẹ gật đầu:

_Con không tin mẹ sao? Mẹ dựng chuyện có lợi gì đâu?

Tôi thần thờ:

_Con thấy tội cho ba làm sao ấy, con không thể bỗng chốc xa lạ với ba được.

Mẹ cười buồn:

_Mẹ thấy vấn đề thật giản dị, con có hai ba, cả hai người đều thương yêu con.

Tôi lắc đầu:

_Mẹ đừng nói ra thì được. Mẹ này, mẹ không cảm thấy gì khó khăn khi mẹ gặp lại chú Duy sao mẹ?

Mẹ do dự:

_Khó nói cho con hiểu, mẹ an phận, mẹ no đủ hạnh phúc. Đàn bà nặng ơn nghĩa, hơn nữa thói quen làm nên tất cả những gì gọi là hạnh phúc của một người đàn bà. Ba con đáng kính trọng, chú Duy chỉ là dĩ vãng, đẹp đẽ thơ mộng bao nhiêu thì cũng là dĩ vãng.

Tôi băng khuâng:

_Nói như mẹ con có thể yêu một người và lấy một người khác làm chồng được hở mẹ? Rồi con cũng quên như mẹ.

Mẹ vô tình:

_Nếu lấy được người yêu thì vẫn hơn con ạ. Nhưng con đã yêu ai chưa?

Tôi lắc đầu:

_Dạ không. Con chỉ hỏi cho biết.

Mẹ cười:

_Con thấy Tuấn sao? Được không con?

Tôi bối rối:

_Mẹ kỳ quá, con còn nhỏ mẹ bày đặt chuyện đâu đâu không à.

Mẹ nghiêm giọng:

_Đành rằng con còn nhỏ, nhưng hoàn cảnh con chỉ có lấy chồng là đỡ day dứt cho ba mẹ, cho chú Duy thôi.

Tôi ngỡ ngác:

_Mẹ nói sao? Con không hiểu gì hết.

_Con ở nhà mãi với ba mẹ, nghĩ cảnh chú Duy lủi thủi một mình ba mẹ cũng không an tâm. Mà con bỏ ba mẹ đi theo chú Duy thì ba mẹ lại buồn. Con về nhà chồng là tiện nhất. Ba mẹ đến thăm con, rồi chú Duy cũng đến thăm con.

Tôi dơ tay lên trời:

_Trời đất! Vậy ra mẹ định gả con đi thật?

Mẹ tha thiết:

_Hết năm nay con mười tám tuổi, lấy chồng là đẹp lắm rồi. Con gái lớn lên đàn ông nào cũng phải lấy chồng. Lấy sớm để có hạnh phúc hơn con ạ. Chưa yêu ai con sẽ dễ tìm hạnh phúc bên chồng con hơn. Gia đình Tuấn cũng khá giả lại ít anh em. Nếu thương mẹ con nên nhận lời, mẹ không ép con nhưng mẹ xin con chịu mẹ. Đời mẹ khổ nhiều rồi, mẹ không muốn con khổ như mẹ.

Tôi thắc mắc :

_Chiều nay chú Duy ra con sẽ nói với chú như thế nào hở mẹ?

Mẹ ngạc nhiên:

_Bộ con ngại gặp ba ruột con?

_Dạ không. Nhưng bất ngờ quá, con không thể bình tĩnh được.

Mẹ đứng lên:

_Uống thuốc rồi ngủ một giấc sẽ khỏi liền, đừng nghĩ ngợi nữa con.

Tôi nằm nhìn trần nhà, đôi mắt Hoàng vẫn đắm đắm hiện ra một trời thương nhớ. Lớp học, và bạn bè, và chàng với dáng dấp quý phái, với đôi mắt mơ mộng như thi sĩ, với nụ cười nửa miệng, giọng giảng bài ấm và ngọt. Đôi bàn tay đầy bụi phấn, bàn đen chi chít nét chữ nghiêng nghiêng của chàng.

Tôi yêu chàng, cái gì của chàng tôi cũng yêu, nét chữ, bàn tay, đôi môi và tiếng cười. Trừ vợ con chàng, tôi sợ họ, tôi sợ họ. Lúc nào tôi nhớ chàng da diết nhất cũng là lúc nụ cười cô Hà hiện ra kiêu hãnh và đáng ghét.

Giấc ngủ đặng chất, tôi mệt mỗi xuống vườn tìm Trâm, chỉ thấy Tuấn với cây đàn và bản nhạc tình.

Tuấn cười:

_Nghe nói Thu bị cảm?

Tôi gật đầu:

_Anh không ngủ trưa à?

Tuấn lắc đầu:

_Anh đàn để đợi Thu, tính xông vào phòng Thu rồi chớ.

Tôi hơi ngượng:

_Kỳ chết. Trâm đâu rồi anh?

Tuấn lơ đãng:

_Chắc chạy rong rồi.

_Thu chờ mãi không thấy nó vào ngủ với Thu, tệ thật.

Tuấn nheo mắt:

_Bộ Thu ngủ một mình không được hả?

Tôi hồng hai má:

_Không, ở nhà Thu vẫn ngủ một mình chứ, nhưng ở đây lạ nhà Thu sợ sợ.

_Sợ ma hờ?

Tôi nhìn Tuấn, hãy yêu người con trai này đi Thu, đời sẽ bớt khổ, đời sẽ bình yên. Chiếc xe quen thuộc của ba ngừng lại trước sân. Tôi nhìn sững chú Duy bên cạnh ba. Tay chân tôi tê cứng, tôi đứng mà tưởng mình đang bay bổng trên mây. Chú Duy tiến đến gần tôi, thật gần. Tay chú không dang ra như tôi nghĩ, chú lặng người nhìn tôi. Ba đứng đằng sau đó, nụ cười ba nửa gượng gạo nửa an bình. Tôi chớp mắt, nước mắt chảy ra, đáng lẽ phải gọi là ba thì tôi lại kêu khẽ:

_Chú Duy!

CHƯƠNG 17:

Những ngày ở biển đã trôi qua. Tôi trở về trường vừa kịp gần ngày nghỉ Tết. Thiệp chúc Tết xinh xinh chuyền tay bạn bè. Cô Hà vẫn dịu dàng với tôi, cô càng ngọt ngào tôi càng khổ sở. Chàng vẫn đứng đưng như ngàn năm ta chưa quen nhau. Cô Hà thẳng trận rồi, chàng vẫn đưa đón cô mỗi buổi tan trường. Cô Hà càng ngày càng đẹp nên càng dịu ngọt. Buổi chiều tôi đến cours Anh văn của chàng. Chàng đứng đó trước mặt tôi, tay cầm những viên phấn. Thịnh thoảng chàng đưa mắt nhìn tôi, thể thối. Tóc chàng vẫn bồng bênh, đôi môi vẫn ngạo nghễ, đôi mắt vẫn tình. Tôi buồn bã ngó mông ra cửa sổ, hàng sứ xinh xinh hoa trắng sen vàng. Hàng cây cao vút lào xào trong gió sớm. Tôi chờ chàng kêu bài nhưng vô ích, tên tôi bị bỏ quên. Tôi tức tối ngồi vẽ những hình thù vô nghĩa trên giấy. Tôi vẫn yêu chàng, dù vẫn gặp, vẫn nói chuyện với Tuấn ở phòng khách nhà tôi.

Nhỏ Châu nói khẽ:

_Đau quá nhỉ!

Tôi lạnh nhạt:

_Cám ơn.

_Mày có mấy cột Anh văn rồi Thu?

_Không có cột nào.

_Tao hai con 16 rồi, tháng này tao nhất cho mày coi..

_Chưa chắc.

_Thầy có thèm kêu mi nữa mà dọa tao.

_Rồi sẽ kêu.

Châu cười rúc rích trong cổ:

_Mày biết tại sao không? Tại cô Hà đó.

Tôi mĩa mai:

_Tụi bây vẫn nói cô cao thượng kia mà.

_Cao thượng là một chuyện, ghen lại là một chuyện.

Tôi cười buồn.

Chàng đưa mắt nhìn tôi, tôi bối rối quay đi. Giờ làm bài tập kiểm soát, tôi nhất định ngồi chống tay nhìn ra ngoài trời. Tôi phải được để ý đến như ngày xưa. Chàng không thể bỏ quên tôi mãi được.

Nhỏ Hạnh nhăn nhó:

_Thu, mi đừng ngông, làm bài đi coi chừng bị la đó.

Tôi bực tức:

_Mặc xác tôi.

Chàng đi đi lại lại trong lớp nhìn học trò làm bài. Những mái tóc ngoan hiền cúi xuống. Nhiều đứa ngậm bút suy tư bài luận văn. Tôi lơ đãng nhìn ra ngoài, mặc Hạnh kéo áo dục tôi cầm viết.

Chàng cao giọng:

_Giáng Thu sao không làm bài?

Tôi chớp mắt nhìn chàng rồi lại quay đi.

Chàng lạnh lùng dờ dể rồi ngừng lên nhìn tôi. Hạnh cuống, nó sợ chàng ghi tên tôi:

_Dạ thưa thầy, Thu bị mất bút thầy ạ.

Chàng dụi xuống:

_Mất bút hả?

Chàng đứng lên tiến đến gần đưa cây bút cho tôi. Rồi lại quay đi. Tôi đành viết vớ vẩn vào giấy, tôi nhìn cây bút của chàng. Bút màu đen nắp vàng có khắc bốn chữ "Mùa hè của H". H là cô Hà hay là chàng? Lòng tôi nhói đau, đầu tôi choáng váng như bị một mũi tên độc cắm vào thái dương. Tôi giận hờn nhìn chàng nhưng chàng không thấy, amour, love, amour, love... Lovesick.... Tôi viết đầy giấy rồi, tôi viết đầy ngực rồi, đầy tim rồi. Tan nát, run tay, nghẹn trong lòng, khóc trong tim.

Giáng Thu ơi, người đùa với mi, người không yêu mi đâu. Vợ con chàng vẫn là nhất, vẫn là nhất, chỉ có mi ngu đần khờ dại bỏ hạnh phúc chạy theo đau khổ. Chàng ngày ngày đi dạy kiếm tiền nuôi vợ nuôi con. Chàng gặp gỡ mi như gặp gỡ những cô gái bán vui khác. Đêm dạ hội chỉ là những lời gian dối. Hạnh phúc phải tìm trong một mái nhà. Hạnh phúc là vợ là con của chàng.

Chỉ có khi nào chàng bỏ vợ xa con vì mi, lúc đó mới là tình yêu.. Amour... âm hưởng dài, vút bay lên mây, tan trong gió. Tôi như người đau nặng, gương mặt bơ phờ tái xanh. Tôi buồn không dám nói buồn. Tôi viết đầy giấy tên chàng với tên tôi. Gạch xoá rồi lại viết. Lớp học im lặng, nghe được tiếng bút di chuyển trên giấy. Tóc dài tóc ngắn của bạn bè, da đen da trắng da hồng da xanh. Tất cả biến tan chỉ còn gương mặt chàng mờ mờ trên đó.

Hết giờ tôi không nộp bài, đi ra khỏi lớp như đi khỏi nhà tù. Tay vò tròn tờ giấy trắng chặn chặt những chữ tương tư. Tôi đứng ở lưng chừng cầu thang, đợi chàng làm gì nữa nhỉ? Áo trắng ủa ra như bầy thiên thần chen nhau xuống trần nếm đau khổ. Tôi nhìn chàng đi giữa bầy con gái áo trắng, sức nước hoa, ngạt ngào hương tóc. Chàng đến gần tôi, đôi mắt cô đọng như gửi một lời trách vu vợ. Tôi đưa bút trả chàng, ngậm ngùi nhìn theo.

Tôi bỏ chạy xuống, nước mắt vòng quanh mi, nghẹn trong cổ. Nỗi uất ức tủi nhục oà vỡ lênh láng. Tôi bỏ đi lang thang trên những con đường êm mát bóng cây. Đời không tình yêu như những con đường vắng khô không bóng cây. Lại một lần nữa tôi trốn học. Mình thật sự hư hỏng, mình thật sự lang thang. Nào tôi có muốn yêu chàng? Tôi đã thân thiện nói cười với Tuấn. Tôi đã im lặng theo học cô Hà, nhưng mỗi lần gặp chàng, tình yêu lại chỗi dậy nung nấu hơn, mê đắm hơn.

Sáng hôm sau giờ của cô Hà, tôi nghỉ học để trốn nụ cười kiêu hãnh của cô. Tôi nghỉ học để chua xót thấy rằng tình yêu là một cái gì vừa gần gũi mình, dính liền với mình, đồng thời là một cái gì ở ngoài, vượt lên trên và bay bổng ngoài tầm tay mình hèn hạ.

Tôi nức nở mãi mãi trên những con đường vắng. Chú Duy, í quên ba Duy đang sửa soạn cho cuốn phim. Tôi vẫn ở nhà với ba mẹ như ngày cũ, thỉnh thoảng đi ăn tối với chú Duy để nghe chú mơ ước tương lai. Tôi cố gắng quên chàng để yêu Tuấn, nhưng càng cố quên tình yêu lại càng lớn lên mãi mãi trong đau khổ. Thấy tụi nó yêu nhau rồi bỏ nhau, rồi yêu người khác. Tình yêu như một cái áo, thay đổi theo mùa. Tôi phục tụi nó, cố bắt chước mà không nổi.

Tôi là một con bé điên, có điên mới đi yêu người có vợ. Mẹ không biết, ba không biết và chú Duy cũng không biết. Chuyện Tuấn vẫn lảng nhăng bởi tôi không đủ can đảm từ chối. Tôi chỉ nói với Tuấn tôi chưa muốn nghĩ đến chuyện đó sớm. Tuấn người lớn, Tuấn chịu tôi như một cô em nhỏ. Tôi đòi làm em gái, Tuấn chỉ cười.

Buổi trưa trở lại trường để đợi ba đến đón, bạn bè ủa ra báo tin:

_Chết mà rồi Thu ơi! Bà giám thị ghi tên đuổi mà rồi đó. Ai biểu mà nghỉ liền sáu giờ không có phép.

Tôi lạnh nhạt:

_Cô Hà đề nghị đuổi tao phải không?

Hạnh vội vàng:

_Không phải. Chính bà giám thị vào điểm danh.

_Sao lại bà giám thị?

_Biết à. Tính sao Thu? Mà không xin lỗi bà, thế nào cũng bị đuổi cho coi.

Tôi chán chường:

_Đuổi thì nghỉ.

Hạnh lắc đầu:

_Tao chưa gặp đứa nào lì như mày.

_Tao buồn buồn muốn khóc, bắt tao ngồi trong lớp là giết tao.

Xe ba trở đến, tôi thần thờ leo lên nhìn thẳng ra trước không hé môi kể kể một lời. Ba dịu giọng:

_Con làm sao thế Thu?

Tôi ôm cặp vào ngực nhìn xe cộ nối đuôi nhau se sắt lắc đầu:

_Thưa ba không.

Nước mắt bỗng dần dựa chảy ra. Sao lại khóc? Tại mi lao đầu vào cuộc tình bất chính gian nan.

_Thu ,sao con khóc?

Tôi không nhìn ba:

_Dạ bụi bay vào mắt con ba ạ. Việc gì con phải khóc hở ba? Đời không đáng cho mình phải khóc lóc.

Ba thở dài:

_Hồi này con hơi gầy đó Thu. Ở lớp có chuyện gì buồn không?

Tôi thần thờ, chuyện này không thể kể với ba. Ba mẹ không thể hiểu tại sao mình trốn học giờ cô Hà. Sao lại bắt tôi học khi tôi không thích? Chuông rung tôi vào lớp, rồi chuông rung cho tôi về. Tôi hết còn là tôi, tôi là một cái máy để tuân theo người lớn. Người lớn có lý của người lớn, nhưng trẻ con cũng có những lý do thầm kín của nó chứ? Thầy cô không thể hiểu tại sao tôi trốn học giờ cô Hà, ba mẹ lại càng không thể hiểu. Nói làm gì với những người không bao giờ chịu hiểu mình? Vô ích. Thà mím môi lại chịu đựng một mình niềm thống khổ. Thà cắn răng lại cô đơn mà làm người.

Tôi không thể ngồi trong lớp giờ cô Hà, vì tôi yêu chàng. Một giờ nhìn cô là một giờ đền tội. Thật phi lý và hư hỏng khi nông cuồng yêu chồng cô giáo của mình. Người lớn sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi. Người lớn qua mắt rồi thuở si tình lãng mạn và muốn chúng tôi sống và nhìn ngắm cuộc đời như họ. Người lớn nhìn tuổi trẻ qua đôi mắt người lớn và họ gào lên rằng tuổi trẻ tuyệt vời. Tôi không thấy tuyệt vời nhưng tôi thấy cay đắng. Đi học cũng khổ, ở nhà cũng khổ. Tôi có những dẫn vật, những dày vò triền miên trong đêm. Tôi cũng có những vấn đề phải đương đầu. Bạ bè, thầy cô, bằng cấp và tương lai.

_Thu, con có gì lo nghĩ kể cho ba nghe đi.

Tôi cảm động:

_Ba đừng bận tâm vì con ba ạ. Con biết ba thương con thế là đủ. Con không mơ ước gì hơn.

Ba cười buồn:

_Hình như con vẫn chưa được thân mật với chú Duy?

Tôi lắc đầu:

_Tại con chưa quen ba ạ, dần dần con sẽ thay đổi để có thể...Cũng tại thói quen mà ra hết. Con quý ba ruột con lắm chứ. Như thế một thứ hoa quen sống ở một nơi, giờ người ta đem nó đi trồng ở nơi khác.

Ba gạt gù:

_Ba hiểu.

_Lúc con gọi là chú, lúc con gọi là ba, buồn cười ghê ba ạ.

Tôi dò ý:

_Nếu con nói con muốn nghỉ học Q.M thì ba tính sao?

Ba hơi ngạc nhiên:

_Sao thế? Ba vẫn nghe con nói thích học Q.M lắm mà?

Tôi không chối cãi điều này. Ngôi trường màu hồng với hai hàng sứ thơm, với những hàng cây thơ mộng đã cho tôi thật nhiều kỷ niệm, đã cho tôi tình yêu. Ở đó tôi đã yêu chàng, đã xôn xao mơ ước những ngày cô Hà chưa về dạy, chưa bắt chàng đeo nhẫn, đêm nào tôi cũng nằm mơ mộng về chàng. Tưởng tượng vừa ngọt vừa cay, nên tình yêu cũng cay, cũng ngọt. Gió lộng con đường nhiều cây xanh. Tôi gục đầu khóc thầm khi thấy chàng ngồi bên cô Hà, khi thấy chàng đưa sách vở cho vợ những giờ học đầu. Khi thấy tay chàng có nhẫn, tôi buồn như chết, tôi buồn rũ như lá khô lìa cành. Tôi chống chọi với chính mình để tình yêu tàn đi. Nhưng tôi thua cuộc, tôi đành chống lại xã hội người lớn đã đặt ra chiếc vòng để cột chàng vào đời cô Hà. Tôi đành chống lại người lớn đã quan niệm rằng có vợ là bất khả xâm phạm, là của một người.

Tôi sắp bị đuổi, tôi sẽ bị đưa ra hội đồng kỷ luật, cô Hà muốn là trời muốn. Buồn ghê Q.M ơi, ta sẽ phải xa mi đời đời...Nếu tôi chịu nhục năn nỉ với cô Hà, hứa với cô là từ nay không nhìn trộm chồng cô, không manh tâm cướp chồng cô giáo, chắc cô Hà sẽ tha tôi, cho tôi đi học lại, cho tôi ngày ngày nhìn vợ chồng cô quấn quít bên nhau. Tôi không thể quỳ lụy cô Hà, tôi cũng không thể hoài hoài yêu chàng trong cay đắng thế này mãi được.

_Sao con không trả lời cho ba?

Tôi bàng hoàng, ngồi bên ba lòng để tận đâu đâu:

_Dạ con hỏi cho vui vậy mà ba. Con sợ ham đóng phim quá học không được nữa ấy chứ.

Ba gật gù:

_Ba cũng nghĩ thế, nhưng thôi chú Duy thích con nên chịu chú.

Xe ngừng, tôi thấy chú Duy đứng cạnh một thanh niên lạ chờ ba trước hiên nhà. Vòm hoa giấy đỏ rực làm mái tóc hơi dài của người con trai hồng như màu lửa.

Chú Duy nói:

_Ba định đi đón con rồi chứ.

Ba bắt tay chú Duy cười hiền:

_Trà công chúa cho ông đây, khiếp, con gái ông hồi này ỷ y hai ông bố nên khó chịu quá thể.

Chú Duy vui vẽ:

_Tuần sau Thu nghỉ học phải không?

Tôi lí nhí:

_Dạ thưa chú...ơ thưa ba vâng.

Chú Duy cười:

_Gọi bằng chú cũng được, ở quê ba có nơi người ta gọi bố bằng chú, có nơi lại gọi bằng cậu. Con cứ gọi bằng chú đi, không sao hết. À quên, giới thiệu với Thu người sẽ đóng chung với con trong cuốn phim sắp tới, nhạc sĩ Vũ Đăng. Đây là Giáng Thu, con gái cưng của tôi.

Tôi cuối đầu chào Vũ Đăng, gương mặt trầm ngâm, người con trai này phảng phất nét nghệ sĩ của Hoàng nhiều hơn Tuấn. Đôi mắt sâu và sáng, có cái nhìn như xoáy vào tâm hồn người đối diện. Chàng nghiêng người chào tôi, nụ cười cũng hững hờ, nét mặt cũng xa vời.

_Hân hạnh được biết Giáng Thu.

Rồi thôi, chàng không nhìn tôi, không chú ý đến tôi như tôi nghĩ. Chàng coi như không có con bé Giáng Thu trên đời này. Chàng ngồi nói chuyện với chú Duy, với ba tôi như một ông cụ non. Tôi tức thằm, nguýt dài rồi ngồi xa xa ngó anh chàng. Ghê thật, đời có người khinh người đến thế thì thôi. Chưa bao giờ tôi gặp cảnh này, bị đàn ông coi như pha nên tôi tức đau cả bụng. Anh chàng không thèm nhìn tôi đến một giây. Không thèm một lời ca tụng, ngoài câu chào theo đúng sách vở. Tôi nhìn lại mình, áo mình hôm nay cũng đẹp như mọi ngày. Đôi giày trắng xinh xinh, bàn tay cũng nõn nà như ai; ở móng tay hơi dơ một chút. Cái xứ Sài Gòn lắm bụi tở, đi ra đường nửa giờ tay chân dơ hết trội.

Anh chàng mặc áo sơ mi trắng quần đen, thường nhất, bình dị nhất. Anh chàng có nét khắc khổ, gò má xương xương, sóng mũi cương quyết. Đôi mắt lâu lâu nheo lại. Xí, làm bộ ghê. Làm như ta đây nữa chứ. Tôi ghét anh chàng Vũ Đăng này ghê. Ai biểu không tán tôi như bao nhiêu người con trai khác.

Thôi đúng chàng ta nghiện thuốc phiện rồi. Người lớn vẫn bảo với nhau rằng chỉ có những chàng nghiện mới phe lờ khinh khinh đàn bà thôi. Còn thì một loại như nhau hết, nghĩa là trông thấy đàn bà mắt sáng lên.

Ồ không phải, Vũ Đăng không khom lưng, không tái mét, cũng không gầy yếu, như vậy giả thuyết nghiện coi như bỏ. Tôi đăm đăm coi tướng anh chàng, xem thử anh chàng có bất thường không. Biết đâu chàng đau thần kinh. Bất ngờ chàng nhìn lại tôi, cái nhìn nửa diễu cợt, nửa đe dọa :

_Ghê nhé, cô bé nhìn tôi hơi kỹ đấy.

Tôi bối rối bỏ vào nhà trong. Tôi đứng ngấm lại mình trước gương, tôi nghi ngờ nhan sắc mình, chắc hôm nay mình hơi vô duyên, chắc hôm nay mặt mình loáng thoáng mụn. Chưa mà, chưa đến ngày nổi mụn đâu. Khiếp thôi, anh chàng này làm mình phát mệt chớ chẳng chơi. Tôi thoa phấn hồng của mẹ lên má rồi lại tha thuốc đi ra. Chàng vẫn say sưa câu chuyện, chàng có tài nói chuyện khiến hai ông bố của tôi quên biến buổi cơm trưa. Giọng chàng hơi đục, đục như nước sôi mới sa nửa vời.

Toi công mình điểm phấn chuốc hồng. Anh chàng vẫn không thèm nhìn má tôi hây hây. Tôi vò nát chéo chần, tôi mím môi nhìn chàng, tôi hắng giọng chẳng ai để ý. Anh chàng không đẹp trai nhưng anh chàng lạ lạ. Cả ba với chú Duy say mê nghe chàng nói. Họ bỏ tôi thừa thải đây. Tức thật.

Tôi đứng lên vặn nút magné mở nhạc nghe vậy, tiếng nhạc buồn ấm chạy lan trong phòng, đọng lại bên rèm cửa. Chàng hơi ngạc nhiên khi nghe lại những ca khúc của chàng. Nhưng ba vội vàng nói:

_Ấy chết, con mở nhỏ cho ba nghe chuyện đi con.

Tôi tắt mạnh nút nhạc khi thấy chàng lạnh lùng nhìn tôi. Rồi vung vẳng bỏ đi. Chú Duy sực nhớ:

_Thu ra chú bảo cái này, con phải tiếp khách đi chứ.

Tôi đưa mắt nhìn anh chàng, ghét ghê, cái mặt vẫn lạnh như tiền.

Chú Duy kéo tay tôi ngồi xuống. Anh chàng hờ hững:

_Coi bộ Thu đang đói bụng.

Ba cười, chú Duy cười, nhưng tôi thì cay cú không chịu được.

Tôi nghĩ thằm:

_Làm tàng. Hơn người ta vài tuổi ranh mà làm như ông cụ non.

Ba nói:

_Con vào nói me xem có gì cho ba nhậu một bữa với chú Duy và nhà nhạc sĩ trẻ tuổi tài cao này đi chứ. Tôi bỏ đi tìm me, me đang may áo ngủ cho tôi, nụ cười me thật hiền :

_Dọn cơm được chưa con?

Tôi cúi kính:

_Được rồi đó, ba nói con vào gọi me lo cơm.

Me ngừng tay kim:

_Ừa sao vậy, sao nhăn nhó như khi thể con?

Tôi le lưỡi:

_Me ra mà coi, có anh chàng gàn bát sách trong nhà mình.

Me ngơ ngác:

_Anh chàng gàn? Ai mới được chứ? Sao lại gàn?

Tôi nghiêm giọng:

_Thật đấy, gàn gàn điên điên me ơi. Trẻ măng mà làm như ông cụ.

Me cười:

_Để me coi, mà sao con có vẻ giận?

Tôi nheo mắt:

_Anh chàng.

_Sao con giận ông ta? Ông ta làm gì con?

Tôi nhún vai:

_Ông ta mù.

Me kêu lên:

_Sao, con nói sao, ông ta mù à, tội nghiệp chưa? Chắc thương phế binh chứ gì? Mà sao chú con dẫn đến đây?

Tôi tủm tỉm:

_Không phải mù đâu, mắt anh chàng sáng như mặt trời, nhưng...

Tôi ghé sát tai me:

_Hình như anh chàng "lại cái" me ơi.

Me cười mắng yêu:

_Con lí lắc quá đi thôi.

CHƯƠNG 18:

Tôi theo me ra phòng khách, mọi người lịch sự đứng lên chào me. Những câu nói lịch sự đúng phép lịch sự như một bài học. Anh chàng cũng nghiêng người cúi chào. Rồi mặt lại nghiêm như pho tượng, lạnh như tiền, lì như đá. Người đâu có người lạnh đến thế? Tôi thấy ba me nhìn tôi rồi lắc đầu. Ý me muốn nói anh chàng khôn ngoan dàn trời, anh chàng khùng chỗ khỉ nào đâu. Tôi cười mím chi với me khi mọi người ngồi vào bàn ăn. Chú Duy đẩy tôi ngồi cạnh anh chàng mới một chút. Đau tim thật, tôi cũng làm mặt nghiêm ít nói ít cười. Thịnh thoảng anh chàng cũng hỏi tôi đôi câu cho phải phép thể thôi, tuy nhiên anh chàng không tán tôi được nửa câu làm quà. Ban đầu tôi bực tức, sau đó thấy anh chàng cũng hay hay, nét buồn buồn của anh chàng có một chiều sâu cuốn hút tôi, tôi thắc mắc và tò mò. Chú Duy và ba nói chuyện ròn rã, thịnh thoảng me trao đổi vài câu với anh chàng. Riêng tôi, tôi lợi dụng lúc đó để coi tướng anh chàng. Mặt anh chàng có nhiều đường nét rõ ràng, như vậy anh chàng không thể hiền rồi. Nụ cười anh chàng hơi kiêu ngạo và xa cách. Anh chàng khó có bạn thân, chắc anh chàng thích cô đơn. Mũi thẳng, chắc cương quyết. Tướng này ít nói, đáng sợ đây. Đặc biệt đôi mắt dăm chiêu, đôi mắt chìm lắng và đôi mắt buồn. Điều này dăm đang thất tình.

Với anh chàng, tôi chỉ là một cô bé tầm thường không đáng để ý. Bữa cơm trôi qua tôi vẫn không biết gì hơn về người con trai này ngoài vẻ lạnh lùng xa lạ. Chú Duy đề nghị đi chơi vườn. Vườn cây rậm mát có chiếc võng đong đưa dưới những dòng nắng trải nhẹ qua lá cây xanh xao. Ba me thích sống ở đây vì vườn cây này, những lối đi xinh xinh hai bên trồng đủ thứ hoa, toà nhà im lìm ngủ trong vòm lá. Con ngõ hẹp ngoạn hiền ủ mình trong lá nâu. Buổi trưa êm ả nồng nàn. Mặt trời lên cao, mây cũng bay cao lớp lớp. Nhưng lòng tôi chùng xuống, tôi ngồi dưới tàn cây nhìn chàng và chú Duy. Ba me đã vào phòng, hình như me vẫn ngại ngại khi gặp chú Duy. Tội nghiệp cho me. Đời mỗi người một nỗi đắng cay. Chú Duy có nỗi buồn của chú, ba có tâm sự riêng và me một kỷ niệm đẹp dấu kín sau đôi mắt buồn.

Chú Duy tâm sự:

_Đặng gắng giúp tôi làm cuốn phim này, vì đó là một ước nguyện của tôi. Hoàn cảnh đất nước mà anh đang sống là phong lớn cho cuốn phim. Gian nan và thống khổ nhưng vẫn chan chứa hy vọng, vẫn hiên ngang để tiến lên, những bước đi dài vẫn còn tiếp nối. Đặng sẽ đóng vai người thanh niên trong hoàn cảnh đất nước bây giờ. Đôi mắt Đặng đủ diễn tả được nỗi thất vọng này. Nhưng đừng tuyệt vọng. Chúng ta không thể buông xuôi hai tay. Thu sẽ đóng vai người con gái cô đơn không cha mất mẹ. Thu là hiện thân cho cô đơn của đất nước này. Một tình yêu, bao giờ cũng phải có tình yêu. Chỉ có tình yêu mới cho ta hy vọng. Đàn bà hay con gái ở nơi đây đều đau khổ. Ngậm ngùi mà sống, se sắt mà cười. Tôi đăm đăm nhìn chú Duy rồi lại nhìn Vũ Đăng. Tôi dè dặt:

_Con chưa nghe chú nói tên truyện của cuốn phim, bộ chú tự viết lấy truyện phim?

Chú Duy lắc đầu:

_Một người khác viết, tên phim là : "Tiếng hát từ rừng hoang."

Tôi lẩm bẩm:

_Tiếng hát từ rừng hoang. Nhưng ai viết mới được chứ? Nhà văn nào hở chú?

Chú Duy gật gù:

_Một nhà văn chắc chắn con chưa nghe tên, một người con gái, ồ không, một người đàn bà thì đúng hơn. Tuyệt, nàng tuyệt.

Tôi ngơ ngác:

_Cốt truyện của một người đàn bà không tên tuổi?

_Một cây bút lạ lùng chú tình cờ khám phá ra, câu truyện thật con ạ. Một tác phẩm lớn hơn mọi tác phẩm.

_Con chẳng hiểu gì hết, chú cái gì cũng lạ hết. Chú mạo hiểm quá, coi chừng hăng phim lỗ cho coi.

_Người ta phải đi tìm những thiên tài chưa ai biết đến mới là người có đôi mắt biết nhìn, cứ hưởng của thừa của người ta chán chết. Bố có thể mời những tài tử nổi tiếng sẵn, mua tác quyền của những nhà văn ăn khách, nhưng bố không thích. Hơn nữa, truyện phim có không khí Việt Nam, nhân vật bình dị như mọi người mình gặp thường ngày, nhưng..

Vũ Đăng hỏi:

_Nhưng sao thưa đạo diễn?

_Không phải là người Pháp, không phải là Mỹ, nhưng Việt Nam từ đối thoại đến hành động, đến mơ ước. Những dẫn vật của chúng ta khác xa những người Tây phương chứ, chúng ta khổ hơn nên chúng ta già dặn hơn. Chúng ta có những ước mơ mà người khác không thể hiểu được. Người đàn bà trẻ đó có một tác phẩm viết chừng vài tháng trước đây, một hôm bố đến nhà, một người bạn cũng làm báo viết văn, bố thấy bản thảo của nàng, bố tò mò ngồi đọc và bố sửng người. Bố hỏi người bạn đó, ông ta không biết nàng là ai. Một đọc giả gửi cho ông ta để nhờ đăng báo nhưng ông ta không có thì giờ đọc. Bố đi tìm và bố nhất định mua tác phẩm đó.

Tôi cười. Vũ Đăng cũng cười.

_Hôm nào rảnh con và Đặng phải đọc bản phân cảnh và truyện phim chứ. Bây giờ tôi gửi Thu cho Đặng, tôi đi công chuyện một chút, nửa giờ hay hơn một chút tôi về. Con nói chuyện với Đặng đi nhé.

Tôi im lặng, tôi không thích anh chàng mặt lạnh như tiền này mấy, nhưng không tiện cãi chú Duy. Tôi đưa anh chàng vào phòng đọc sách dạo đàn cho anh chàng nghe vì tôi không biết phải nói chuyện gì với anh chàng cho hết giờ.

Đặng hỏi:

_Thu là con nuôi của đạo diễn Đào Duy?

Tôi do dự rồi đành gật đầu:

_Vâng, tôi có những hai ông bố, ba tôi và chú Duy.

_Cô thích đóng phim không?

_Thích vừa vừa thôi, nhưng tôi cũng thử cho biết, con gái như tôi thích nổi tiếng lắm. Còn ông?

_Tôi ấy à? Tôi nhận lời vì chú Duy của cô. Riêng tôi, tôi hơi chán chường,

dù sao cũng hy vọng làm được một cái gì cho ông đạo diễn khỏi thất vọng. Tôi đã từng thất vọng và bây giờ lại hy vọng.

_Ai làm ông thất vọng?

_Lòng người.

_Lòng người, nghĩa là nhiều người.

_Cô thông minh lắm, nhạc tôi viết người ta không hiểu, không ai hiểu cả. Tôi bỏ đi.

Tôi lắc đầu:

_Như vậy là lỗi tại ông. Tại ông không làm cho người ta hiểu ông.

Đặng gật gù:

_Cô nói có lý.

_Tôi thấy ông nổi tiếng sao ông thất vọng?

_Người yêu!

Tôi nghịch ngợm lướt mười ngón trên phím đàn, phụ hoạ hai chữ "người yêu" của Đăng.

_Sao, tôi đệm cho hai chữ "người yêu" của ông được chứ? Người yêu ông lạ thật, tôi chưa gặp ai nói chuyện lạ như ông.

Đăng lạnh lùng:

_Cho tôi đàn nhờ được không? Tôi vừa nghĩ ra một ý lạ.

Tôi đứng lên:

_Mời ông tự nhiên.

_Nếu cần cô cứ đi ngủ cho khỏe để tôi với cây đàn này được rồi.

Tôi nhún chân rồi bỏ vào. Anh chàng lạnh như tiền lại nhớ người yêu đây, nên đòi ngồi một mình. Nếu là người khác chắc mình giận điên lên, với anh chàng này giận cũng bằng thừa.

Tôi trần trọc trên giường cố dỗ giấc ngủ muộn màng. Anh chàng làm tôi khó chịu rồi đây, người đầu khờ hơn sa mạc Sahara, người đầu lạnh như băng giá. Tôi nhớ Hoàng, nỗi nhớ giờ đã ngậm ngùi, đã xót đau buồn tủi. Anh chàng vẫn đàn những cung đàn lãng du trôi lênh đênh, anh chàng chìm đắm, anh chàng xa vời trong thế giới âm thanh. Tôi đi ra đi vào anh chàng không thèm để ý. Ba mẹ ngủ chưa dậy, người đưa thư ghé nhà tôi. Linh tính một cái gì ghê gớm đến theo lá thư, tôi mở cổng nhận lá thư và run môi đọc hai chữ Q.M ở góc bì thư. Những gì phải đến đã đến. Tôi không muốn lá thư này đến tay ba mẹ tôi. Mình lớn rồi, đã đến lúc phải đương đầu một mình và nhận chịu những gì mình đã làm.

Kính gửi phụ huynh em Trịnh Giáng Thu

Xin trân trọng báo tin ông bà, em Giáng Thu đã nghỉ tám ngày không có phép.

Ngày..tháng...năm.. Hội đồng kỷ luật sẽ bàn về vấn đề em Thu.

Kính chào,

Ban Giám Đốc.

Tôi dấu lá thư đánh máy vào một quyển truyện tình. Tôi mím môi lại và gắng mỉm một nụ cười. Can đảm lên Thu ơi, mi bắt đầu phải làm người, mi không nên hèn. Chính vợ chàng đã đưa mi ra hội đồng. Đừng cầu cứu người lớn, người ta sẽ khinh mi.

Tôi tự nhủ thầm, tự an ủi tôi, rồi tôi nằm trên giường nghe tiếng dương cầm Vũ Đăng mềm đưa lên cao. Tình yêu chấp cánh bay nương theo cung đàn. Lòng tôi chùng xuống, buồn quá đi anh ơi, bây giờ anh đang làm gì? Yêu vợ hay yêu con? Có một phút nào anh xao lãng gia đình để nghĩ đến em không? Nước mắt chảy ra rồi, đã bảo đừng khóc nữa kia mà, mình khóc cho nhiều rồi lại mình dỗ lấy mình thôi..

CHƯƠNG 19:

Tôi đứng bên Hạnh trước mặt hội đồng. Những vị giáo sư nghiêm trang và khả kính hơn bao giờ đang đăm đăm nhìn tôi. Chàng cũng ngồi đó, không hiểu sao hôm nay chàng đi theo vợ đến dự buổi họp này. Cô Hà hôm nay mặc áo hồng, phấn phơn phớt tươi, môi mọng như nho thơm. Mặt cô cố tình che dấu nhưng đôi mắt sắc xảo vẫn ánh lên một nỗi vui tàn nhẫn. Tôi nhìn thẳng mọi người. Hạnh là trưởng lớp nên ra hội đồng với tôi. Thịnh thoảng Hạnh xiết tay tôi như ngậm an ủi. Tôi không khóc nhưng trong lòng tôi buồn bã và chán chường. Chàng thỉnh thoảng kín đáo nhìn tôi như xót xa ngậm ngùi. Bà giáo già đẩy gọng kính trắng lên đọc lại hồ sơ rồi nghiêm giọng nói:

_Thưa quý vị giáo sư trong hội đồng, quý vị phụ huynh, trường hợp em Trịnh Giáng Thu được đưa ra xét xử hôm nay đã đúng theo nội quy của trường. Với tư cách giám thị, tôi xin trình bày với quý vị trường hợp vi phạm kỷ luật của em Thu. Em đã tự ý trốn mười buổi học.

Mọi người yên lặng, chàng cũng yên lặng. Chỉ có chàng hiểu nỗi tại sao tôi nghĩ liên tiếp giờ của vợ chàng thôi. Tôi không thể ngồi dưới nhìn vợ người tôi yêu đi lên đi xuống yếu điệu từng bước đi. Giọng cô Hà vang lên trong đầu tôi giờ này qua giờ khác, tôi nhìn cô để tưởng tượng, để tự dày vò mình. Ngày nào chàng cũng nhìn ngắm người đàn bà này, ăn cùng mâm, ngủ cùng giường. Và tôi ngày nào cũng nhìn ngắm cô, nghe cô nói. Định mệnh của tôi là cô Hà. Định mệnh của chàng cũng là cô Hà. Không gì khổ sở bằng suốt ngày ngồi nhìn ngắm định mệnh tàn ác khổ đau của chính mình. Nhìn hạnh phúc mình tàn rụi nơi người đó, vì người đó. Nhìn bức tường cản mình tiến tới cõi hạnh phúc ngọt ngào êm đềm của mình, mà biết rằng mình ngàn đời không thể vượt qua.

Tôi không đủ can đảm vâng lời vợ người tôi yêu. Tôi không đủ can đảm ngồi nhìn cô đẹp đẽ, duyên dáng và kiêu kỳ. Tôi bỏ lớp vì tôi trót yêu chàng. Người ta đưa tôi ra hội đồng kỷ luật để xua đuổi tôi ra khỏi lớp học. Người ta không hiểu tôi, làm sao người ta hiểu được thế nào là tình yêu?

Tôi ngẩn mặt nhìn chàng, chàng ngập ngừng, đôi mắt cô Hà như rực lên như quắc lên, chàng đành nhìn xuống những tờ giấy đánh máy. Cô Hà lên tiếng, giọng ca ngọt như đường, nhẹ như ru. Tôi sợ cô rồi, đời tôi, tôi sợ nhất những người đàn bà có giọng nói quá nhẹ quá ngọt. Những người đàn bà đẹp và khôn ngoan như cô là loại rắn chúa, là con hồ ly tinh đã dày công tu luyện. Nụ cười bao giờ cũng tươi, gương mặt bao giờ cũng lạnh, và không bao giờ nhăn nhó gắt gỏng. Họ làm chủ được họ rồi nên sẽ làm chủ được mọi người chung quanh.

Những người nhạy cảm dễ khóc dễ hờn dễ giận nên cũng dễ tha thứ hơn. Người nào không tốt và người nào không xấu đâu? Nguy hiểm là khi cái xấu đã ẩn náu thật kỹ trong vẻ dịu dàng. Tôi không muốn nghe cô Hà nói, nhưng lời cô như lọt vào tai tôi:

_Trường chúng ta là trường có uy tín, bao nhiêu người danh tiếng đã xuất thân từ ngôi trường này. Uy tín và truyền thống không cho phép chúng ta chấp nhận những cá nhân cố tình làm lung lay cái nền móng vững chắc của truyền thống kỷ luật trường này. Nếu chúng ta làm ngơ, vô tình chúng ta khuyến khích học sinh theo chân em Giáng Thu, muốn nghỉ thì nghỉ, muốn học thì học. Thử hỏi chúng ta có thể làm trọn nhiệm vụ nhà giáo của chúng ta nữa không? Tôi giả thử quý vị bước vào lớp, học trò mình đưa có đưa không. Vấn đề giảng dạy sẽ rất khó khăn, chờ những em vắng mặt cũng không được, mà ngừng lại để bắt những em chăm chỉ học lại, nghe lại những gì đã nghe càng vô lý nữa. Tôi đi dạy bốn năm nay rồi, kinh nghiệm cá nhân cho tôi thấy rằng tỉ số thí sinh một trường đi thi đậu nhiều hay ít, 90% kết quả quyết định ở kỷ luật của trường ấy. Giáo sư nào dạy cũng vậy thôi, nhiều trường giáo sư rất giỏi, nhưng kỷ luật lỏng lẻo, thầy dạy giỏi cũng vô ích, các em không học làm sao đậu nổi. Tôi nghĩ uy tín của nhà trường là do vấn đề kỷ luật hết. Kỷ luật được bảo đảm, tương lai của học trò mới được bảo đảm. Em Giáng Thu đã tự ý nghỉ giờ của tôi, môn học chính của em, một số giờ đi quá nội qui: mười sáu giờ. Quý vị tính đi, một năm em học bao nhiêu giờ Triết, em nghỉ mười sáu giờ, em có thể theo kịp bạn bè nữa không? Và nếu tất cả những nữ sinh của chúng ta đua nhau nghỉ học như em? Tôi không để nghị một hình phạt nào cho em, tôi chỉ trình bày cho quý vị nhìn thấy mỗi nguy hiểm đang rình chờ do quyết định của quý vị. Riêng tôi, tôi thấy kỷ luật nhà trường là vấn đề chúng ta phải lưu tâm. Tương lai của mấy ngàn học sinh mới quan trọng. Chúng ta có nên vì một cá nhân mà hy sinh con số gần chục ngàn học sinh của chúng ta không? Tôi xin ngừng lại ở câu hỏi đó.

Người tôi rùn ra rồi, đầu tôi choáng váng. Chàng, cô Hà, thầy cô, tất cả mờ mờ lung linh và xa cách. Miệng tôi khô ran không còn một chút nước nào còn lại. Miệng tôi đắng, môi tôi nứt nẻ. Tóc tôi hình như rụng hết rồi. Tôi mặc áo dài trắng đồng phục của ngôi trường quý yêu mà sao dưới những cái nhìn nghiêm khắc lạnh nhạt, dưới tia sáng của đôi mắt thầy cô, áo quần tôi đã bị đốt cháy, đốt cháy hoàn toàn. Cảm giác trần trụi làm tôi kinh hãi, tôi đứng như người đã chết. Lời buộc tội của cô nặng nề làm tôi muốn quy xuống vì tội lỗi nặng nề oằn hai vai. Mắt tôi mở lớn, mắt tôi mở tròn, tôi không chớp mắt nữa. Tôi nhìn thẳng họ mà sao tôi chẳng thấy gì hết. Lời cô buộc tội em đúng, thiêng liêng đến nỗi em mù loà rồi, em nhìn thẳng thầy cô mà em không thấy gì hết. Em không thấy gì hết. Hoàng ơi, anh đâu rồi, sao em không thấy anh, em tìm mắt anh nhưng không thấy mắt anh. Em tìm môi anh nhưng không thấy môi anh. Em tìm tóc anh cũng không thấy. Em hồng mắt rồi hay cảm giác em đã bị đốt cháy, đã bị thiêu rụi dưới mắt mọi người. Ánh sáng từ mắt mọi người gom lại nghiêm khắc uy quyền như thần linh đã khiến em mù loà rồi. Hoàng ơi! Hoàng ơi!!!

Hoàng ơi, sao em không nhìn thấy anh, em chỉ cần nhìn thấy anh vì em yêu anh, đến bây giờ em vẫn thấy em yêu anh. Điều đúng thế này, nhưng tình yêu vẫn còn sáng chói thiêu đốt thân em. Rõ ràng hai mắt em mở tròn, rõ ràng em còn tỉnh bởi em còn ngất ngây yêu anh, da diết yêu anh. Vợ anh đúng là giáo sư Triết, ăn nói hay hơn luật sư, buộc tội đanh thép hơn biện lý đại tài. Vợ anh không chê được, anh yêu là phải, anh vào tù là phải, và anh suốt đời ngồi tù là phải.

Vợ anh biến thành nữ hoàng, hơn thế nữa, vợ anh biến thành nữ thần. Nhưng anh ơi, em không bao giờ chảy nước mắt đâu. Em ngẩn mặt lên đây, em không ngã quỵ vì em yêu anh, tình yêu nâng em thẳng đứng trước mặt vợ anh, tình yêu cho em lòng can đảm, cho em sự sống để mà yêu anh, để khổ vì anh, khổ nhưng hạnh phúc, nhưng sung sướng vô biên.

Mọi người đăm đăm nhìn tôi. Hạnh chớp mắt nhìn tôi. Nó xiết chặt tay tôi, bóp nát tay tôi trong đôi tay nhỏ bé yếu đuối của nó. Tay nó run lên, thế mà tôi không run. Tôi tìm mắt Hạnh, tôi tìm được sự sáng rồi. Tôi thấy Hạnh lắc đầu, tôi thấy mắt Hạnh tràn ngập xót thương, tôi thấy môi Hạnh run rẩy như đang an ủi tôi. Mồ hôi chảy ướt hai bên tóc mai đen nhánh của Hạnh. Hạnh thì thầm:

_Thu, can đảm lên, tao sẽ bênh vực mày, can đảm lên, tao không bỏ mày đâu.

Tôi nhìn chàng, chàng không dám nhìn tôi, trán chàng nhăn lại bên người vợ xinh đẹp. Hai tay chàng bóp không ngừng cây viết, chàng bóp gần gãy cây viết, chàng bóp nát tim tôi vì sự im lặng của chàng. Anh nhìn em đi, em đây, người anh đã dìu đi từng cung đàn đêm nào, bước đi nào ta đưa nhau đi êm

đêm. Nhạc bay cao, anh nhìn xuống, lời anh thì thầm:

_Giáng Thu, anh yêu em.

Bước đi nào tay trong tay nhau để hơi thở anh thơm mềm bên gáy. Hoàng ơi, anh tàn nhẫn quá thế mà em vẫn nồng cuồng yêu anh.

Chàng nhìn lại tôi rồi, chàng nhìn thấy tôi rồi. Trời ơi, tôi ngộp trong hạnh phúc, một cái nhìn đó thôi, xót thương vô về, nồng nàn an ủi. Một giây thôi sao dư âm còn dài, đôi mắt đã nói yêu em, đôi mắt anh soi sáng đời em. Đôi mắt anh nâng em bay vút lên trên mây cao. Ở đó không có cô Hà, ở đó là tự do, là hạnh phúc.

Chỉ còn đôi mắt anh cho tôi thấy bầu trời hồng rực rỡ mọc trong đêm đen. Tôi no đầy hạnh phúc, tôi bình thản đứng nhìn mọi người. Có đôi mắt anh rồi em không sợ gì nữa. Bất cứ quyền lực nào, ngay cả sự chết cũng ngã gục trước tình yêu chúng mình.

Tôi bình lặng nhìn cô Hà, cái nhìn u trầm như đêm phương đông. Cô đưa mắt nhìn chàng, đe dọa và đề phòng. Chàng không nhìn vợ, chàng nhìn cây bút, chàng nhớ đêm dạ vũ. Tôi cười thầm một mình. Hạnh giờ cánh tay nhỏ bé.

Bà hiệu trưởng hiền từ nói:

_Em cứ nói, em là trưởng lớp của Giáng Thu phải không?

Hạnh dẫn tay tôi, giọng cảm xúc:

_Thưa thầy cô, em là trưởng lớp. Em tình nguyện ra trước hội đồng với bạn em. Giáng Thu là một người học giỏi trong lớp em. Giáng Thu bỏ học đúng mười sáu giờ. Chiếu theo nội qui của nhà trường, bạn em, chị Giáng Thu sẽ bị đuổi. Nhưng thưa quý vị, nếu theo đúng nội qui thì hội đồng kỷ luật lập ra để làm gì nữa? Theo đúng nội qui chị Giáng Thu bị đuổi và đương nhiên bị đuổi. Hội đồng kỷ luật lập ra để làm gì và cần gì phải đưa Giáng Thu ra hội đồng nữa, nếu không phải để xét xử? Xét xử theo sự hiểu biết nông cạn của em là phải hiểu nguyên nhân và từng trường hợp. Vậy thưa thầy cô, thầy cô đã hiểu gì về tụi em chưa? Thầy cô đã biết vì sao Giáng Thu trốn học chưa? Nếu chưa, em sợ rằng những xét xử của thầy cô sẽ là một lầm lẫn. Thầy cô thường nhìn về tụi em qua ký ức ngày xưa của thầy cô. Người lớn ai cũng nghĩ rằng những ngày cắp sách là những ngày thần tiên nhất. Thật là phi lý khi tụi nhỏ chối từ thế giới thần tiên mà thầy cô ban cho tụi em. Cho nên con nít sượng nhất, con nít phản kháng là điều không thể chấp nhận được. Nhưng thưa thầy cô, tụi em không hoàn toàn sung sướng như thầy cô nhìn về tụi em. Thầy cô nhìn tụi em như ngắm nhìn dĩ vãng của thầy cô. Các em phải thế này, các em phải thế kia. Cuối cùng xét xử tụi em nhưng chính là thầy cô đang xét xử dĩ vãng đã bị thi vị hoá của thầy cô. Thầy cô đâu biết rằng tụi em mỗi đứa một hoàn cảnh, mỗi đứa có một vấn đề phải đương đầu. Bạn em đi học có người tái mét vì nhịn ăn sáng, mặt bơ phờ vì leo ba bốn cuộc xe lam. Bọn em có đứa giàu có đứa nghèo; bọn em có đứa mất cha, có đứa mất mẹ. Bọn em có những khó khăn và có những ưu tư, những chán chường của bọn em. Thầy cô đã biết vì sao Giáng Thu nghỉ học không? Thầy cô ngày xưa đi học có mang tâm trạng chán nản như tụi em không? Tụi em học khổ học sờ, học gầy người để giặt được cái mảnh bằng tú tài. Em là trưởng lớp, em chỉ mong là thầy cô hiểu người bị xét xử trước khi xét xử. Riêng em, em vừa đi kèm vừa đi học, nhiều khi em thức đến một giờ sáng để học bài. Mỗi khi mệt mỏi không thuộc bài, thầy cô la rầy trách phạt, thầy cô có biết vì sao tụi em không thuộc bài không? Nhiều khi em cũng không biết mình học để làm gì nữa? Và tại sao lại bắt tụi em đi học đều như cái máy? Ngồi trong lớp trong tình trạng bất an nào đó, lời thầy còn có nghĩa gì nữa không?

Cô Hà bực tức dậm nói, chàng nhăn trán ngăn cản. Tôi cảm động nhìn Hạnh, con bạn giỏi nhất lớp tôi luôn luôn đứng đầu môn Triết hôm nay nói chuyện như một Triết gia. Vị giáo sư già trầm tĩnh:

_Tôi không dạy em này, cho đến giây phút này tôi mới gặp em. Tôi không hiểu những lý do thầm kín nào thúc đẩy em nghỉ học. Em trưởng lớp đã bênh vực em, nhưng không chịu nói rõ. Riêng tôi, tôi nghĩ rằng nhất định phải có nguyên nhân. Có thể đó là một thái độ để chống đối một cái gì. Biết đâu đó là dấu hiệu của một thiên tài. Giả thử em là một người hư hỏng đi nữa, chúng ta đuổi em ra khỏi trường, chúng ta có giúp gì cho em không? Quý vị đừng quên rằng, có rất nhiều danh nhân không phải đều là những người thành công trong lớp học. Trái lại là khác. Hơn nữa, giáo dục chân thực không thể bỏ rơi một em nào. Xấu, tốt chúng ta đều có bốn phận hướng dẫn. Giáo dục tốt đẹp nhất chính là giáo dục những em không bình thường. Uy tín của nhà trường là cái gì? Tôi nghĩ, đuổi một em trốn học, uy tín của nhà trường đâu có tăng lên?

Tôi nhìn mái tóc thầy hoa râm, da thầy nhăn nheo, tay chân thầy gầy guộc. Không ngờ một người như thế lại có thể thốt ra những lời như thế. Tôi cúi đầu xuống ngậm ngùi nhưng bình thản.

Bà hiệu trưởng trầm giọng:

_Em Giáng Thu, em có gì cần trình bày không?

Tôi thoáng nhìn chàng, nhìn cô Hà, nhìn vị giáo sư già, nhìn Hạnh. Mỗi người cho tôi một nỗi ưu tư. Vị giáo sư già làm tôi cảm động, cô Hà làm tôi cay đắng. Hạnh làm tôi thấm thía tình bạn bè và chàng xót

đau hờn tủi mệnh mỏng thương yêu.

Tôi ngược lên nhìn dãy bàn dài. Tương lai tôi quyết định nơi đây, giọng tôi chùng xuống:

_Thưa thầy cô, em không còn gì để nói.

Hội đồng cho tôi và Hạnh ra ngoài để họp kín. Tôi nhìn chàng một lần cuối, cái nhìn chất đầy muộn phiền. Đôi mắt cô Hà lạnh lùng kiêu hãnh nhìn theo tôi.

Tôi ra khỏi phòng họp mệt mỏi và rã rượi. Tôi từ từ đi dọc theo hành lang, tôi linh cảm tôi sẽ phải tạ từ nơi yêu dấu này. Tôi nhìn hồ bơi ngát xanh, hành lang dài vắng vẻ, đằng kia là lớp tôi. Nơi đó, tôi đã ươm tình yêu đầu tiên trong đời. Trên cao kia là balcon chiều nào chàng tình cờ nhìn tôi trong áo tắm hai mảnh màu trắng.

Hồn tôi trắng xoá như mây trời trên kia. Buồn hay vui hờ Giáng Thu, khi người yêu ngồi trên đó, chung bàn với quan toà để xét xử đời mi? Buồn hay vui khi thấy rõ rằng người yêu mi luôn luôn lệ thuộc vợ chàng? Mi không là gì cả, tình yêu không là gì cả đối với những người đã có vợ có con.

Tôi thất thểu đi bên Hạnh. Tôi đã dấu ba me tai biển này và đã ra hội đồng với Hạnh. Hạnh an ủi:

_Đừng buồn Thu, không sao đâu, thế nào mà cũng được đi học lại cho coi.

Tôi lắc đầu:

_Tao buồn chuyện khác, đuổi thì nghỉ, có gì đáng buồn đâu.

Hạnh than thở:

_Mày dại quá. Làm sao ông ấy dám yêu mày, ông ấy là chồng của cô giáo mày.

Tôi mím môi:

_Anh ấy không yêu tao phải không Hạnh, phải mày muốn nói thế không?

_Không phải là không yêu mày. Tao thấy ông ấy có vẻ buồn và thương mày kinh khủng, nhất là lúc cô Hà buộc tội mày, nhìn trán ông ấy nhăn lại, nhìn gương mặt ông ấy khắc khổ và đôi mắt thật trầm lặng xót xa nhìn mày. Nhưng tình yêu giữa mày và ông ấy sẽ không đi đến đâu cả.

Tôi hỏi Hạnh:

_Hạnh ơi, mày là bạn thân của tao, tao hỏi thật mày nhé, tình yêu giữa tao và anh ấy có phải là một tội lỗi không?

Hạnh do dự:

_Tình yêu tự nó không bao giờ xấu cả, tao nghĩ là thế. Vì yêu là yêu, muốn hết yêu hay cố gắng yêu và thẳng được chưa chắc đó là tình yêu. Như vậy yêu không thể gọi là một tội lỗi, nhưng...

_Nhưng sao mày?

Hạnh đăm đăm nhìn tôi rồi thốt khẽ:

_Hãy giữ lấy tình yêu đó một mình, như một kỷ niệm. Tiến xa hơn, mày sẽ khổ Thu ạ.

Tôi khổ sở:

_Nhưng còn anh ấy, mày thấy anh ấy có yêu tao không?

Hạnh thương hại ngó tôi:

_Yêu, tao thấy ông ấy yêu mày. Mà sao mày hỏi tao, tình yêu thì hai người biết lấy nhau chứ hỏi kỳ cục chưa?

Tôi ngượng ngùng:

_Tao bản khoăn quá. Nhiều lúc tao nghi ngờ anh ấy và tao khóc.

Hạnh ân cần:

_Bây giờ tao đưa mày về nhé Thu?

Tôi lắc đầu:

_Thôi, nhà tao xa quá, mệt cho mày, mày đưa tao đến đầu cầu xa lộ là nhất rồi.

Hạnh an ủi:

_Đừng buồn nhé Thu. Nhà mày giàu quá mà lo gì. Tao mà bị đuổi mới khổ kìa.

Tôi cười như mếu:

_Mỗi đứa có một nỗi khổ, biết ai hơn ai hờ Hạnh?

Tôi và Hạnh song song hai xe trên đường nhựa êm, không thể nói gì riêng tư nữa. Đường Saigòn của chung mọi người, xe cộ nối dài nhau, chen nhau từng gan tấc. Đến đầu cầu, tôi đi chậm lại, dặn Hạnh:

_Thôi về nghe Hạnh. Rất có thể Tết ra, tao không được đi học nữa.

Hạnh trấn an:

_Không sao đâu, thế nào cũng được tha mà.

Tôi hỏi:

_Tao có tội gì mà mày nói được tha?

Hạnh bối rối:

_Ờ, với người ngoài thì trốn học là một tội.

Tôi vào ga thên thang trên xa lộ, nước mắt bây giờ đã khô. Tôi phóng như bay trên mặt đường, cầu mong một cái xe vụt tới đè nát thân tôi, để chàng suốt đời ăn năn, suốt đời không yêu được cô Hà. Mọi

tôi mím lại, tóc bay phần phật ra sau, tôi nhớ chàng và tôi hiểu rằng dù trong hoàn cảnh nào tôi vẫn yêu chàng tha thiết và đắm say. Tôi muốn chạy thẳng ra giữa đường xe cộ vùn vụt tiến lui, tôi muốn chết để chàng hiểu rằng tôi yêu chàng hơn bất cứ ai. Chết rồi tôi sẽ thành loài ma đa tình, đêm đêm hiện về sống bên chàng như gái liêu trai. Đẹp thật ,sẽ sung sướng không cùng, sẽ hạnh phúc vô biên. Không ai đưa được gái liêu trai ra hội đồng kỷ luật. Cô Hà hay mười lần cô Hà cũng thua tôi, khi tôi đã chết và đã thành ma. Từ bây giờ, từ khi em chết, em sẽ không bao giờ mất anh, em sẽ lẩn quẩn bên anh, lảng vảng bên anh, suốt ngày và suốt đêm. Chúng mình như chim liền cánh, như cây liền cành. Trời ơi, Hoàng ơi, em yêu anh vô cùng, anh biết không? Anh tin không?

CHƯƠNG 20:

Người tôi chao đi, phản ứng tự nhiên khiến tôi hăm ngay hai thẳng. Tôi bàng hoàng nhìn chàng đang tư trên xe bước xuống. Tôi chết rồi, chỉ có sự chết mới bảo vệ được tình yêu. Chàng nâng tôi lên:

_Có sao không em? Trời, em đi gì dữ vậy, anh hết hồn.

Tôi lặng người không nói. Chàng xem tay tôi, chàng nắn chân tôi, chàng phỉ bụi cho tôi. Tôi chết rồi, nếu không, tại sao chàng dám bỏ vợ ra đây với tôi.

_Không sao, may quá. Sao em phóng ẩu quá vậy?

Tôi nói từng tiếng:

_Vì em muốn chết.

Hoàng khở sở dựng xe cho tôi:

_Từ giờ trở đi anh cấm em đi xe Honda nữa nghe chưa?

Tôi tròn mắt nhìn chàng, lập lại từng câu nói của chàng như một người điên: Từ giờ trở đi anh cấm em đi xe Honda nữa nghe chưa?

Hoàng vuốt tóc tôi:

_Giờ anh đi sau xe em, đi thật chậm nghe chưa. Khở ghê, lúc nãy đuổi theo em, nhìn em lạng xe nghênh ngang giữa đường, anh thắt cả ruột lại vì sợ..

Chàng xót xa nói tiếp:

_Em không hiểu gì anh hết, anh yêu em tha thiết hơn, thương em nồng nàn hơn vì vụ đó, vậy mà...sao em im lặng , em nói đi chứ..

Tôi hỏi:

_Anh yêu em thật hờ anh?

Chàng ngậm ngùi gật đầu:

_Anh yêu em như yêu chính anh.

Tôi khoe:

_Lúc nãy em định lao vào xe rồi, em muốn chết để được yêu anh.

Chàng ôm vai tôi:

_Bây nào, phải sống cho tình yêu chứ. Chết là hết.

Tôi ngược mắt nhìn chàng:

_Bà ấy đâu rồi anh?

_Đừng nhắc tới nữa.

_Phải em đang mơ không anh?

Chàng dụ dàng:

_Không bao giờ anh xa em nữa. Bây giờ thì anh mới hiểu rằng em là lẽ sống của đời anh.

Chàng cay đắng:

_Mấy năm nay anh là một thẳng đàn ông sợ vợ. Vợ cũng có nghĩa là định mệnh của mình, là bà chúa, là cái gông. Nàng giàu quá, gia đình nàng thế lực, anh sợ vợ vì thế. Anh hèn quá phải không em? Ban đầu vì thương con anh nhịn cho êm nhà, dần dần anh hèn thật. Nhưng bây giờ thì hết, hết thật rồi. Anh phải được sống cho anh, anh không thể hèn mãi được. Suốt đời sợ nể một người đàn bà, đời thật vô vị. Thu, em có khinh anh không Thu?

Tôi lắc đầu:

_Với em, anh là một vị vua, hạnh phúc em tầy vào quyền uy của anh. Em khở sở vô cùng nếu không được anh yêu. Em chỉ biết có điều đó thôi.

Chàng cười gượng:

_Nói xấu vợ là một điều xấu, nhưng mà vợ anh giỏi thật, anh không chê nàng điều gì. Nàng lanh lợi, nàng thông minh, nàng lại có tiền...Thôi, nói chuyện khác đi. Bây giờ anh theo sau xe em, em về nhà rồi kiểm cố đi chơi với anh một vòng nhé, anh cần nói hết với em những gì đã nghĩ nhiều đêm.

Chàng mở máy dùm tôi, rồi từ từ đi sau tôi.

_Đi từ từ nghe không?

Tôi cười:

_Giờ em ham sống rồi, đừng lo.

Chàng ngừng xe lại đầu con đường nhỏ, mặt nhựa êm mát bóng cây. Hai hàng cây xanh xinh nở đầy hoa vàng. Con đường trải mình đựng xác hoa bay.

-Anh chờ ở đây nhé. Đừng bắt anh đợi lâu nghe.

Tôi sung sướng:

_Em sẽ ra ngay, em có cách nói dối rồi...

Chàng ngồi trong xe nhìn theo tôi, tôi hờn hờ vừa đi vừa quay lại.

Dừng xe xong tôi nhảy như sóc con lên thềm nhà, tôi thay áo mát. Muốn nói dối mẹ phải thật khéo mới dấu nổi. Tôi mặc quần satin đen và áo trắng mẹ thêu, để có vẻ đi gần trong làng.

_Mẹ ơi, con phải sang nhà Ái mượn cuốn sách toán mẹ ạ.

_Ừ, về sớm nghe. Mới về đã đi liền e mệt cho coi. Này uống ly sữa để sẵn trong tủ lạnh rồi đi. Mấy giờ con về?

_Chắc cũng lâu lâu đó mẹ, vì con làm toán chung với Ái.

Mẹ không nói gì, thấy tôi mặc đồ ngắn là mẹ tin lắm rồi. Chắc anh chàng sẽ không nhận ra mình mất thôi. Tôi đi bộ dưới hai hàng cây, hoa vàng rung rinh trên cây. Chàng ngồi trên xe, khi tôi đến gần chàng kêu lên:

_Ừa, anh tưởng cô nào chứ. Em mặc đồ này coi ngộ quá.

Tôi nhoẻn cười:

_Đẹp không anh?

Chàng trìu mến nhìn tôi:

_Hơn thế nữa, trông em ngoan quá. Anh thích những cô bé ngoan.

Tôi cười:

_Chớ không thích người đẹp?

_Hồi còn trẻ anh thích người đẹp, bây giờ anh thấy đàn bà ngoan dễ thương hơn.

Tôi chui vào xe:

_Vậy anh sẽ thất vọng vì em chẳng ngoan tí nào.

_Vờ ngoan như mẹ cũng được.

Tôi cười và chàng cũng cười. Chàng cho xe chậm chậm trườn êm dưới hai hàng cây vàng.

_Đường nhà em đẹp quá.

_Những hôm về một mình em chẳng thấy đẹp nữa.

Chàng tâm sự:

_Rất nhiều buổi chiều anh lái xe một mình tới đây, rồi lại trở về một mình. Không thấy em, buồn buồn trở về, vừa đi vừa trách thầm em dù biết là vô lý, bởi có bao giờ mình hẹn hò nhau đâu?

Tôi xúc động:

_Tại anh không nói em, em tưởng như không bao giờ anh đi tìm em.

Chàng bàng hoàng:

_Theo ý anh, anh muốn em học trường khác, đừng học trường vợ anh dạy nữa.

_Vì vậy anh không bênh vực em trước hội đồng?

Chàng trầm ngâm:

_Một phần vì thế, mặc cảm làm khổ tội mình quá nhiều. Hơn nữa, anh có phải là giáo sư Q.M đâu?

Chàng giữ tay tôi, mắt nhìn xa xôi:

_Tình yêu đưa mình vào oan trái. Anh chỉ là một người tầm thường, anh không thể dối lòng mình mãi được, mấy tháng rồi em nhỉ? Những giờ gặp em trong lớp thật náo lòng. Yêu và không dám yêu.

Giọng chàng say đắm hơn, chàng nhìn thẳng mắt tôi:

_Thu, em có tin là anh khổ vì em không?

Tôi nhẹ nhẹ gật đầu:

_Em cũng vậy, nhiều đêm em khóc vì nhớ anh.

Chàng vuốt ve tay tôi:

_Tội nghiệp em tôi, bây giờ em tính sao?

Tôi lắc đầu:

_Em không dám tính gì hết, em chỉ biết yêu anh, thể thôi. Tính gì nữa mà tính khi anh....

Chàng thở dài:

_Em thích đi chơi rừng không?

_Đi đâu cũng được hết. Em tin anh và được ngồi bên anh, bất cứ nơi đâu cũng được.

-Em không sợ anh à?

_Không bao giờ, vì em yêu anh.

Chàng kéo tôi xích lại gần chàng:

_Em ngoan quá, chẳng bù cho người ta..

Tôi hiểu chàng muốn nhắc đến ai và tôi yên lặng.

_Lúc này em định tông vào xe thật?

Tôi gật đầu:

_Em đang mơ ước sự chết thì đúng hơn.

Chàng trầm ngâm:

_Anh linh cảm đúng.Tự nhiên lòng anh bồn chồn, anh nhất định phải đuổi theo em.

Tôi hỏi nhỏ:

_Cô biết không hở anh? Tội quá,em trót yêu chồng của cô giáo em.

Chàng nhìn tôi:

_Rồi sẽ biết. Thôi đừng nhắc đến chuyện đó làm gì, mất vui đi.

Rừng cao su hiện ra, một vùng bóng mát âm u như cõi mộng. Những hàng cây thẳng tắp chạy dài,lá khô rụng lớp lớp,trời mờ tối trong lùm cây xanh xao, nắng là những giọt vàng óng lung linh, những đóm sáng nháy múa dạ khúc cuối ngày.Tôi xuống xe theo chàng vào rừng, ước gì hạnh phúc thẳng tắp như hàng cây?

_Đẹp quá anh ơi.

_Vì mình yêu nhau.

Tôi ngược mắt tìm mắt chàng, hàng mi cong chớp nhẹ, màu nâu thắm thắm làm tôi chao người đi như ngã hẳn vào người chàng.

Chàng dìu tôi đi, giọng êm như mưa thu:

_Giáng Thu, anh yêu em.

Tôi dụi đầu vào ngực chàng, nước mắt rưng rưng:

_Một chiều thôi cũng đủ phải không anh?

Chàng lắc đầu:

_Không phải một chiều, mà là một đời.

_Em không dám ước nhiều đến thế.

_Bây giờ em ước gì hở Thu?

Tôi nũng nịu:

_Em thích anh làm cho em căn nhà nhỏ ở đây, rồi tụi mình tu với nhau để không ai kiếm ra mình nữa.

Chàng bật cười:

_Tu với nhau ấy à, tu gì nổi mà tu.

_Ờ em quên, sống với nhau ở đây.

Chàng kéo tôi đi sát vào chàng:

_Thu ơi , thương em quá.

Tôi không muốn nhắc đến vợ con chàng, nhưng tôi không thể quên được họ. Đôi mắt sắc xảo của cô Hà vẫn hiện ra như một ám ảnh không rời. Chàng lạnh lùng thì tôi hờn giận tủi thân. Nhưng bây giờ tay trong tay, dìu nhau từng bước đi mềm, tôi nghe lòng ăn năn khốn khổ, lương tâm dày vò tôi. Mà chỉ là một con ăn cướp, tệ hơn kẻ cướp nữa. Mà cướp chồng của người ta. Mà cướp những gì thân thiết nhất của một người, mà không phải là người nữa rồi. Mà là con hồ ly tinh, đáng phải giết chết không tiếc thương.

Tôi dang xa nhìn chàng và u buồn nói:

_Anh, đưa em về đi anh.

Chàng ngạc nhiên:

_Sao, em nói sao hở Thu?

Tôi cúi mặt:

_Em yêu anh,nhưng em..

Chàng thở dài:

_Anh hiểu.

Chàng kéo tôi đứng dựa gốc cây, vuốt ve lưng tôi, giọng nhẹ như hơi thở:

_Đừng nhớ gì hết ngoài một điều anh yêu Thu. Tình yêu chưa đủ sao em? Có tình yêu, chúng ta có tất cả.

Bàn tay êm ái của chàng làm tôi run rẩy nép vào người chàng. Thôi tôi không nhớ nữa đâu, tôi yêu chàng thật tình, tôi yêu chàng vô cùng vô tận, và tôi không thể chống lại tôi. Chàng hôn sau gáy tôi, chàng ngậm vành tai tôi, và chàng thủ thỉ:

_Cứng ơi,cứng..

Người tôi bưng bưng da thịt căng lên, những bụi phấn như nở ra trên mọi miền da thịt. Chàng dìu dàng,

chàng nâng niu từng cử động vuốt mềm như hoàng tử ngày xưa một chiều phi ngựa đến đánh thức công chúa ngủ trăm năm trong rừng. Tôi bàng hoàng vì nổi ngất ngây thần tiên của tình yêu. Tôi như người đang say, hôn lênh đênh, người lênh đênh. Người ta hút nha phiến thì chắc cũng phiêu du ngây ngất đến thế là cùng.

Người tôi sát vào người chàng, bàn tay như có phép tiên dìu tôi đi mãi, đi mãi vào khu rừng nào rực rỡ ngàn hoa, chim rừng hót véo von, suối nhỏ tung tăng reo mừng bên hai bờ cỏ mịn. Tôi khép nhẹ hai mí, hôn lẳng đặng theo chàng về chốn thiên thai. Im lặng hoàn toàn, tôi không muốn nói dù chỉ một lời, tôi sợ một xao động dù nhẹ như là hơi thở cũng đủ để thần tiên vỗ cánh bay đi.

Tôi hé mắt nhìn chàng. Đôi mắt chàng lim dim, gương mặt chìm lặng, hơi thở dịu dàng. Tôi cũng lao vào cuộc, tôi vòng tay ôm lấy chàng. Vòng tay nhỏ bé này biết giữ nổi anh mãi mãi cho riêng em không? Chàng thì thào:

_Thu ơi ...

Môi chàng thoát ấm, hơi thở chàng bỗng nồng nàn mùi thuốc kè sát hai môi tôi. Mới kè sát thôi mà sao người tôi nổi gai như trái cam chín ửng mọng đầy nước ngọt.

Môi chàng êm, hơi thở đàn ông lạ lùng và kỳ diệu, như thể tôi không còn là tôi, như thể tôi xuôi dòng mặc cho nước sông mơ hồ đưa thân tôi đi. Trời ơi, cảm ơn ai đó đã cho con người biết hôn nhau. Và cảm ơn anh đã cho em biết thế nào là cánh môi, là hơi thở một người đàn ông. Đàn ông - hai chữ này gom đủ mọi nỗi khát khao ngông cuồng. Đàn ông - hai chữ này em không thể hiểu, không thể cắt nghĩa, càng không thể xa rời nó ngoài thân phận em.

Tôi lồng tay trong tóc chàng như lẫn mò vào một khu rừng cấm đầy mê đắm. Từng sợi tóc anh biến thành mỗi rừng cây lạ tên. Môi chàng xiết lấy, ngậm chắc không cho tôi thở một mình. Tôi không thở một mình nữa, nhưng tôi thở chung với chàng. Tôi không sống một mình nữa, nhưng tôi sống chung với chàng. Lưỡi chàng mềm, con rắn đa tình và dễ thương ấy cuốn hút tận cùng người tôi. Tôi là người trong tay chàng, tôi thực sự đổi khác, bởi từ bây giờ tôi chỉ sống được khi còn thở chung với anh.

Hai tay tôi buông dần xuống lưng chàng. Lưng chàng có những mụn trứng cá, ôi phiến lưng mệnh mông che chở cho em cả một đời. Ôi phiến lưng yêu dấu này em ôm một lần, em sờ nó một lần rồi em chết cũng đành, rồi em chết cũng vui.

Tôi nép vào người chàng. Tôi nhỏ nhoi yếu đuối trong vòng tay chàng. Đàn ông khi hôn là biến thành thần linh, là ngang hàng với thần linh, và sung sướng vượt bậc hơn thần linh, bởi đã làm một con búp bê biết thở sự sống, biết buồn biết vui thật sự trở thành người. Tôi kiếng chân níu giữ môi chàng, níu lấy hơi thở của chàng. Thời gian như đọng lại. Đất trời như im tiếng thở, như ngừng quay, như cúi mặt e sợ. Tôi ngập chìm trong giòng sông tình ái không bến không bờ, ngập chìm trong nhau.

Buổi chiều lẳng đặng soi dáng hồng một phía trời xa. Mặt trời đỏ như lửa lui về phương tây, rực rỡ như một quả tim hồng đầy ấp tình yêu. Tôi im lặng đứng trong vòng tay của chàng. Nghe rừng thở trong cơn yêu thương, nghe đất chuyển mình xao xuyến. Rồi tung tăng dắt díu nhau về, rồi vòng tay chàng dìu từng bước đi, tóc bay như hồn mình cũng bay. Yêu anh chỉ còn biết một điều đó thôi. Mặc gian nan trước mặt, mặc hố sâu và mặc tai biến.

Chàng âu yếm:

_Chưa buổi chiều nào đẹp bằng chiều nay.

Tôi gật đầu nép vào chàng mà đi.

_Nếu chiều hôm nay dài mãi mãi anh nhỉ?

_Trong rừng em đẹp như nàng tiên.

_Anh oai như hoàng tử.

Cười rúc rích như trẻ con. Với tình yêu, tôi với chàng trở thành trẻ con rồi, không còn thầy, không còn trò, chỉ còn người yêu với người yêu.

Tôi níu tay chàng hờn dỗi:

_Anh đi mau quá, em theo không kịp đâu, mỗi chân em rồi nè.

Chàng trìu mến:

_Sao không nói anh, tại em đi như chim ấy mà.

_Không chịu đâu, ai biểu anh ví em như chim hử?

Chàng cười:

_Đi như trâu nhé.

_Ừ ừ, anh ngạo em xấu rồi nghe.

_Bao giờ anh mà ngạo em xấu được đã đỡ khổ cho anh.

_Không biết, em đau chân rồi, em ra xe không nổi nữa đâu.

Chàng quỳ xuống:

_Đưa anh coi. Chết,phồng chân rồi, đau lắm không?

Tôi gật đầu:

_Đau, đau như là...

_Như là gì nói nghe coi.

_Như là...ơ em không biết đâu.

_Ngồi xuống anh bóp chân cho.

Chàng tháo từng sợi dây giày, cười túm túm:

_Em quê ghê.

Tôi nhăn mũi:

_Anh nói em quê?

_Ừ, em quê, nhưng càng quê, anh càng thương.

Tôi phụng phịu:

_Mà tại sao anh nói em quê?

Chàng cởi sợi dây cuối cùng:

_Mặc áo bà ba em phải đi guốc cao gót mới đúng điệu. Em đi giày hippy hèn gì không đau chân.

Chàng ngồi bóp chân cho tôi, bàn tay êm ái mười ngón tuyệt vời. Bàn tay đen đen ngày nào vương mờ bụi phấn, tôi nhìn mà ao ước. Giờ là của tôi, một mình tôi. Cô Hà cũng thua, con chàng cũng thua. Khu rừng xanh tươi này là thánh địa cho tôi thăng trận giặc tình. Khi chàng đã ngồi bệt xuống đất dưới chân tôi, để bóp chân cho tôi, chàng ngược mắt nhìn:

_Chân em xinh quá. Anh chưa gặp người con gái nào có bàn chân cá vàng đẹp như chân em.

Tôi hờn dỗi:

_Anh bóp chân nhiều người lắm rồi phải không?

Chàng vội vàng:

_Không có. Lần đầu tiên anh chịu đàn bà như thế này.

_Còn cô Hà?

_Vợ chồng phải chịu nhau.

Tôi nghe ngậy ngất về mơ hồ, tôi nghe rạo rức từ dưới bàn chân lên, lòng tơ mềm mới mọc tay chàng lần cao lên, đôi chân duỗi dài úp mở dưới lớp satin đen lóng lánh và mát rười rười.

Tôi nóng ran người kêu khẽ:

_Đừng anh.

_Anh thương mà.

_Thôi đi về anh. Chết, muộn quá rồi, nhớ me em đi tìm thì chết.

Chàng bóp chân tôi:

_Hết đau chưa cưng?

_Em ghét anh rồi, kỳ quá.

Chàng tình tứ:

_Ai biểu chân em đẹp làm chi?

_Anh kỳ thì có. Có ai đời đi hôn chân người ta bao giờ không?

_Em không nhớ trong kinh thánh, người đàn bà đẹp nhất kinh thành xõa tóc dài ra lau chân cho Chúa à?

Tôi gật đầu:

_Nhớ chứ, nhưng đó là một trường hợp thiêng liêng và..

_Tình yêu của mình cũng thiêng liêng vậy.

_Nhưng em lo lắm, biết...

Chàng che môi tôi:

_Cấm nghĩ nhảm, anh yêu em, anh có bốn phận lo cho em.

Tôi thần thờ:

_Lo sao được mà lo, khi anh..

_Thu,em hối hận phải không?

Tôi nhìn chàng:

_Không bao giờ em hối hận, chính em tìm đến anh kia mà. Nhưng em ân hận thì đúng hơn, dù sao yêu một người có vợ như anh, phần lỗi cũng là về em.Cướp chồng người ta, nặng tội hơn cướp của nữa anh ơi.

Chàng lắc đầu:

_Lý luận hoài rồi em nặng tội thật cho mà coi.

_Em vừa ra hội đồng xong đó thôi. Và em không thể kêu ca gì, anh thấy đó. Em nhận lỗi kia mà, em tự biết mình có tội nên em nhất định không cho ba me em biết. Em đủ can đảm yêu anh thì cũng đủ can đảm chịu tội một mình.

Chàng mở cửa xe cho tôi leo lên ngồi chung rồi ghé hôn má tôi.

_Thôi anh xin, anh chịu tội thay em rồi.

Tôi nhăn mặt:

_Tối nay anh về chịu tội phải không?

Chàng cười:

_Em ghê quá.

_Anh có về vội vã để trở về...

_Em đòi về rồi bây giờ đổ tội cho anh hả?

_Đi với em suốt đêm nay, em không cho anh về nữa.

Chàng gật đầu:

_Anh chịu gấp, chỉ sợ con thỏ đế này chưa gì đã đòi về bú mẹ.

Tôi bướng bỉnh:

_Em không cho anh về chịu tội đâu.

Chàng từ tốn lái xe:

_Ngồi trên xe với anh suốt đêm nhé, nhớ nghe, cấm đòi về nữa nghe.

Tôi gật đầu:

_Nhớ, để xem ai thua trước.

Xe về con ngõ xinh, hàng cây trong gió đứng run run. Hoa vàng giờ đậm màu, mây đã xám vì chiều đã đậm đặc rơi xuống. Gió lồng lộng thổi, cho tóc rối bời và môi nhớ môi. Chàng tinh nghịch cho xe phóng thẳng, không ngừng lại đầu ngõ nhà tôi. Tôi hoảng hốt:

_Cho em xuống, mẹ đi kiểm thì chết.

Chàng cười:

_Đi suốt đêm kia mà, em quên rồi à?

Tôi đành cười:

_Thôi em sợ anh rồi.

_Sợ anh, anh làm gì mà em sợ anh?

_Sợ anh hôn em hoài thì chết.

Chàng tình tứ:

_Giờ phải đền anh, anh mới chịu cho em về.

Tôi lắc đầu:

_Không chịu đâu anh, kỳ thấy mồ đi.

Chàng cũng lắc đầu:

_Thì thôi, anh không ngừng xe nữa, anh bắt cóc em đi luôn. Kiểm một cái nhà hoang nào nhốt em lại là xong.

_Em tông cửa xe, em xuống này.

Chàng ôm chặt tôi, xiết êm đềm:

_Đó, xuống nổi không?

Môi chàng kề trên má tôi, bóng tối che hết buổi chiều, khi mặt chàng nghiêng soi dòng tóc rối.

_Thu!

_Dạ.

_Anh yêu em.

Chàng quay xe:

_Đùa đấy, mẹ mắng em thì khổ cho anh.

Chàng ngừng xe:

_Về nhé. Mai anh chờ ở đây nhé.

Tôi hỏi khẽ:

_Mấy giờ hờ anh?

_Như hôm nay.

Tôi nhìn vào nhà:

_Chờ xa xa nghe anh.

Chàng gật đầu, cười nhẹ:

_Ngủ ngon nhé.

Tôi nhăn mũi:

_Em đang đói bụng, chúc ăn ngon chứ?

_Hay mình đi ăn em?

Tôi le lưỡi:

_Chịu thôi, mẹ em mắng chết, bả tinh lắm anh ơi.

_Em làm anh hoảng theo em rồi.

_Em về nghe.
Chàng gọi:
_Thu!
_Gì anh?
_Ừ, thôi em về đi.

CHƯƠNG 21:

Tôi hồi hộp trở về nhà, chàng đã cẩn thận đậu xe xa xa, nhưng tôi vẫn lo lo. Me ngồi trong ghế bành, mặt me nghiêm hẳn lại:

- Thu, con đi đâu về nói nghe coi?

Tôi ấp úng:

- Dạ con sang nhà Ái làm toán mà me.

Me gằn giọng:

- Làm toán, hừ làm toán, me tin con, rồi con nỡ dối gạt me.

Tôi tái mặt:

- Dạ...

Me lạnh lùng:

- Ái nó mới qua tìm con, me biết rồi, con không đến nhà Ái, con đi chơi với ai, tại sao con dấu me?

Tôi lí nhí:

- Dạ con xin lỗi me, con...

- Xin lỗi, em ngồi chờ con cả buổi chiều, me lo thắt ruột lại, rồi con về xin lỗi me là xong hết phải không?

Tôi im lặng, me tiến đến gần tôi:

- Đừng dấu me. Me không khe khẽ với con đâu, yêu ai con cứ mời họ đến nhà chơi, me có cấm con đâu?

Tôi khổ sở:

- Nhưng không được đâu me.

- Tại sao lại không được, me thương con, me sẽ lo cho con.

- Nhưng anh ấy không thể đến nhà mình được.

Me nhăn trán:

- Không thể đến nhà? Tại sao chứ? Me có cấm đâu?

- Không phải me cấm, nhưng...

Me thần thờ:

- Không được, như vậy người ta không đàng hoàng, tại sao không dám đến gặp ba me?

Tôi nhăn nhó:

- Con van me, cho con yên.

Me giận:

- Cho con yên, cho con yên à? Có người mẹ nào không muốn con mình yên lành đâu? Nhưng người đó không chịu đến thăm gia đình mình, me nghi quá.

Tôi sợ rùn người:

- Me nói sao? Me nghi gì cơ me?

- Me nghi anh ta không đàng hoàng, bao nhiêu tuổi con?

- Dạ dạ cũng lớn rồi, chừng ba chục gì đó.

Me ngạc nhiên:

- Ba chục, lớn thế rồi, sao không đến nhà gặp me?

- Dạ có gì đâu mà đến nhà, bộ...

- Không có gì sao con gạt me để đi chơi với người ta cả buổi chiều. Từ giờ trở đi me đưa con đi, me đập Honda đi, me khóa Honda lại, bán đi là xong.

- Con đi bộ mà.

- Ơ đi bộ, đi nữa đi, rầu quá, con với cái.

Tôi rơm rớm nước mắt, ngày mai chàng đợi tôi, rồi làm sao đi chơi với chàng nữa đây. Thấy tôi khóc me dịu giọng:

- Thu, nghe me nói đây, con còn bé lắm, con không thể một thân một mình đi chơi với đàn ông được, ba mươi tuổi họ ghê lắm rồi, con mới mười bảy, con có thương me, có tin là trên đời này người me thương yêu nhất là con không?

Tôi gạt đầu:

- Con khổ quá mẹ ơi, con xin lỗi mẹ.

Me vuốt tóc tôi:

- Cứ cho mẹ gặp anh ta, mẹ sẽ giúp con.

Tôi lắc đầu:

- Không được đâu mẹ.

Tôi đứng lên:

- Con xin mẹ để con yên, con lớn rồi, vâng con lớn rồi, con phải có một chút tự do chứ. Ngày mẹ mười bảy tuổi mẹ muốn gì, con cũng vậy. Con có những băn khoăn của con và những nỗi khổ của riêng con.

Tôi bỏ đi một mạch, tiếng thở dài khe khẽ của mẹ đuổi theo từng bước nặng nề. Hạnh phúc không bao giờ bán rẻ cho ai, hạnh phúc là trái ngọt thành hình từ trái chát trái chua. Tôi nghe mẹ gọi ra ăn cơm, nhưng tôi vờ không biết đi thẳng lên lầu. Xe chàng còn đó, khi tôi mở tung cánh cửa bước ra balcon.

Thấy tôi, chàng bước xuống dựa thành xe hút thuốc lặng nhìn nhau mà tê tái buồn.

Tôi dơ tay vẫy chàng hãy đi đi. Tôi sợ. Tôi sợ trăm điều trăm nỗi. Chàng lắc đầu rồi đành quay xe phóng vút đi. Xa lộ thênh thang, bóng xe chìm khuất. Tôi dơ tay lên len lén chùi nước mắt, len lén hôn tóc mình để thương hơi thở chàng vương vất đâu đây.

Chiều hôm sau tôi bồn chồn đi ra đi vào trong nhà. Tôi như kẻ bị tù. Mẹ theo tôi từng bước, buổi sáng tôi đòi đi chơi, lấy cớ mới nghỉ tết. Mẹ chẳng nói chẳng rằng lặng lẽ đưa tôi đi:

- Để mẹ đưa con đi, xuống phố phải không?

Tôi muốn vào bưu điện gọi điện thoại tin cho chàng hay tôi đang bị kẹt, để chàng đừng đợi tôi. Nhưng cô Hà vút đi đâu? Đành đi phố mua vớ vẩn vài món hàng với mẹ rồi lại trở về.

Một ngày dài lê thê qua đi, bây giờ là buổi chiều, còn năm phút nữa đến giờ hẹn với chàng. Tôi cuống quýt:

- Mẹ ơi, con đi mua bưởi nghe, con thèm bưởi quá mẹ ạ.

Me bình thản:

- Để mẹ biểu nó chạy ra mua cho con ăn, ra làm gì cho mệt.

Bưởi đem về ngay sau đó, tôi đành nhắm mắt gương gạo ăn, chua tê răng hay tại tôi nghĩ nó chua? Tôi lên lầu mở tung cánh cửa rầm một tiếng. Mẹ vẫn bình thản ngồi đọc sách:

- Con còn thèm gì nữa không?

Tôi nhìn mẹ, muốn hét với mẹ: có thèm, thèm đi chơi, thèm tự do. Đời khổ, đời buồn, ở nhà sợ ba mẹ, đến trường sợ thầy cô, mai một lớn lên sợ chồng sợ con. Sợ hoài, khổ hoài thế này sao?

Chàng sẽ đợi đến tối, sẽ đợi đến đêm. Chàng sẽ nóng lòng nóng ruột như thiêu như đốt. Chàng sẽ coi đồng hồ từng phút một, sẽ nhăn trán lại, sẽ mím môi khô. Rồi chàng sẽ giận tôi sẽ bỏ tôi. Ôi, mới nghĩ chàng giận hờn bỏ đi, tôi buồn chết được, nước mắt viền quanh mí mắt cay. Không, phải ra với chàng, nói với chàng một câu cũng được. Nhưng còn mẹ, nếu mẹ biết tôi yêu thầy của tôi, lại một ông thầy có vợ có con đang hoàng? Tôi không đủ can đảm rồi, tôi gục rồi.

Vú đi lên âu yếm:

- Thu làm sao thế, mặt mũi khó đăm đăm vậy?

Tôi quay đi một mạch bước hai sải vào phòng. Đóng cửa lại, quăng cái gối xuống đất, quăng cái mền lên bàn học. Vút quyển sách vào tường, rồi mở tung tủ áo đứng nhìn nó cho đỡ giận.

Tôi muốn đập phá một cái gì, nhưng sợ mẹ tôi không dám, người tôi tím tím, người tôi khô. Tôi nhìn sững tôi trong gương. Mình xấu như ma thế này? Mặt tôi nhăn nhúm, hai mắt đầy hờn giận. Trời ơi, mình xấu quá. Tôi không còn là tôi nữa. Mặt mũi khó coi quá chừng quá đỗi. Cơn giận phá tan tành nhan sắc tôi. Cơn giận phá tan tành nét dịu dàng. Tôi thù người nhìn con ma giận trong gương. Đã nhiều lần tôi chứng kiến những người đàn bà nổi giận đánh con như đánh kẻ thù, chửi con như chửi kẻ cắp. Những câu chửi tàn hung ấy, vè mặt bưng bưng hơi lửa làm tôi ngạc nhiên, sao họ xấu thế, lúc đó có cái máy hình chụp sát mặt họ, rửa ngay cho coi chắc họ xấu hổ đến cắn lưỡi mà chết.

Giờ tôi cũng xấu xí cục cằn. Tôi cố mím cười rồi rót đầy một ly nước uống dài một hơi, uống cho mát máu, mát ruột lại. Uống cho cơn giận trôi đi.

Mẹ vẫn ngồi ngoài đó, vờ đọc sách nhưng tôi biết mẹ canh tôi từng giờ. Thôi đành vậy, đành để anh chờ mỏi mắt, chờ thắt tim, rồi anh cũng phải về, về với vợ với con anh. Biết đâu anh chẳng thương vợ thương con hơn vì giận tôi.

Tôi mở hé cánh cửa nhìn xuống con đường đầy hoa vàng nở tươi trên lá xanh, đầu con đường nhỏ hôm qua chàng đậu xe chờ tôi. Từ vuông cửa sổ tôi sẽ trông thấy chàng đến, ngó chàng, nôn nóng ngó chàng chờ mong. Tôi nín thở chờ, tôi nhìn đồng hồ, đúng giờ hẹn rồi sao chàng chưa tới, rõ ràng chàng

hẹn tôi sáu giờ chiều hôm nay cơ mà. Năm phút qua rồi, mười phút lùi lại sau lưng đời người. Vẫn không thấy chàng đến. Thời gian nặng như chì, lê thê như mưa phùn. Nhưng quả thật thời gian vẫn trôi. Tôi nhìn mờ cả mặt kính cái đồng hồ Seiko mạ bạch kim. Tôi nhìn từng giây một. Xe đến rồi xe đi, vẫn không thấy chàng.

Vậy mà vội vàng giận hờn mẹ. Chàng có thèm đến đâu, với chàng, tình yêu của mình không có nghĩa gì hết, đàn ông ấy mà. Thấy mình say mê họ đàn ông yêu lại mình. Có suy chuyển hao mòn gì đâu mà không yêu. Có ngần có ngại gì khi yêu thêm, hôn thêm một người đàn bà. Đàn ông, một cô yêu, hai cô yêu, chứ hàng trăm cô yêu họ cũng yêu suốt hết.

Tôi nổi điên rồi, tôi điên rồi. Tôi đứng mãi, đứng mãi để mòn mỏi chờ chàng. Tôi không dám bỏ vào dù chỉ một phút. Xe hư dọc đường. Biết đâu nhỉ? Không, xe chàng còn tốt lắm, còn tối tân lắm. Hay cô Hà cản? Tức đến đứt mạch máu được, nếu vì cô Hà mà chàng không đến? Ô hay chưa? Nếu chàng đến mình có gặp chàng được đâu? Mình chẳng ao ước gọi điện thoại cho chàng để hủy cái hẹn là gì? Hay chàng bị đau? Thôi không nghĩ nhảm nữa. Thôi đừng thèm chờ người ta nữa.

Buổi tối tôi mệt nhoài cả người, tôi gục mặt vào gối chần mà tức anh ách. Dù chàng đến đợi, tôi cũng khổ vì không ra chỗ hẹn với chàng được, nhưng chàng không đến nổi khổ còn ngàn lần tức tủi hơn, chua cay hơn.

Mẹ vẫn dịu dàng săn sóc tôi. Tôi đợi lúc mọi người ngủ yên mới khóc thầm một mình. Tình yêu làm tôi điêu đứng và dừ người. Tôi trần trọc hăng giờ mới thiếp đi được. Giấc ngủ cũng không tròn như ngày còn bé. Toàn những cơn ác mộng đổ mồ hôi. Buổi sáng gia đình tôi thường dậy muộn. Mẹ phải chín giờ mới ra khỏi phòng. Chỉ có ba và tôi phải dậy sớm để kịp giờ học, bây giờ ba cũng nghỉ, tôi cũng nghỉ. Mọi người có quyền dậy thật trưa. Mình tôi ngủ không được, như bị một sức mạnh vô hình xúi dục, tôi vội vàng lén trốn ra khỏi nhà. Honda bị khóa chặt, tôi đành đón xe đò chạy ngang xa lộ để về Saigon.

Tôi đứng trước cổng nhà chàng lúc trời Saigon còn mờ hơi sương. Những ngọn đèn vàng còn le lói trên cao. Tại sao đứng đây, tôi không thể hiểu. Tôi dựa cột đèn trông lên tòa nhà hai tầng của vợ chồng người. Ngôi nhà này theo dư luận bạn bè, của cha mẹ cô Hà cho, chàng tay trắng ngoài thân chàng, chàng chẳng có gì.

Cánh cửa mở ra, tôi hồi hộp núp lại sau thân cột đèn để nhìn lên balcon có dàn hoa vàng. Chàng hiện ra, quần sọc trắng, ngực để trần. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ngực chàng, nên lặng người ngó đăm đăm vùng ngực mềm mông của chàng. Hai đầu vú hơi đậm khi chàng đứng thờ, chàng bình thản sống như mọi ngày, trong khi tôi điêu đứng đến đây vì chàng.

Tôi muốn có đôi cánh thiên thần mỏng như phiến mây xanh trên trời, tôi muốn bay lên đó với chàng. Tôi rời chỗ khuất mãi dựa cột đèn trông lên. Đôi chân dài săn chắc có thật nhiều sợi lông đen quăn quăn. Chàng chợt nhìn thấy tôi. Mắt chàng hình như mở lớn ra, hình như chàng tròn mắt sững sờ. Chàng lui vào rồi chạy xuống. Tôi vẫn đứng im không nhúc nhích. Chàng nắm tay tôi giá lạnh vì sương sớm.

- Thu, ai cho em đến đây?

Tôi rưng rưng nước mắt:

- Sao chiều qua anh không đến?

Chàng lắc đầu:

- Anh sợ em rồi, sao liều thế? Đi đã.

Tôi trì lại:

- Không đi, em thích đứng đây chờ người ta ngủ dậy trông thấy em với anh.

- Đừng điên, chuyện đâu có đó.

Tôi dậm chân:

- Anh có yêu em không?

Chàng gật đầu, tôi gắt:

- Như vậy cứ đứng đây, em không thích anh hèn nhát, em ghét những người đàn ông hèn nhát, anh yêu em cơ mà. Tại sao lại sợ?

Chàng cầm tay tôi lôi đi:

- Anh bảo đi.

Tôi dẫn dắt:

- Anh mạnh em rồi, anh không yêu em, thôi được, tôi về đây, tôi không làm phiền anh nữa đâu.

Chàng dỗ dành:

- Phải nghe anh, Thu, anh yêu em, nhưng anh không thể..

Tôi tàn nhẫn:

- Cứ nhận là sợ vợ cho rồi.

Chàng buồn bã:

- Cũng được, anh có chối đâu, nhưng anh yêu em.
- Tại sao chiều hôm qua anh không đến?
- Anh kẹt quá không đi được.
- Vợ cột chân phải không?

Chàng giận:

- Thu!

Tôi ăn năn cúi mặt, lòng tôi buồn bã lẫn điên cuồng:

- Em xin lỗi anh, vì em lo quá, em sợ có chuyện gì xảy đến cho anh.

Chàng bùi ngùi:

- Giáng Thu, em có thương anh không?

Tôi gật đầu:

- Em yêu anh.

Chàng xiết tay tôi êm đềm:

- Thu, đêm qua anh không ngủ.
- Em cũng không ngủ, em trốn mẹ đi xe đò lên đây.

Chàng xót xa:

- Giờ anh đưa em về nhé.
- Đưa em về?

Chàng gật đầu:

- Chiều anh sẽ đến chỗ hôm kia anh đã chờ em.

Tôi lắc đầu:

- Thôi anh ạ.
- Sao thế?
- Mẹ em cấm rồi.

Chàng âu lo:

- Mẹ biết rồi?
- Mẹ biết em đi chơi với anh hôm nọ nhưng mẹ chưa biết anh là thầy của em.

Chàng dạn dò:

- Em phải kín đáo một chút nghe không, nguy lắm.
- Chán ghê, yêu nhau mà lén lút như thế này hoài, chịu hết nổi anh ơi.
- Từ từ đã em.
- Từ từ, để khóc khô cả người à?

Chàng vuốt ve:

- Anh yêu em, chưa đủ sao?
- Chưa đủ, em muốn cột anh lại với em như cô Hà kia, em muốn giữ chặt anh như cô Hà, em muốn..

Chàng thở dài:

- Tình yêu đẹp hơn hôn nhân, em không biết à?
- Em không thích đẹp, em thích có anh suốt đời bên em, suốt ngày suốt đêm và suốt đời.

Chàng chỉ thở dài, tôi nghe lòng chùng xuống vì tiếng thở dài của chàng. Tôi run môi:

- Anh giận em hở anh?
- Không, anh thương em.

Chàng ôm vai tôi dịu xa ngôi nhà đó, chàng vẫy taxi, tôi ngỡ ngàng thấy chàng đứng lại:

- Về nhé.

Tôi tủi thân quay đi không nhìn chàng. Phải, anh trở về đi, về trước khi vợ anh thức giấc kéo trái đạo vợ chồng, về đón vợ anh tỉnh dậy sau một đêm yên giấc.

Tôi trở về nhà. Ba mẹ vẫn còn ngủ yên, chỉ mình vú biết thôi:

- Trời đất, Thu đi đâu về đó?
- Đi dạo cho khỏe người.
- Ờ, Thu tập thể dục ấy hở?
- Đúng đó, Thu tập thể dục cho đỡ phải khóc.
- Ủa tập thể dục cho đỡ phải khóc?
- Ừ, cho quen đi.
- Cho quen đi.

Tôi cười ngất:

- Vú ơi! Thu thương vú quá.

Vú hỏi:

- Nghe bà nói Thu sắp thành tinh tinh tài tử gì đó hở? Thu đóng tuồng Tàu hay tuồng ta?

Tôi chúm môi:

- Minh tinh chứ sao lại tinh tinh, đúng đó, Thu sắp nổi tiếng rồi, Thu sắp qua mặt cô Hà, Thu hách hơn cô Hà cho vú coi. Bố Duy bảo thế.

Vú lặp lại:

- Nổi tiếng hở? Rồi như mấy cô đào cải lương ấy hở?

Tôi lắc đầu:

- Không phải đâu, hách hơn chứ.

Tôi nhún chân:

- Thôi Thu đi ngủ lại đây, đừng nói me Thu nghe vú, nghỉ chơi vú liền.

Tôi vào phòng hát như chim, buồn quá hóa vui như sáo đậu. Tôi véo von hát một khúc tình ca:

Ngày nào cho tôi biết. Biết yêu em rồi. Tôi biết tương tư. Ngày nào biết mong chờ, biết rộn rã buồn vui đợi em dưới mưa. Ôi biết đem tim này, vắng như lòng giấy. Tình yêu lấp đầy. Rồi biết quên câu cười, biết cho đôi giòng lệ rơi. Tình yêu đã trở lại. Đôi mắt đêm ngày với hết đọa đầy. Tà áo em phơi bày, ngón tay em dài, tiếng yêu không lời.

Ngày nào lòng tôi đã biết vui biết buồn ôm mối tương tư...

Ừa vui như chim, hát như chim, sao nước mắt lại thánh thót hai hàng rơi xuống. Tôi cười như mếu, chuôi mình vào chăn cố ngủ cho đỡ buồn đỡ tủi. Có ai đỡ khóc đỡ cười như tôi bây giờ không? Thôi được, sẽ yêu người khác là xong chuyện. Người ta có vợ rồi, yêu làm gì nữa mà yêu. Rõ thật mình ngu. Từ giờ thấy đàn ông có vợ là mình lui, mình chạy, mình trốn. Đàn ông có vợ là bỏ, bỏ ngay tức thì. Yêu họ là chết. Chết cả một đời. Ho cho mình của thừa, hôn thừa, chán ngán chán ngơ. Với người có vợ, vợ con của họ vẫn là nhất. Khốn khổ cho mi Giáng Thu, khi mi yêu của thừa. Để coi anh chàng có dám mua cho mình một cái áo không? Hay là chỉ yêu mình bằng miệng còn thì... Để xem anh chàng có dám đem cả tháng lương về cho mình không? Ừ, tiền không có nghĩa gì, tiền là tờ giấy nhưng tiền là thước đo thành công, đo mức sống và đo cả tình yêu. Một bà mẹ không thể nói là yêu con khi bao nhiêu tiền bà bọc lại hết không hở một xu cho con. Một người tình không thể nói là yêu mình khi keo bẩn không cadeau được nửa hộp phấn, nửa hộp kẹo, nửa chiếc nhẫn kim cương làm kỷ niệm cho đời. Tôi nằm nghĩ nhảm. Quý báu chi mà hậm hực, nhà mình giàu muốn gì được nấy vậy mà còn tham lam.

CHƯƠNG 22:

Cuốn phim bắt đầu quay tại Đà Lạt. Tiếng hát từ rừng hoang. Câu chuyện tình thơ mộng và bi đát giữa một nhạc sĩ và một cô gái nhỏ bị săn đuổi bởi chiến tranh và những cơn hổ cái khát tình. Tôi theo bố Duy lên Đà Lạt để đóng phim. Đóng phim với những tài tử già có trẻ có, với tôi cả một thay đổi lớn lao, nhất là nàng. Tác giả truyện phim. Một người đàn bà thật trẻ con, nếu bố không nói trước sẽ không bao giờ tôi biết nàng có con. Lãm Thúy chừng hai mươi tuổi, màu da trắng ngà và đôi mắt xanh mơ buồn buồn. Lãm Thúy có vẻ sang trọng và ít nói, ăn mặc thật giản dị, mặt mũi để trần không phấn son. Nhan sắc nàng khác biệt thật, nhưng tôi chú ý đến nàng vì một điều thầm kín khác: Bố Duy.

Bố không còn là bố khi ở trước mặt nàng. Bố hơi lúng túng, trẻ lại thì đúng hơn, khi ngồi bên nàng. Họ nói chuyện với nhau như tri kỷ tri âm. Tôi như bị gạt ra ngoài từ khi lên Đà Lạt, hình bóng người đàn bà trẻ con đó ám ảnh tôi mãi hoài, như đã ám ảnh bố Duy tôi. Mất bố, lạc lõng tôi quay sang với Đăng, người sẽ đóng chung với tôi trong một cuộc tình.

Lãm Thúy đứng lên với tôi:

- Thu, bố gọi kìa.

Bố đang ngồi trầm ngâm với bản phân cảnh viết chung với Lãm Thúy:

- Con chuẩn bị hết chưa? con phải diễn xuất như thật nghe, đoạn này con với Đăng đi dạo trong rừng thông, rồi cãi nhau, rồi hờn giận ghen tuông. Con nhớ chưa? Đừng quên những người đàn bà đã và đang vươn dài cánh tay để cướp Đăng của con đấy.

Bố hạ giọng:

- Trước hết con phải tưởng con yêu Đăng thật đấy.

Tôi gạt đầu:

- Dạ, con hiểu rồi, con sẽ...

Tôi định nói sẽ tưởng tượng Đăng là chàng của tôi. Chỉ cần nhắm mắt lại thôi, xuất thần một giây gọi thầm tên Hoàng để nhớ khu rừng cao su êm đềm bóng mát, để nhớ nụ hôn đầu tiên môi sát môi, mắt chìm trong mắt. Sẽ nghĩ Đăng là chàng. Sẽ yêu chàng khi diễn xuất với Đăng. Nhất định rồi, chỉ còn cách đó, nếu không sẽ thiếu can đảm mà yêu một người con trai khác dù cho người đó cao cả như Vũ

Đăng.

Tôi ngồi dựa gốc thông, nhìn Đăng chăm chú nghe bố dặn dò những động tác cần thiết cho vai trò của chàng, để liên tưởng đến Hoàng, để gợi cảm xúc. Lãm Thúy ngồi đó, bó gối dựa gốc thông nhìn vu vơ xuống thung lũng. Sau lưng nàng, đôi cỏ trải dài màu xanh biếc mắt, sau lưng nàng mặt trời đang từ từ nghiêng nắng trên đồi. Tóc Lãm Thúy bay, nụ cười cũng bay và đôi mắt cũng bay. Nhìn nàng ngồi mơ mộng, tôi hiểu vì sao bố lao đao và tôi nghe buồn buồn, thương mẹ. Vẫn biết mình vô lý, bởi mẹ đã có ba, bởi mẹ không bao giờ dám ngược giọng đời để một lần nhìn lại người xưa. Chẳng lẽ bắt bố cô đơn suốt đời?

Bố đứng lên, phất tay ra hiệu cho mọi người. Đoàn quay phim bắt đầu làm việc. Lãm Thúy vẫn đứng cạnh bố. Tôi hơi rung khi Đăng tiến đến gần tôi, khi máy quay phim hướng về mình, những cái máy bây giờ không còn là máy, chúng nhìn ngăm tôi trừng trừng. Tôi đổ mồ hôi dù trời rét căm căm. Tôi hoa mắt nhìn Đăng ra Hoàng, nhìn Hoàng ra Đăng. Chân tay tôi cứng ngắt như bị bó bột. Bố ra lệnh:

- Tắt máy.

Tôi run rẩy, rồi tôi ngơ ngác. Bố chạy đến bên tôi, đặt tay trên vai tôi dịu dàng:

- Bình tĩnh, hãy nghĩ đang ở trong rừng với người yêu và quên máy móc, quên mọi người đi.

Tôi gật đầu:

- Dạ.

Bố lại dơ tay lên:

- Bắt đầu.

Tôi lại run nữa rồi, miệng tôi cứng lại. Tôi nhìn Đăng như bố dặn. Tay Đăng quàng lên vai tôi dìu đi những bước tình. Đăng diễn xuất thật dễ dàng, tôi hơi khép mi mắt bởi hồi, cũng một lần trong khu rừng xanh với anh. Tôi làm lại những gì đã làm và rồi tôi quên hết. Tôi lằm lằm với Hoàng. Dù sao cảm giác cũng hơi khác biệt. Nhưng chỉ một phút đầu tiên thôi, đôi mắt Đăng cũng cao vời vời, cũng tình tứ và cũng xót thương. Vòng tay Đăng cũng dịu dàng nâng niu từng bước đi mềm.

- Tắt máy.

Bố hài lòng:

- Khá lắm, sống cũng là diễn xuất, con nhớ chưa? Nào, tiếp tục.

Lại yêu đương, lại mắt nhìn nhau, tay đan tay. Rồi

giận hờn, rồi nước mắt. Tôi khóc dễ dàng vì tôi đã từng ghen, đã từng điều đứng vì cô Hà. Nhưng đến khi Đăng báo tin Đăng đã có giấy gọi, Đăng sẽ bỏ tất cả để vào lính thì ghen hờn vu vơ cũng thoát bay đi. Chỉ còn lại ủ ê và cam chịu. Người ta có thể ghen với đàn bà, có thể cầm dao chém phăng tình địch, có trăm phương ngàn kế đối đầu với tình địch, nhưng người ta không thể ghen với tổ quốc, với quê hương. Mắt chàng không điều kiện, mắt không than van, mắt không bồi thường.

Đăng an ủi: đi lính chưa phải là chấm dứt nhưng là bắt đầu. Tôi phải cúi mặt xuống đi nghiêng người gần ngã vào Đăng, bởi tôi là đàn bà. Để diễn xuất đoạn này, tôi lại nghĩ đến Hoàng khi chàng vào lính, biết đâu chàng không đi lính?

Một buổi sáng để thu được hai cảnh, không ngờ đóng phim cũng nhào người thế này. Quay đi quay lại cả chục lần mới vừa ý bố.

Buổi trưa trở về khách sạn, tôi chỉ kịp ăn vội chén cơm rồi lăn ra ngủ. Nhớ thương gì cũng đành xếp lại hết. Bố vẫn ngồi bàn bạc với Lãm Thúy. Buổi chiều lại bắt đầu, lại diễn xuất, lại phải tưởng tượng Vũ Đăng là người tình. Rồi có một lúc tôi kinh ngạc với chính tôi, khi Đăng dìu tôi đi trên đồi cỏ êm, những lời tình ngọt ở khóe môi, những ánh nhìn say đắm. Tôi cảm thấy hình như tôi cũng yêu Đăng, một giây một phút nào đó tôi đã bị Đăng cuốn hút, một giây một phút nào đó tôi thật sự là người tình nhỏ, nhất là khi Đăng ôm đàn bắt nhịp sáng tác một đoạn tình ca, vừa đàn vừa hát cho tôi nghe, vừa nhìn tôi đắm đuối. Tôi vốn mê nhạc, lại diễn xuất cảnh người ta hát cho mình nghe khúc ca trữ tình ấy. Tôi ngã đầu trên vai Đăng thật, tôi ... tay trong tóc Đăng thật, và tôi nhìn Đăng trìu mến như đã nhìn Hoàng, người tình giờ đã thành kỷ niệm xa bay.

Lãm Thúy, bố và ê kíp "Tiếng hát từ rừng hoang" chạy lại hết lời khen tôi:

- Giỏi lắm, diễn xuất như vậy là nhất.

Lãm Thúy vui ra mặt:

- Con của đạo diễn có khác, thiên tài rồi Thu ơi.
Tôi cảm động không nói được, chỉ biết nhìn Đăng rồi nói khẽ với bố:
- Nhờ anh Đăng, anh Đăng mới là thiên tài.
Bố gật gù:
- Đăng thì khỏi phải nói, thiên tài từ lâu rồi, phải không Đăng?

Buổi chiều chỉ quay được cảnh đó, cảnh người nhạc sĩ trẻ sắp xa người tình, hát cho nàng nghe nỗi buồn làm người phải xa người. Tôi hết sợ sệt rồi, tôi cảm thấy thích thú dù mệt nhoài người. Đăng là một nghệ sĩ đúng nghĩa. Anh bay theo cung đàn của anh, anh chìm trong vai trò của anh, đến nỗi tôi có cảm tưởng tôi đang được anh yêu thật. Không phải là diễn xuất nữa mà là buồn khi sắp xa nhau, là dạn dò, là vỗ về ấp ủ.

Tôi và Đăng đi đến đâu máy quay phim, chuyên viên thu hình, đạo diễn chạy theo tới đó. Tóc Đăng rũ xuống trong chiều lộng gió, hai đứa đứng ôm nhau trên đồi khi nắng buổi chiều từng giòng lung linh nhuộm vàng bãi cỏ. Đăng vuốt tóc cho tôi, đôi mắt đắm đuối, nụ cười xót xa. Tôi phải mơ ước sao cho buổi chiều đừng bao giờ tắt, cho tôi đời đời đứng trên đồi cỏ này với Đăng. Đăng bảo ước như thế khác chi mơ cho hai đứa thành người đá mãi hoài đứng ôm nhau trên đồi? Tôi gật đầu: thành tượng đá mà sống gần nhau vẫn hơn làm người mà phải xa nhau.

Đoàn quay phim sửa soạn trở về, Lãm Thúy và bố hoan hỉ đến gần tôi. Lãm Thúy cười:
- Nhìn Thu diễn xuất nhiều lúc tôi tưởng Thu là tôi, tuyệt, được nhìn một người sống như mình mơ ước, như mình viết ngay trước mắt mình, nhân vật mà tôi nâng niu nhất hiện thân trước mắt tôi. Cảm ơn Thu và Đăng nhé.

Bố cười sau khói thuốc, tôi tinh nghịch hỏi Thuý:
- Còn Đăng, Đăng hiện thân cho ai hở chị?

Lãm Thúy mơ màng:

- Một người đã xa.

Bố xoa tay:

- Không ngờ con đóng được, bố chỉ sợ con lúng túng rồi mất tự nhiên thôi.

Đăng trầm giọng, Đăng có giọng nói thật tuyệt vời, giọng nói vừa ấm vừa buồn, thân mật ngay trong cách xa.

- Tôi muốn đưa Thu đi dạo một vòng được không, thưa đạo diễn?

Bố vui vẻ:

- Được chứ, để ngày mai Thu diễn xuất tự nhiên hơn phải không Đăng?

Đăng mỉm cười nhìn tôi, đoàn quay phim trở về. Còn tôi, tôi theo Đăng trèo lên con dốc nhỏ xanh êm cỏ mềm. Cỏ may hồng lao xao hai bên lối đi. Người đàn ông này quá nhiều nam tính, quá nhiều nghị lực. Tôi nhỏ nhoi khi đi bên chàng, khi chàng trầm ngâm thả đều từng bước. Đôi mắt xa xôi, nụ cười hờ hững, khuôn mặt xương xương loáng thoáng những sợi râu ấy lẳng lẳng như mặt hồ là đà sương khói dưới kia.

- Thu đang nghĩ gì đó?

- Dạ không, Thu có nghĩ gì đâu.

Đăng cười nhẹ nhẹ:

- Hôm nay Thu ngoan hơn hôm qua rồi.

Tôi cúi đầu, hình như sau vài lần vờ làm người yêu của nhau, tôi dần dần hết xa lạ với Đăng.

- Tôi không thích đóng phim, cũng không nghĩ mình sẽ đóng phim bao giờ, tôi ghét cái gì giả tạo, gặp ba Thu, bị nhân cách ông thu hút, tôi nhận lời, và bây giờ bị Thu thu hút nên tôi sống thật vai trò của tôi. Thu có hiểu tôi muốn nói gì không?

Tôi hơi run:

- Dạ Thu cũng thế, Thu quên mình đang đóng kịch, lúc anh hát cho Thu nghe, Thu cảm động ghê.

Đăng gật đầu:

- Nhìn mắt Thu tôi cũng đủ xúc động để làm tròn vai trò, Thu có tia nhìn thật lạ, Thu biết không?

Tôi im lặng đưa mắt nhìn buổi chiều lẳng đặng vây quanh đồi cỏ thoai thoải đáng hiền, mặt hồ êm đềm đượm rắng chiều hắt hiu. Câu hỏi của Đăng khó trả lời như định nghĩa buổi chiều. Tôi đành lơ đãng, tôi đành di chân trên cỏ xanh mượt mịn như nhung.

- Thu ít nói quá, nhưng tôi thích những người con gái nói ít. Càng nói ít càng bí mật nên càng thu hút.

Tôi lắc đầu:

- Anh làm rồi, ở nhà Thu nói như chim.
- Đúng, ở nhà như chim thì nhất rồi, dưới một mái nhà thì phải như chim hót trong ..., im lìm trong nhà không hay.
- Anh nói sao nghe cũng hay hết, hèn gì anh...
- Hèn gì sao?
- Anh nổi tiếng.
- Thu sẽ nổi tiếng hơn anh.
- Thu làm gì nổi tiếng?
- Thu đóng phim được, lại xinh đẹp, không nổi tiếng sao được.
- Ngày mai sẽ quay cảnh gì anh nhỉ?
- Ngày mai Thu được nghỉ dài dài, mình anh mệt thôi.
- Ờ, phải đoạn anh đi lính không?
- Đúng, anh đi lính ra trường rồi vào mặt trận, rồi lửa cháy, rồi thành phố đổ nát, con đường không còn là con đường, con đường bị cắt bị cày. Quê hương không còn là quê hương, đi trên ruộng hoang anh tưởng nơi này không còn là quê hương mình. Anh đội lá rừng trên đầu, anh mang nặng trên vai, lấm lấm khí giới trong tay với đồng đội anh.

Tôi băn khoăn:

- Ở Đà Lạt này làm sao quay cảnh chiến tranh đó được anh?

Đăng cười buồn hiu:

- Xa thành phố vài chục cây số có chiến tranh, có rừng rậm rồi, bộ Thu tưởng chiến tranh xa đây lắm sao? Khắp nơi và luôn luôn.

- Rồi anh bị thương phải không?

- Ừ, anh bị thương, bị mất liên lạc trong rừng, một mình anh với khu rừng, anh bị mù hai mắt vì vết thương làm độc, anh sống trong rừng rậm, thế cô, hèn mọn hơn thú rừng. Cô độc tội cùng, anh rút khẩu súng đi, anh giữ cây đàn em tặng cho anh thưở còn yêu nhau. Anh không biết ngày đêm là gì nữa, chỉ còn là bóng tối, tay anh căng ra trong đêm rừng sâu thẳm, và anh đi, đi mãi, bởi anh không thể chết gục trong rừng.

Tôi thở dài:

- Em đọc kỹ cốt truyện rồi, sau đó anh vừa đi vừa hát những bài ca quê hương, những đoạn tình ca thể thiết phải không? Khi anh về được con đường anh vẫn chưa biết là con đường. Người ta đưa anh về thành phố làm thương binh phải không? Anh đi khắp nơi để hát, đàn và tìm người yêu.

- Ừ, tìm em, nhưng tác giả không cho tìm thấy, buồn nhỉ?

Đăng tiếp:

- Rất có thể gặp nhau nhưng vì anh không nhìn thấy, nên em trốn anh mà đi.

Tôi lắc đầu hờn dỗi:

- Thu không bằng lòng anh nói thế đâu.

Đăng trù mến:

- Anh xin lỗi Thu vậy.
- Hứ, làm người ta buồn rồi xin lỗi là xong à?
- Thế làm sao bây giờ?

Tôi lúng túng trốn đôi mắt Đăng. Tự nhiên tôi lại nhớ Hoàng, người yêu và khu rừng rậm mát bóng cây cao, người yêu và nụ hôn ngọt lịm tình đầu. Giận Hoàng vì vợ hờ hững, tôi cố quên, tôi cố coi chàng như cố nhân. Buổi sáng đến tìm, chàng vội vã đẩy tôi lên taxi một mình để trở về với vợ. Buổi chiều chẳng đến như đã hẹn. Tôi theo đoàn quay phim lên Đà Lạt không một lần hẹn hò nhau nữa. Tôi mong quên được chàng, nhưng sao bây giờ đi bên Đăng, đôi mắt chàng lại đăm thẳm hiện ra như trách móc giận hờn.

Đăng trầm ngâm:

- Thu hay nghĩ gì đâu đâu không à? Nhớ ai phải không?

Tôi gật đầu, Đăng hỏi:

- Người ấy ở Saigon?

Tôi lại gật đầu:

- Nhưng tình yêu ấy đã trở thành kỷ niệm mất rồi.
- Tại sao?

Tôi không trả lời mà tôi hỏi Đăng:

- Anh yêu bao giờ chưa?

Đăng gật đầu:

- Có một lần, sau đó mới viết nhạc được chứ.
- Người ấy đâu rồi?
- Xa nhau từ khi anh còn trẻ.
- Anh buồn không?
- Tại sao không?

Đặng cười, tôi cũng cười, nụ cười hai đứa nhạt buồn như trời sang thu.

- Thu
- Dạ
- Đà Lạt vừa buồn vừa dễ thương phải không Thu? Hay là mình giả vờ yêu nhau cho đỡ buồn đi Thu?

Tôi ngơ ngác:

- Anh nói sao?
- Đời là một vở kịch.
- Anh vừa nói anh ghét cái gì giả tạo đó thôi?
- Nhưng anh có giả tạo đâu?
- Sao anh bảo tội mình vờ yêu nhau?
- Đó chỉ là một cách nói, một cách tỏ tình, riêng anh, không bao giờ anh giả vờ cả.
- Nghĩa là...

Đặng đột ngột đứng lại, đặt tay trên vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Anh yêu Thu.

Tôi bàng hoàng, tôi nhún người trốn hai tay Đặng:

- Anh, đừng làm Thu sợ.
- Anh sẽ làm Thu quên người ấy.

Tôi kể:

- Anh ấy có vợ rồi.

Đặng gật gù:

- Anh cũng đoán như thế.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao anh biết.
- Anh có tài linh cảm.
- Anh định bỏ nghề đi làm thầy bói?
- Biết đâu đó, khi nhạc anh viết không ai nghe, anh đi làm thầy bói. Viết nhạc để người ta xúc cảm cũng thú, nhưng nếu không được thì làm thầy bói cho người ta sợ.

Tôi cười:

- Anh nói chuyện vui ghê.
- Nhìn em cười vui hơn.

Tôi nhắc:

- Muộn rồi đó anh, mình về là vừa anh nhỉ?

Đặng đắm đắm nhìn tôi:

- Em đẹp.

Tôi lắc đầu:

- Chắc tại anh...
 - Ờ, tại anh yêu em, em đẹp thật Thu à, má em hồng thật hồng.
- Tôi thẹn thùng nhìn lơ đãng lên cao, mặt trời sà thấp, mây từng cụm vật vờ nổi trôi.

- Ước gì anh có em làm vợ nhỉ?

Tôi hơi ngạc nhiên:

- Chắc gì đẹp nữa.
- Anh không cần đẹp, anh muốn cột chặt em vào đời anh như chồng cột vợ.

Tôi bối rối thật sự, người đàn ông này tự tin quá, muốn gì là nói thẳng bằng bằng. Chưa gì nói yêu nhau, chưa gì đòi cột chặt. Hoàng trái lại ít nói, ít tỏ bày, biết rằng yêu nhau và chỉ thể thôi, ít khi chàng khen tôi đẹp, ít khi chàng nói chữ yêu. Đặng mạnh bạo hơn, cuồng nhiệt hơn nên tôi nghe sợ sợ.

Tôi lại nhắc:

- Muộn quá rồi, sợ ba Thu chờ quá.

Đặng nhăn mặt:

- Đòi về hoài.

Tôi im lặng, chưa gì anh chàng la mình rồi, điệu này cứ lấy nhau chắc là mắng cả ngày thôi.

- Anh mắng Thu hở?

Đặng dụi dụi:

- Anh xin lỗi Thu nhé, thôi mình về, tại em dễ thương quá, nên anh...

Tôi theo Đăng về khách sạn, bố đứng với Lâm Thúy ở sân cỏ trước tòa nhà.

- Sao con, đi dạo đôi vui không?

Tôi nũng nịu:

- Anh Đăng làm con mỗi chân ghê bố à.

Lâm Thúy chậm rãi:

- Thì bắt đền nhau cho hết mối.

Tôi tung tăng:

- Con đói bụng quá bố, ở đây sao mau đói bụng thế bố nhỉ?

Bố vui vẻ:

- Con sẽ lên cân vùn vụt cho coi.

Đăng cúi đầu:

- Xin phép đạo diễn.

Tôi im lặng nhìn theo dáng Đăng nghiêng từng bước trên tam cấp, nói như nói một mình.

- Người đầu lạ lòng thế không biết.

Bố cười khế:

- Lạ nhiều không con?

Tôi ngơ ngác rồi e lệ cười:

- Bố kỳ.

Mặc bố với Lâm Thúy, tôi trở về phòng nhìn mình trong gương. Đăng khen tôi dễ thương nên bây giờ tôi phải soi gương và cười với gương, nên bây giờ tôi nghe lảng lảng trong lòng. Không, tội mình chỉ giả vờ yêu nhau cho vui thôi, tôi có người yêu rồi và Đăng cũng vậy. Tình yêu chỉ là một trang sức cho đời nhau. Yêu vờ vài ngày, vài tuần ở thành phố đẹp như thiên thai này, sau đó hết, sau đó thôi. Rồi sẽ nhìn nhau như người lạ khi cuốn phim quay xong, khi vai trò chấm dứt. Khỏe ru là thứ tình yêu này, không nhớ, không thương và không day dứt nhau.

Đời thiếu gì người yêu hờ hững, yêu giai đoạn như thế. Ừ nhỉ, sao bây giờ mình mới nghĩ ra nhỉ? Cần gì phải thề hẹn, phải đeo nhau suốt đời. Một ngày một giờ chưa đủ sao? Nhưng mà tôi đang yêu ai? Yêu Đăng qua kỷ niệm đầu với Hoàng, hay yêu kỷ niệm của Hoàng qua giọng nói trầm ấm dịu dàng của Đăng?

Tôi cột cao tóc, rồi bước vào phòng tắm để từng giòng nước ấm phủ đầy xác thân. Tắm nước nóng để hâm tình lạnh, để nòng nân mà đóng kịch với Đăng. Hơi nước nghi ngút tỏa đầy căn phòng kín, mù mịt vây quanh tôi đủ cho tôi nhìn xuống mình trắng hồng trong khói ấm. Tôi ngửa mặt lên cho nước từng tia phun trắng trên đôi ngực. Nghịch với nước nóng thay cho người tình, đùa với dòng nước nhỏ để tưởng tượng, để mong ước vu vơ. Chán rồi tôi lặn vào bồn tắm, nằm lim dim hai mắt để tự vỗ về, chàng leo dây đập nát khung kính mà vào đây bây giờ nhỉ? Chàng sẽ đến như một tướng cướp, sẽ tàn bạo, sẽ dữ dằn... hay chàng dịu dàng như vị hoàng tử trong ước mơ tuổi nhỏ? Thế nào chàng cũng hôn tôi, nụ cười rạng rỡ và bờ mắt chìm đắm trong ngất ngây. Tôi nhìn tôi dưới nước, bập bênh nổi trôi từng sợi tơ mềm, óng ả từng phân thịt da, mình đẹp hay xấu nhỉ? Họa may chỉ có chàng mới trả lời cho tôi được.

Qua hơi khói nóng và ấm, nụ cười diều cợt của chàng trong lớp học, trên bảng đen, chơi với hiện ra. Tôi đỏ bừng người lộ ra khỏi bồn tắm nước, thôi đừng vỗ về, đừng vuốt ve, bởi tôi sợ rồi cảm giác trong cơn mơ tưởng, mình thật hư hỏng, mười bảy tuổi đầu sao tôi đã biết nghĩ vu vơ, sao đã tơ tưởng chuyện xấu hổ này. Tôi xấu, da thịt xấu, tất cả đều xấu khi mình nghĩ xấu. Hình như đó là điểm cuối cùng của tình yêu, hình như nơi đó là nơi mê đắm nhất? Vợ chồng Hoàng - hai đứa bé - gối chăn - ân ái. Không, anh không bao giờ yêu em đâu. Đó không phải là chuyện xấu, không thể xấu, bởi không có cái gì xấu trên đời này được. Chuyện vợ chồng không thể xấu. Anh vẫn yêu vợ của anh hơn mọi sự ở đời này. Bởi anh đã đưa nàng đến cùng đích của tình yêu, tình yêu khi đó mới thực sự là tình yêu, là tan trong nhau, là ngợp chìm trong nhau, là một trong nhau.

Tôi quàng khăn chạy ra ngoài, bên kia là phòng ba, bên này Lâm Thúy, và một bên là Đăng. Bốn phòng chung một lối đi trải thảm đỏ buông màn rượu chát hồng. Tôi chảy nước mắt chạy lao về phòng. Đăng mở tung cửa đi ra, chàng đứng phắt lại sững sờ, tôi cũng khựng người cúi mặt không nhìn. Đăng thờ người, hai mắt sâu thăm thăm càng sâu thêm, gương mặt bí ẩn càng bí ẩn. Im lặng ngỡ ngàng. Tôi hở hênh trần thân sau lớp khăn tắm hồng, tóc bết trên đầu, từng giọt nước còn long lanh bám trên hai

cánh tay, trên hai vai trần. Đăng vẫn đứng im nhìn tôi, cái nhìn lạ chưa từng thấy trên đôi mắt chàng.

Đăng cố mỉm cười, giọng trầm xuống:

- Thu không sợ lạnh sao tắm giờ này?

Tôi lắp bắp:

- Xin lỗi anh.

Tôi đưa tay ra sau vặn nhẹ quả nắm đồng lùi vào phòng. Đăng thấy phía trước thôi đủ chết mình rồi, quay lưng để thấy phía sau, để chàng nhìn tự do xấu hổ đến ngần nào. Vào phòng tôi mới tự giận thầm mình, vô ý đến nỗi không mang đồ thay trong phòng tắm. Me biết chuyện này chắc chửi bằng thích. Bữa cơm tối tôi không dám nhìn Đăng nữa. Có một chút gì gượng gạo lẫn thẹn thùng. Vẫn biết rằng bất quá như mặc bikini là cùng, choàng khăn từ ngực đến hết hông còn kín đáo chán, nhưng sao tôi vẫn chưa dám nhìn ngay hai mắt Đăng như hôm đầu tiên.

Đăng bình thản hơn, thỉnh thoảng kín đáo nhìn thăm, tôi bắt gặp tia nhìn tinh nghịch của chàng phớt trên tóc tôi. Chỉ có bố và Lãm Thúy hôm nay hạnh phúc nhất, hai người dạo trên đồi cỏ trước khách sạn hàng giờ. Bố hơi đứng tuổi và phong trần nhưng bên Lãm Thúy, vẻ đẹp nghệ sĩ, tóc buông dài, hai mắt long lanh, trông vẫn xứng đôi chán. Họ nói về cuốn phim và những dự tính tương lai, họ bàn về sinh hoạt văn nghệ bây giờ. Lãm Thúy mơ ước một thứ nghệ thuật vẫn là nghệ thuật nhưng không xa rời khép kín trong một cái tháp ngà. Bố tự tin hơn, lạc quan hơn, bố nhất định tin bố phải thành công, tuy bố rào đón trước, có thể về khía cạnh tài chánh cuốn phim sẽ thất bại.

Chợt Lãm Thúy ngưng lại:

- Lạ chưa? Hôm nay sao hai người không nói gì với nhau hết vậy?

Tôi bối rối quay đi, Đăng cười:

- Nói nhiều quá, ngoài đời có, trong phim có, giờ phải vận nội công để ngày mai tung chưởng lực chứ.

Bố cười xòa:

- Nường cho tôi hay sao?

Đăng gật gù:

- Đạo diễn có khác.

Bố cười:

- Thôi giờ ăn cho tôi nghỉ với chứ, gọi là đạo diễn hoài chết con người ta còn gì nhạc sĩ.

Bố nhìn tôi:

- Thu sao thế, mệt hả?

Tôi ngáp ngừng:

- Dạ không, điều con lo ăn đã.

Đăng đỡ lời:

- Chắc Thu đang nghĩ đến cuốn phim đấy.

Lãm Thúy ranh mãnh:

- Tuổi này rắc rối lắm, có thể là đói bụng mà cũng có thể đau tim.

Tôi tủm tỉm:

- Sao chị rành thế?

- Chuyện, người ta qua cầu rồi mà cô, hỏi chị bằng em ấy nhé, chị bỏ ăn để ngồi chép thơ là thường lắm, có khi ngồi im lặng suốt một buổi, có khi nói cười tíu tít như chim.

Tôi nheo mắt:

- Năm nay chị bao nhiêu tuổi mà nói ngày xưa làm như xa xôi lắm.

Lãm Thúy thản nhiên:

- Hai mươi bảy tuổi.

Tôi ngạc nhiên:

- Thật hở, em cứ tưởng chị chừng hai mươi, hai mốt thôi chứ.

Lãm Thúy cười khanh khách:

- Thích nhỉ, gớm, bố nào con nấy, tán thế này tôi đến bỏ nhà đi theo thôi.

Tôi nhìn bố:

- Theo em ấy hở? Theo ai, phải nói rõ ra cho bố em mừng với chứ?

Lãm Thúy lắc đầu:

- Thôi xin thua hai cha con cô.

Đăng vui vẻ:

- Thôi mình rút lui Thu, để chị Lãm Thúy quyết định theo ai, Thu đi phố không?

Tôi do dự:

- Thu hơi mệt anh ạ, để khi khác anh nhé.

Đặng đứng lên:

- Tùỵ Thu, anh đi uống cà phê một mình vậy.

Tôi chớp mắt:

- Anh đi một mình lạnh chết.

- Anh quen lạnh rồi.

- Ở đây người ta không đi chơi một mình.

- Tại Thu chê anh.

Tôi nhí nhảnh:

- Thôi đi ông, ông đừng buộc tội oan người ta chứ.

Đặng không nài nỉ. Đặng bỏ đi liền. Anh chàng này khinh người không chịu được, năn nỉ thêm vài câu cũng tiếc, chả lẽ tôi lại chạy theo gọi Đặng chờ mình.

Tôi lên lầu nhìn theo dáng Đặng nghiêng bên bờ hồ, chiếc măng tô màu thời gian ôm ấp Đặng từng bước buồn tênh dưới hàng cây hiu hắt lạnh. Sương mù lãnh đặng, đèn đường đã lên, buổi chiều còn lại mơ hồ quyến luyến trên các ngọn cây. Bên kia mặt hồ rừng xanh và đồi xanh. Tôi kéo cao cổ áo cho đỡ lạnh, tì sát má vào mặt kính, nhìn hơi thở mình làm mờ một vùng kính ...c, tôi khe khẽ thở dài khi thấy một cặp tình nhân ôm nhau từng bước dưới chân đồi, ấm êm vô cùng khi người ta đưa lên đây để yêu đương.

Bây giờ thì tôi hiểu tại sao người ta nói con gái Đà Lạt đa tình, bây giờ thì tôi hiểu, đã bước đến xứ này phải có cho được một người yêu. Trời lạnh, quanh năm hiu hắt, quanh năm sương mù. Hơi thở đàn ông thì ấm, ngực đàn ông cũng menh menh, bàn tay họ cũng biết nồng nàn. Đàn ông là cái lò sưởi thông minh nhất, linh động nhất, đàn ông là cái chặn lạ lùng kỳ diệu nhất. Nếu một ngày thôi, nơi này không có đàn ông? Cả nước không có đàn ông?

Rối loạn hơn mọi rối loạn, kinh khủng hơn tận thế, hơn chiến tranh, nếu đàn bà không có đàn ông. Tôi mỉm cười quay vào. Nhớ chàng rồi, sao nhớ hoài thế này? Đêm nay anh làm gì? Một mình hay với vợ, với con?

Tôi leo lên giường kéo chăn lên tận cổ, nằm mở tròn hai mắt. Thèm viết cho chàng một lá thư, một chữ nhớ gửi về cho anh cũng được, nhưng vẫn ngại cô Hà đọc thư trước, vẫn ngại vợ anh.

Này đừng điên, người ta có yêu mi đâu mà mi mê cuồng nhớ thương hử Giáng Thu? Đặng kia, tài hoa và nổi tiếng. Đặng với cây đàn ôm trên tay, ngửa mặt hát tình ca, cúi mặt hát tình người. Nốt nhạc đưa em lên cao từng bước từng bước vào đời. Nốt nhạc đưa ta lên với nhau, đưa ta gần đến nhau. Ngón tay bấm trên giây đàn, đôi mắt bay theo cung đàn và chìm trong mắt em. Tiếng hát menh menh, tiếng hát mặn nồng.

Sao bỏ anh một mình

Giữa Saigon nắng cháy

Sao bỏ anh một mình

Giữa Đà Lạt mù sương

Đường Tự Do xanh lá

Sao anh thấy bụi mù

Đường Duy Tân bóng mát

Sao anh thấy môi khô

Saigon ơi, sao bỗng thấy lẻ loi

Trời mùa xuân sao lá biếc rụng rời

Trả lại cho em đó

Chuyện tình như trong mơ...

Chiều nào em đưa đón

Và nụ cười đôi môi hôn...

Tôi hát nhỏ tình khúc của Đặng trên chăn gối thơm nồng. Ngày mai phải hỏi lại Đặng sao viết về Saigon khi thật sự tình yêu đến ở nơi đây, thành phố cao vời hiu hắt.

Ngày mai phải nhất quyết quên Hoàng, quên hết những gì đã có để tính chuyện tương lai, tuổi trẻ một thời, tình yêu một thời, không thể đợi mong lâu hơn một tháng, không thể hy sinh lâu hơn một ngày.

Buổi sáng khi mặt trời vừa hừng lên bên kia chân đồi chiếu vàng một vùng cây. Tôi xuống sau cùng, mọi người đã chuẩn bị vào rừng quay ngoặt cảnh thứ hai. Mọi người đang bận bịu với những dụng cụ máy móc linh tinh. Hôm nay tôi tự do vì tôi không phải diễn xuất, tôi có quyền nghỉ ở nhà, nhưng tôi thích đi chơi rừng, khu rừng nhiều lan của một Nhất Linh hào khí nhưng lằm thời.

Tôi đội cái mũ trắng rộng vành, Đặng nói đi trong rừng có lạc anh dễ tìm. Đặng thẳng thắn khoe:

- Mọi người nhìn kìa, nữ minh tinh đội mũ coi như một nàng tiên, đóng cảnh chiến tranh làm sao được nữa.

Tôi leo lên xe, Đặng ghé tai:

- Con bé xinh tề đẫy nhé, mà đi rừng mặc "pát" trắng dơ hết cho coi.

Tôi tròn môi:

- Áo xanh phải mặc quần trắng chứ mặc đỏ à?

Đặng gật:

- Biết rồi, trắng xanh đẹp lắm chứ, nhưng ai giặt cho.

Tôi mở lớn hai mắt, tôi vươn cao ngực, tôi dưỡn cao hai chân khi đến rừng. Căn cứ quân đội đóng ngay bên cạnh khu rừng thưa. Cả một vùng trùng trùng điệp điệp chìm trong biển sương hun hút. Thung lũng xanh rì, rừng cây âm u. Con đường đi giữa hai vùng tương phản.

Nắng nhảy múa trên các ngọn cây ướt ướt đẫm sương đêm, thứ nắng trong vắt và chói vàng, rừng mơ màng vươn mình thức dậy khi bầy chim nghe động vỗ cánh bay ra. Tôi chạy như lao xuống thung lũng, ngửa mặt mà cười với bố còn trên dốc cao. Mặc đoàn quay phim sửa soạn máy móc, tôi tung tăng trong rừng nhìn bụi hoa này, tiếc gốc cây kia.

Đặng bận lo cho đoạn phim tới, đứng lại với bố, tôi một mình chơi loanh quanh, mũ tôi gắn đầy hoa dại, nắng mỗi lúc một vàng, soi thủng khu rừng êm mát bóng cây cao. Bầu trời ban mai nhìn qua vòm lá xanh trở thành huyền hoặc mờ mờ quyến luyến, như cõi nào nghìn trùng xa cách trên thiên thai.

Tôi lại ước thầm, nếu có Hoàng nơi đây bên tôi, rừng sẽ đẹp hơn sẽ thơ hơn. Tôi sẽ đi mãi với Hoàng trong khu rừng này, không bao giờ trở lại cõi người ta nữa. Đến một nơi nào không còn có ai, làm nên một cái nhà, cái nhà giữa rừng sâu, rồi con tôi sẽ chạy chơi quanh nhà, lớn lên không biết thế nào là chiến tranh, là chết chóc.

Hình như tôi đỏ mặt, hình như tôi xao xuyến. Tôi leo lên một nhánh cây bắt đầu ngậm kẹo mà nghĩ liên miên chuyện tình yêu. Khi tôi trở lại, Đặng bắt đầu xuất thần cho vai trò của chàng, râu chàng dài rồi, vẻ thư sinh ngày nào của khung trời đại học biến mất. Đôi mắt chàng đã dại đi, gương mặt đã được hóa trang thành khắc khổ gian truân. Chàng dơ hai tay ra phía trước, đi từng bước phẫn nộ lẫn cam chịu, đặng cay lẫn bụi ngùi, vẫn biết chàng đang đóng kịch, vậy mà lòng tôi vẫn nhói đau thương xót.

Tôi im lìm nhìn Đặng khi tiếng hát cất lên, buồn thất chí sa cơ, khi tiếng hát chìm trong rừng miệt mài cảm nín. Gian nan vây quanh, tương lai mù mịt, nhưng gương mặt Đặng vẫn chan chứa hy vọng, từng bước đi vẫn còn tiếp nối dù trong gian nan khổ khổ.

Bố có vẻ hài lòng ra mặt, bố im lặng nhìn Đặng độc diễn đoạn khó khăn nhất của Đặng. Máy quay phim vẫn rè rè di chuyển cái mắt đen ngòm của nó. Đặng diễn xuất như thật, chàng không nhìn thấy tôi nữa, chàng mất ánh sáng, nhưng không mất tin yêu.

Khi Đặng được lệnh dừng lại để nghỉ, tôi ngồi bên Lãm Thúy nhìn hai mắt chàng giờ sáng như hai vì sao mà phục thăm. Tôi hỏi bố:

- Cảnh chiến tranh sao không thấy quay hở bố?

Bố cười:

- Sẽ quay sau vì phải nhờ quân đội yểm trợ.

- Kỳ ghê há, hồi trước con cứ tưởng phải quay theo cốt truyện chứ, quay đoạn sau trước được hở bố?

Bố giải thích:

- Thường thường người ta quay ngoại cảnh trước, rồi ráp phim theo thứ tự cốt truyện.

- Nội cảnh là sao bố?

- Cảnh trong nhà, trong bệnh viện, trường học, phòng ngủ gọi là nội cảnh.

Đặng túm tim:

- Bộ định học nghề đạo diễn hở cô bé?

Tôi chum môi:

- Hỏi cho biết, ai thềm học bố nhỉ, cực thí mồ đi.

Lãm Thúy nhìn tôi:

- Thu thấy đóng phim có thú vị không? Định theo nghề luôn chứ?

Tôi ngập ngừng:

- Thú vị thì có, nhưng Thu thấy mệt quá, đóng đi đóng lại cả chục lần được có một cảnh. Hồi Thu chưa biết phim trường là gì, coi ciné luôn Thu cứ tưởng nó dễ dàng như mình ngồi dưới coi một mạch xong, hết.

Lãm Thúy kể:

- Viết văn cũng vậy đó, một tác phẩm mình thai nghén có khi mấy năm trời, viết liên tục hàng năm mới xong, thiên hạ bỏ ra vài trăm bạc mua về họ chê đắt vì đọc có một hai giờ hết truyện.

Tôi gật gù:

- Ủ nhỉ, làm mấy cái nghề có chữ sĩ đằng sau coi bộ chua quá.

Lãm Thúy cười ròn:

- Chua chứ sao không, có nghề nào ngọt hoàn toàn đâu?

Tôi tò mò:

- Thế sao chị không bỏ viết lấy chồng đi?

Lãm Thúy nhìn bố thật nhanh:

- Tôi có thể bỏ hết nhưng không thể bỏ viết, không được viết chắc tôi buồn chết mất, mà cô tưởng lấy chồng là một nghề an nhàn à?

Tôi nheo mắt:

- Lấy chồng cũng là một nghề của đàn bà chứ?

- Tôi có nói không đâu, nhưng mà nó chua nhất trong mọi nghề đó, dù nó cũng ngọt nhất trong mọi nghề.

Đặng dơ tay lên trời:

- Trời ơi, mấy bà nói lấy chồng là một cái nghề, thì đàn ông chúng tôi là thứ gì đây? Dụng cụ hử?

Lãm Thúy cười khúc khích với tôi:

- Một dụng cụ tối cần được không nhạc sĩ?

Bố điềm đạ:

- Đau nhĩ, họ nói tôi với anh là dụng cụ.

Đặng nhún vai:

- Chẳng hề gì, vì thứ tôi với đạo diễn có ai dám dùng đâu.

Lãm Thúy tinh quái:

- Chắc không đó? Nhỡ có người dùng thì tính sao?

Đặng rủ tôi:

- Chơi rừng không Thu? Để Lãm Thúy với cái nghiệp ngọt ngào của chị ấy.

Tôi hiểu ý Đặng nên đi theo Đặng làng xa hai người, men theo lối mòn đi mãi vào khu rừng ... lộng gió nổi. Đặng ôm theo cây đàn, ngồi xuống một gốc cây, tiếng đàn cất lên rồi tiếng hát ấm như hơi thở của Đặng bay lên trong khu rừng trầm mặc, tan trên ngọn cỏ lá cây. Gió làm tóc Đặng rũ xuống, râu dài cho cuốn phim vẫn còn nguyên trên cằm Đặng ngạo nghễ.

Tôi ngồi dưới một gốc cây khác nhìn Đặng mà nghĩ đến chuyện thần thoại có nàng tiên đọa đầy yêu người trần thuở hồng hoang man dã. Tình yêu như sấm sét, như tia chớp quấn quít họ vào nhau và giết họ trong nhau. Hình ảnh Hoàng le lói trong một góc trí nhớ, tôi lắc đầu xua đi, đời không dài bao nhiêu, trời cho gì nhận nấy, đừng bỏ mỗi bắt bóng vu vơ.

Đặng hát và đàn, lời ca êm ru như hơi thở, hai kẻ yêu nhau. Tiếng đàn nồng nàn quấn quít như vòng tay cặp tình nhân ôm xiết lấy nhau mãi mãi không rời. Đời không xiềng xích nào bền chặt lạ lùng hơn tình yêu, nó cột hai người lại với nhau và một ngày nào đó cơn yêu bốc cháy, tiếng sét nào của trời đốt tan xiềng xích rã rời như tro than. Họ rời bỏ nhau quay đi hai phương trời.

Tôi nghe Đặng hát tình ca ngọt, cảm xúc ùa lên vây phủ tôi. Tôi có cảm tưởng đã yêu Đặng từ thuở nào rất xa, và như trong cơn mơ, tôi từ từ tiếng đến gần Đặng, đứng trước mặt Đặng, tôi cười như tiên đang cười, tay tôi dơ ra cho Đặng nắm lấy. Cảnh im lặng hùng vĩ của núi rừng đã làm tôi khao khát tình yêu hơn mọi ngày. Gió núi hắt hiu lạnh, rừng xanh chan chứa tình. Đặng đứng lên, theo tôi tiến mãi vào rừng thưa. Vừa đi vừa đàn, từng âm thanh trôi nổi trên ánh mắt Đặng dịu dàng và thắm thiết.

Đặng nhìn sâu vào mắt tôi:

- Chiều hôm qua Thu choàng khăn tắm đẹp quá Thu ơi.

Tôi ngượng chín người:

- Thu....

Đặng âu yếm:

- Em xấu hổ hử Thu?

Tôi gật đầu nói làng:

- Hồi nãy trong anh diễn xuất Thu muốn khóc quá.

Đặng cười nhẹ:

- Bây giờ em khóc đi, anh sẽ dỗ em nín.

Đặng vẫn không tha tôi:

- Lần đầu tiên trong đời anh được nhìn một cô bé vừa tắm xong, anh có cảm tưởng định mệnh đang ra tay cột anh lại với em.

Tôi chớp mắt:

- Đừng anh, Thu sợ.

- Sao lại sợ? Em sợ tình yêu à?

Tôi gật đầu:

- Thu sợ lắm, yêu khổ lắm anh ơi!

Đặng gật đầu:

- Anh cũng sợ, nhưng bây giờ nó vẫn đến, càng sợ tình yêu càng thích gõ cửa.

Đặng say đắm:

- Vừa tắm xong em đẹp như trái cà chua chín mọng, em sạch như bãi cát không một vết chân người. Anh yêu bãi cát trinh nguyên bất chấp trước đó có vết chân ai, một cơn nước dâng lên đã xóa nhòa tất cả rồi.

Tôi xúc động run trong tay Đăng:

- Anh đàn nữa đi anh.

- Nói với em cũng là một bản đàn, lúc này không nói, nên nhìn em mà hát nghêu ngao.

Tôi ấp úng:

- Nếu Thu nói Thu đã yêu một người rồi?

Đăng lắc đầu:

- Anh không cần biết, anh yêu Thu bây giờ, và anh chỉ biết anh yêu Thu thế thôi. Đã nói em là một bãi cát, trước đó có thể đầy rác đầy vết chân người, nhưng khi anh gặp, cơn nước dâng đã xóa đi tất cả. Còn lại cho anh một bãi cát mênh mông không vết tích.

Đăng thờ bên tôi, người tôi như đang bay, hồn tôi lại chìm xuống. Tình yêu muôn vạn màu sắc, muôn vạn phía sâu. Tôi đã từng yêu Hoàng đắm đuối, vậy mà bây giờ lòng tôi vẫn run rẩy như yêu lần đầu. Đăng đứng lên, cây đàn rơi xuống đất, tôi nhìn thấy mắt Đăng thật gần, thấy môi Đăng thật xa. Sao thế nhỉ, mắt gần mà môi xa. Đăng không hôn tôi, chàng chỉ nhìn tôi và từ đó tôi cảm thấy mình đã được hôn, đôi mắt biết vượt ve khắp cùng thân tôi, tôi hiểu Đăng hơn lúc nào hết, khi chàng dang xa tôi, nhìn dáng tôi nổi trên đất rừng đầy xác lá vàng khô.

Đăng kể:

- Anh quý em, được yêu em là nỗi sung sướng khôn cùng, hãy đứng xa cho anh yêu em, cho anh còn lại một tình yêu cuối cùng này. Đến gần nhau tình yêu sẽ hãi sợ biến mất, nếu tình yêu một lần nữa biến đi, anh sợ anh sẽ không sống được một đời đúng nghĩa.

Tôi gật đầu mà nghe xót xa, Đăng tha thiết đứng dựa gốc cây nhìn tôi gốc cây bên này, có ai yêu lạ hơn Đăng nữa không?

- Anh không có gì để cho em, anh chỉ có tình yêu cuối đời này, anh lẫn lộn trong đời, anh già trước tuổi, đến bây giờ mới gặp được em, và được em yêu. Đã một lần tình yêu bốc cháy, đốt hết mơ ước của anh, từ đó anh sợ, bây giờ vẫn sợ và vẫn yêu.

Tôi từ bên gốc cây bên này, cứ gì phải ôm lấy nhau, cứ gì phải xiết chặt lấy nhau mới là tình yêu. Tôi nhìn Đăng, thấy trời đất xa mờ tím tắp, Đăng lại ôm đàn mà hát tình ca, chàng giao hẹn:

- Im lặng cho anh viết nhạc nghe, anh vừa có một ý lạ lắm, im lặng nghe, em tự do trước mặt anh, miễn đừng đi xa để anh không nhìn thấy em.

Tôi quay lưng mà đi từng bước, mỗi tình này kỳ lạ, người yêu này không hôn môi tôi, không ôm lưng tôi, nhưng tôi yêu, tôi có yêu, dù mới đêm hôm qua tôi còn gọi tên Hoàng. Chắc chắn trên đời này không còn người con gái nào hư hỏng lãng mạn và đa tình hơn tôi?

Một ngày một đêm thôi, yêu cả hai người đàn ông một lần.

Tôi cúi đầu nghe hơi ả nần, sao mình tham lam và tội tệ đến thế này, tim mình như không có đáy, bao nhiêu tình yêu nhét cũng vừa, bao nhiêu đàn ông yêu cũng kham. Ăn năn những vẫn không chừa, tôi nghe Đăng hát, tiếng hát mạnh và ấm, ngọt ngào mà đắng cay, sung sướng trong bụi ngùi.

Chân tôi đạp trên lá khô nghe thương Lưu Trọng Lư và giòng thơ đẹp mùa thu:

" Em nghe chẳng mùa thu - lá thu kêu xào xạc - Con nai vàng ngơ ngác - đạp trên lá vàng khô...

Tiếng lá khô rơi thật âm thầm, tiếng hát Đăng nghe thật xa xôi, tình yêu giờ cũng xa xăm như gió núi bạt ngàn, thổi bay bụi trời. Tình yêu giờ cũng âm thầm trong cơn mê say. Tôi đi quanh chỗ Đăng ngồi, tôi không thể rời xa tiếng hát chứa chan tình tự, ngọt nồng mê say đó nữa. Rừng lặng lẽ vào cơn nắng trưa, mặt trời lên cao, khu rừng vẫn mát, những loài hoa không tên và những bụi cây lạ xôn xao tắm nắng.

Tôi đi trên xác lá vàng nâu, nghe tiếng lá khô mi mi nhau từng cặp trong cuộc tình cuối, cảm giác mềm nhũn bỗng chạy khắp người tôi, tôi hét lên khi nhìn thấy con rắn lớn cuộn tròn dưới lớp lá khô nghiền cao cổ lên vì chân tôi dẫm phải.

Tôi hét lên lạnh lạnh, lẫn xuống đất quẩn quại vì đau. Người tôi vã mồ hôi như tắm, hàng triệu triệu sợi tơ mềm khắp người tôi đứng thẳng lên chào cơn sợ hãi cùng tột.

Chưa bao giờ tôi sợ như hôm nay, rắn, một con rắn to, tôi đã đạp lên thân thể ướt nhầy trơn trượt đó. Tôi ngất đi, mơ hồ tiếng chân Đăng vội vã, mơ hồ Đăng bỗng xốc tôi lên. Mắt tôi nổi sao sáng, tôi nhăn nhó nghiến chặt hai hàm răng, khi Đăng xé áo cột chân cho tôi.

Trong cơn mê tỉnh, tôi vẫn tìm được cảm giác lâng lâng khi Đăng bỗng tôi đi trong rừng, trở lại chỗ đoàn quay phim. Trong cơn đau đớn, máu như cứng chặt, tôi vẫn hé mắt nhìn thấy Đăng cúi xuống thương yêu.

Lúc tôi tỉnh lại, tôi đang nằm trên giường của mình với Đăng ngồi một bên, Đăng nói như reo:

- Thu, em tỉnh rồi hả, còn đau không?

Tôi nhón môi cười:

- Đỡ rồi anh ạ, Thu sợ quá, chưa bao giờ sợ bằng, khủng khiếp, chính Thu dẫm chân lên nó.

Tôi rùng mình:

- Ở trong phòng này rần có thể vào được không anh? Giờ thấy nó chắc Thu chết.

Đặng dỗ dành:

- Trên lầu cao làm sao rần bò vào được, hơn nữa anh canh cho Thu rồi mà, may quá không phải rần độc, chắc Thu ngắt đi vì sợ.

Tôi gạt đầu:

- Thấy rần là Thu đủ ngắt đi rồi, đừng nói chi chính Thu dẫm lên nó nữa. Trời ơi vừa nghe một cảm giác trơn mềm Thu thấy nó nghén cao cổ cắn Thu. Chao, nghĩ lại Thu vẫn còn sợ nè. Anh có sợ rần không?

Đặng lắc đầu:

- Anh sợ đàn bà hơn rần.

Đặng mỉm cười:

- Lúc nghe em hét anh hoảng, lúc đó anh nghĩ giá nó cắn anh phải hơn không.

Tôi hơi xúc động:

- Rồi anh bỗng em về đây phải không?

Đặng gạt đầu:

- Được một quãng xa đến xe thôi.

Tôi e lệ quay đi, tránh tia nhìn ấm hơn lửa của Đặng, Đặng dịu dàng hỏi:

- Em khỏe chưa?

Tôi chớp mắt gạt gạt, Đặng đứng lên:

- Quà đầy phòng em này, thấy không?

Tôi đưa mắt nhìn quanh, hoa tươi, trái cây và sách báo.

- Mọi người đều tốt với Thu, chỉ riêng Thu là hư thôi.

- Với anh Thu ngoan nhất nước.

- Anh lại ngạo Thu rồi nhé.

Tôi ngồi dậy:

- Thu đi chơi được chưa anh?

- Thu cảm thấy sao? Còn đau không chứ?

Tôi nhón môi cười:

- Hết rồi, nhưng ở đây có rần không đã chứ?

Đặng cười tủm tỉm:

- Có chứ, một con rần thật dễ thương.

Tôi khựng người:

- Đâu, đâu anh?

Đặng chỉ tôi:

- Giáng Thu đó.

Tôi đẩy nãy:

- Thôi chả thèm chơi với anh nữa đâu, bảo người ta là rần bao giờ không?

Đặng nheo mắt:

- Em không đọc kinh thánh hờ?

Tôi nguây nguẩy:

- Không nghe anh nói nữa đâu, bảo người ta là rần.

Đặng ngồi xuống bên tôi, nắm lấy tay tôi và dỗ dành:

- Một con rần dễ thương cơ mà.

- Dễ thương cũng không chịu.

- Thì thôi, anh xin lỗi...

- Không cho anh xin lỗi đâu.

- Cho anh đền vậ.

Tôi dang xa Đặng:

- Khôn lắm, ghét anh rồi.

Đặng bỏ ra ngoài:

- Sửa soạn đi, chút anh dẫn đi chơi.

Tôi nhón người nhìn theo Đặng nhàu mày nghĩ ngợi. Tôi không hiểu gì cả. Đặng có yêu tôi thật không? Hay chàng thử trước cho quen? Và tôi, tôi có yêu Đặng không nhỉ? Đón kịch yêu nhau vì nhu cầu của cuốn phim riết rồi tôi với Đặng thành tình nhân của nhau ư? Rồi mai kia nếu thành tài tử thật, cứ mỗi cuốn phim tôi lại có một mối tình, mỗi cuốn phim lại một lần yêu? Vậy chắc tôi chết, yêu một lần thấy đã lao đao, yêu chục lần chắc bằng cây tầm vì buồn phiền.

CHƯƠNG 23:

Đặng đã thấy tôi sau khi tắm, Đặng lại bỗng tôi trong rừng. Định mệnh ra tay thật như Đặng nói sao? Có điều mấy hôm nay, từ hôm bố dắt bầu đoàn thể từ lên Đà Lạt quay phim, tôi thấy hết ghét Đặng rồi, anh chàng hình như hết khinh khỉnh nhìn tôi dù chàng vẫn còn là người lạ, quen nhau rồi cảm giác người khách lạ vẫn còn trong tôi. Bên cạnh Đặng hình bóng Hoàng vẫn còn, lòng ghen đã làm tê tim tôi, bằng giá hồn tôi, tình yêu như loài thú ngủ yên dưới lớp tuyết trắng miền Bắc cực, nhưng ngủ yên chưa phải là đã hết. Tôi vẫn không quên được chàng nửa giây, và tôi vẫn cười cười nói nói với Đặng. Đàn ông là giống đa tình, bằng môi mắt họ, bằng giọng nói họ, tôi hết còn là tôi, tôi cũng chẳng hiểu nổi tôi nữa.

Sức hút từ từ tỏa rộng, rồi cuốn chặt đời một đứa con gái như tôi. Hoàng với dáng dấp quý phái gương mặt đầy chất nghệ sĩ đã chinh phục được tôi ngay từ đầu. Nhưng Đặng, Đặng không có vẻ nghệ sĩ nữa, Đặng là nghệ sĩ thật và tôi một lần nữa lại bị cuốn đi. Thật hay kịch tôi cũng không biết nữa. Tình yêu vừa gần gũi vừa xa cách, ngồi bên nhau cảm được tình yêu, nhưng vẫn không trọn vẹn của nhau, vẫn thấy xao xuyến mơ hồ một thoáng nào đó tình yêu sẽ bay đi.

Từ trên bao lơn tòa nhà cao nhìn xuống là đồi cỏ thật xanh. Sườn đồi thoải thoải cho bố và Lãm Thúy lững thững đi bên nhau. Dưới kia mặt hồ buổi chiều hiu hắt. Hoa quì nở vàng dưới thung lũng xanh. Lãm Thúy mặc áo xanh, màu xanh của biển giữa vùng cỏ non. Bố vẫn màu xám phong trần, tóc bố loáng thoáng nắng chiều, vai bố nghiêng từng bước đi bên người đàn bà trẻ con đó. Tôi nghĩ đến mẹ, ngôi nhà thân yêu và tiếng dương cầm thánh thót tan bay trong mỗi chiều, mười ngón tay gầy lướt trên hàng phím lạnh. Giờ này không biết mẹ có nhớ đến bố Duy không? Người đã cho me một đứa con là tôi, rồi người lại ra đi biệt tăm hàng chục năm dài. Bây giờ hình như Lãm Thúy đã thay thế hình ảnh mẹ trong tim óc bố, người đàn bà có nụ cười như sao vỡ, có đôi mắt thật đa tình, với những cái nhìn trầm lặng băng khuâng.

Hình như đến Đà Lạt người ta phải yêu nhau, đất của tình yêu với cảnh hồ chan chứa quanh năm, như tình ái triệu triệu năm lênh láng say sưa.

Tôi chậm rãi xuống lầu, đứng giữa luống cúc vàng mà nhìn thiên hạ đi với nhau, lòng tôi sao lâng lâng không ổn. Một bông cúc trắng được cài lên tóc tôi, tình nhớ đã xa, tình gần đã lạnh. Hoàng giờ đang với vợ với con, Đặng thì gần đó mà xa cách đó. Tiếng Đặng gọi vang trên lầu, tôi mỉm cười đuổi theo bố và Lãm Thúy, tình của hai người đẹp quá muốn bực tức tôi cũng không bực nổi.

Bố quay lại kêu lên:

- Úa con, hết mệt rồi sao nhà như sáo vậy?

Lãm Thúy cười:

- Rắn hiền mà anh, cô bé ngắt đi vì sợ thôi, sao, mai dám đi chơi rừng nữa không?

Tôi nhí nhảnh:

- Để tính, điều em có chuyện cần nói với bố một chút, được không chị? Bố đi với con một vòng được chứ?

Bố nhìn Lãm Thúy cười nhẹ:

- Được chứ, xin lỗi Thúy nhé.

Lãm Thúy nghiêng người:

- Tôi xuống phố, chúc vui vẻ.

Bố đi bên tôi:

- Chuyện gì đó con?

Tôi nheo mắt:

- Từ hôm lên đây bố chưa dành cho con một ngày.

Bố cười:

- Con lắm, bố muốn để con tự nhiên sống đúng với tuổi con.

Tôi không buông tha:

- Bố còn nhớ me con không bố? Còn không bố?

Bố ngừng lại mỗi thuốc vào pip chậm rãi nói:

- Me con hả? Không bao giờ quên, nhưng me đã có cuộc đời của me rồi. Đó là định mệnh của bố. Lãm Thúy cũng có một cuộc đời riêng. Bây giờ và mãi mãi bố vẫn cô đơn kia mà.

Bố ngừng lại đăm đăm nhìn tôi:

- Còn con, vui không?

Tôi gật đầu:

- Vui buồn lẫn lộn.

- Dĩ nhiên rồi, phải có vui mới có buồn chứ, Đấng sao?
Tôi lắc đầu, tôi không muốn phơi bày dù là với bố:

- Xin tha con vụ này, con cũng chẳng hiểu gì về anh ấy.

Bố gật gù:

- Vậy sao con điều tra bố?

- Con điều tra bao giờ đâu?

Bố cười xòa:

- Tự nhiên có một đứa con như Thu, bố tưởng chừng như thượng đế cho bố một món quà quý giá nhất, khi bố ra đi, bố không hy vọng sẽ có một đứa con, ừ, không ngờ mà có... dù sao cũng phải cảm ơn ba con, phải không Thu?

Tôi cảm động:

- Mới đầu con cũng ngỡ ngàng ghê bố, con cứ gọi bố bằng chú hoài, sau ai dạy con chữ bố ấy nhỉ?

Bố cười:

- Bố cũng không nhớ nữa, chiều đó ba con tìm bố và nói cho bố biết sự thật.

Tôi tò mò:

- Bố thấy ba con sao? Buồn hay vui hờ bố?

- Con người đó thăm lặng lẽ, buồn vui ít tỏ bày nhưng cao thượng, rất cao thượng, bố chỉ biết điều đó thôi.

- Con thương cả ba người.

- Có nhiều đứa bé có hai cha như con chứ, nhưng khác con là nó không biết.

Tôi ngạc nhiên:

- Con tưởng chỉ mình con là kỳ cục thế này thôi chứ.

- Đời chẳng có gì kỳ cục cả, cái gì cũng có thể xảy ra hết.

Bố bước đều bên tôi, nước da vẫn đỏ hồng, đôi mắt vẫn sáng và nụ cười vẫn rực rỡ trên nét mặt kiêu hãnh:

- Lãm Thúy là một người đàn bà chung thủy, chồng nàng chết đã hai năm rồi, nàng vất vả nuôi con lớn lên với hai bàn tay yếu đuối của nàng.

- Hà, chồng chị Thúy chết rồi, con lại cứ tưởng họ xa nhau, sao mà chết hờ bố?

- Chết trận.

- Ờ, hèn gì chị ấy viết Tiếng hát từ rừng hoang thật cảm động.

- Nàng không phải là thợ văn, nàng viết và sống trong tác phẩm của nàng.

Tôi ranh mãnh:

- Bố khen chị Thúy nhiều quá.

- Bố tâm sự với con thì đúng hơn! Bố coi con như một cô bạn nhỏ.

Tôi băn khoăn:

- Con muốn hỏi bố một điều, bố trả lời cho con được không bố?

Bố bình thản:

- Được chứ, được con hỏi, bố vui là khác, sao hỏi đi, chuyện tình yêu chẳng hạn.

Tôi ngập ngừng:

- Bố có mấy mối tình? Người ta có thể yêu lần thứ hai thứ ba được không bố? Hay chỉ có lần đầu mới là tình yêu thực sự thôi, con nghe tại bạn con nó nói tình yêu thực nhất là tình yêu đầu, những lần kế tiếp chỉ là dư vị của tình yêu, là đền bù hay là an ủi.

Bố trầm ngâm:

- Bố biết có ngày con sẽ hỏi bố câu này. Tình yêu là cái gì thật khó định nghĩa con ạ. Không thể đem bất cứ quy luật nào gán cho tình yêu. Có nhiều người suốt đời họ chỉ yêu một người, có những người yêu hai ba lần, có khi hơn nữa. Tình yêu là gì thăm kín và bí mật nhất nên phải quay lại hỏi chính mình. Có nhiều người họ trải qua năm bảy đời vợ nhưng rất có thể họ không biết tình yêu là gì.

- Bố nói sao mà con chẳng hiểu gì cả?

- Làm sao con hiểu được, chính bố hơn bốn chục tuổi đời bố còn chưa hiểu nổi nó nữa là con.

- Nhưng bố, bố yêu mấy người?

Bố nhìn tôi:

- Một người, mẹ con.

-

- Những mối tình khác không phải là tình yêu.

- Còn Lãm Thúy?

- Vì nàng cùng tên với mẹ con, con quên mẹ tên Thúy?

- Con nhớ nhưng con không ngờ người lớn cũng lãng mạn đến thế.

Bố cười buồn:

- Bộ người lớn hết lãng mạn sao? Còn hơn trẻ con nữa con ơi.

Tôi thần thờ:

- Như vậy là người ta chỉ yêu một lần.

- Không phải, yêu nhiều người qua hình bóng một người.

Tôi chợt hiểu:

- Ờ, nghĩa là yêu nhiều người, nhưng qua kỷ niệm hay dáng dấp một người.

Bố lặng lẽ gật đầu:

- Nhưng chỉ một mình bố thôi đấy nhé.

Tôi dò hỏi:

- Còn ba con, ổng yêu ai hở bố?

- Yêu mẹ con chứ yêu ai nữa, ngay lúc còn trẻ bố và ba con cùng yêu mẹ.

- Nhưng cuối cùng thì ba con được.

- Tình yêu không có được thua, kẻ được có thể là người thua và trái lại.

Tôi thấy Đăng từ xa:

- Đăng chờ con bố ạ, chắc anh chàng giận rồi.

Bố cười khẽ:

- Con cố tình thử thách Đăng phải không?

Tôi cười:

- Con thử thách con thì đúng hơn, thôi con đi nghe bố.

Bố dơ tay:

- Vui vẻ nhé.

Tôi ngoái cổ lại cười vang:

- Con giống bố cái tình lãng mạn rồi đó, tại bố đấy nghe.

Đăng tiến đến trách nhẹ:

- Bắt anh chờ gãy cổ, bực mình.

Tôi dụi dàng:

- Thu xin lỗi, tại Thu có chuyện cần hỏi bố.

- Sao không nói anh trước để anh đi một mình.

- Trời đất, mới chờ có chút xíu mà la dữ chưa?

Đăng nhún vai:

- Chưa ai dám hành hạ anh như em.

Tôi nheo mắt.

- Bây giờ anh hành hạ em cho huề đi, người ta mới đau dặng mà mắng hoài.

Tôi sụ mặt quay đi, Đăng cười:

- Lại đến phiên anh dỗ hờ? Cứ dỗ dành nhau cũng hết giờ rồi.

Tôi nghịch cành hoa hái từ lúc nào cũng không nhớ, Đăng đăm đũa:

- Em đẹp.

- Không có chứ nào dài hơn sao?

- Em đẹp.

- Gàn nhất đời là anh.

- Đẹp nhất đời là em.

Tôi cười khúc khích:

- Cứ đứng đây hoài?

- Đứng một đời cũng được nữa.

Chàng nhìn ra xa:

- Từ hôm nay Đà Lạt với anh là thánh địa, bao giờ mình xa nhau anh sẽ lên đây một mình để viết nhạc cho em và để đời.

Tôi chớp mắt buồn:

- Sao lại nghĩ chuyện xa nhau anh?

- Có gần thì phải có xa chứ em.

Đăng ngắt một bông cúc trắng dưới chân rồi cài lên tai tôi cười nhẹ:

- Để em hiền như hoa cúc.

Tôi hơi rùng mình, sự va chạm mơ hồ ở vành tai đủ cho tôi nóng bừng khắp người, đủ cho tôi chơi với nhìn Đăng lặng lẽ yêu thương. Hình như Đăng cũng xúc động, tôi thấy đôi mắt Đăng chìm xuống và hai môi chàng run run không nói. Một lúc sau chàng hỏi khẽ:

- Đi uống cà phê với anh nhé.

Tôi gật đầu:

- Em mặc thế này được chưa? Thay áo khác nhé.

Đặng lùi lại ngắm tôi:

- Đẹp lắm rồi, em vào lấy cái măng tồ khoác thêm kéo lạnh.

Tôi nhún chân cười với Đặng rồi nhảy lên từng bậc thang như con se sẻ. Mở tủ lấy áo tôi không quên cười với mình trước gương, hình bóng Hoàng vẫn còn, dù là nhạt mờ, tay tôi đặt trên hai môi nhớ, môi chàng mềm nhớ mắt chàng say tôi chớp mắt ăn năn. Mình yêu nhiều quá, mình đa tình quá, mình hư hỏng nhất đời này, một ngày không có người yêu mình khổ sở một ngày. Mới hôn Hoàng đó giờ đã cười long lanh với Đặng. Mình cúi mặt xuống trốn đôi mắt mình, nhưng không thể cúi mặt trốn đôi mắt chàng. Cô Hà, hai chữ đó thôi đủ cho hình bóng Hoàng vỡ tan trong tim, đủ cho Đặng chói ngời sáng láng. Mình chung thủy là ngu, bởi giữa thành phố mù sương này mình có ngời bó gối nhớ Hoàng, chàng cũng bận bịu yêu vợ thương con, chàng cũng không một giây nào rỗi rảnh để nghĩ đến mình? Phải yêu Đặng, không yêu cũng cố mà yêu, chẳng nào cũng là tình yêu.

Toi khoác áo măng tồ vào, hai tay để trong túi buồn bã nhìn mình trong gương. Mình lớn mất rồi, yêu một lần đã lớn, yêu hai người thì già. Tôi đi chậm chậm xuống với Đặng, Đặng chờ tôi dưới thềm nhà đầy hoa cúc trắng. Chàng ngửa mặt lên cười:

- Sao không nhảy như sáo nữa em? Sợ ngã hở?

Tôi gật đầu:

- Sợ ngã lắm, đời em ngã một lần rồi.

Đặng vô tình:

- Em ngã cầu thang à?

Tôi xuống bên Đặng:

- Không phải ngã cầu thang mà ngã...

Đặng gật gù:

- À, ai ngờ con bé biết nói văn chương, ngã đau mới thú, được người yêu ngắt tay cũng thú như được hôn, bé không biết à?

Tôi đi từng bước trên con dốc đá lăn với Đặng:

- Lạnh ghê anh nhỉ?

- Để thấy yêu nhau hơn.

Tôi nhìn xuống mặt hồ, hoa tím đã xẩm, sương mù đã giăng, những hàng cây đứng thật im lặng trầm ngâm thương nhớ. Thành phố thì êm như phiến mây, không khí dịu dàng và mặt nước đã thành biển sương. Bên kia cánh hồ, những tòa nhà lặng lẳng khép cửa, để lại những ngọn đèn vàng hiu hắt mong chờ.

Đặng âm thầm hút thuốc, đốm lửa thật mong manh, làm gương mặt Đặng chìm đắm hơn, ngây ngất hơn:

- Ngày xưa anh không hạnh phúc như bây giờ.

Câu nói của Đặng tối nghĩa, nhưng tôi vẫn hiểu, tôi thờ dài:

- Em cũng vậy, người ta không yêu em, nên em phải tự tạo cho mình nỗi cảm xúc.

Đặng nhìn tôi đăm đăm:

- Bây giờ em yêu ai?

Tôi bối rối:

- Đừng bắt em trả lời câu đó, em đi chơi với anh thế này, trời thì lạnh, nhưng mình vẫn ấm, anh hiểu em rồi chứ?

Đặng gật:

- Em khôn khéo lắm.

Chàng đi sát vào tôi, giữ tay tôi chung trong một túi áo lạnh, rồi mơ ước:

- Ước gì đêm nay dài thật dài để hai đứa mình cứ đi suốt đêm thế này Thu nhỉ?

Tôi cười mỉm:

- Hai đứa sẽ biến thành đá, người ta sẽ khênh về Saigon để triển lãm, rồi người ta dùng mình để uống champagne.

Đặng bật cười:

- Anh với em cùng tan trong một ly rượu cưới.

Tôi nhăn mũi:

- Rượu cưới của ai mới được chứ?

- Của hai đứa mình.

- Mình thành đá còn đâu nữa mà cưới nhau.

Đặng ờ ờ:

- Ừ nhỉ, anh quên đi mất, làm sao em?
- Chẳng làm sao hết, mình vào tiệm cà phê nghe nhạc để được làm người.

Đặng xiết tay tôi trong túi áo tôi:

- Em dễ thương ghê.

Tôi nghiêm mặt:

- Xuống phố rồi, lấy tay ra đi, người ta cười chết.
- Ai có thì giờ cười mình, người ta lo ủ cho nhau đủ mệt rồi.
- Đà Lạt lạ ghê anh nhỉ, lạnh cứ như bên Tây.
- Đẹp hơn bên Tây nhiều.
- Anh biết Paris chưa?
- Rồi, anh qua đó một năm, đẹp thật, nhưng anh vẫn thấy nhớ nhà, còn ở đây anh chẳng nhớ gì nữa hết, tại vì em biết sao không?

Tôi mím môi vờ không hiểu:

- Không, làm sao em biết được.

Đặng trù mếu:

- Vì có em, có em là có tất cả, là quên tất cả.

Tôi hỏi khẽ:

- Không nhớ người yêu của anh nữa?

Đặng nhướn mày:

- Em là người yêu của anh, còn ai nữa mà nhớ.

Tôi lắc đầu:

- Không phải đâu, người làm anh trở thành nhạc sĩ kia mà, có người đó mới có nhạc sĩ Vũ Đăng, còn em, không có em anh vẫn là Vũ Đăng như thường.
- Người ta là dĩ vãng, anh đang sống cho em chứ, mình đại gì ôm ấp dĩ vãng.

Tôi mím môi:

- Anh nói tụi mình giả vờ yêu nhau cơ mà, vì đăng nào tụi mình cũng giả vờ trong phim.

Đặng gắt nhẹ:

- Nói hoài, đã bảo đó là một cách tán.
- Một cách tán, như vậy anh đâu có yêu em thật? Yêu thật người ta đâu có tán.
- Anh ghét đàn bà lý luận, nhìn mắt anh đi, nhìn thẳng mắt anh xem anh yêu em thật hay không?

Tôi không dám nhìn:

- Kỳ quá, anh kỳ quá.

Đặng cười:

- Thấy chưa, không dám nhìn né, như vậy là em chưa yêu anh.

Tôi phụng phịu:

- Ai biểu anh nói anh tán em chi?
- Đàn ông phải tán người yêu chứ, yêu cũng phải tán gãy lưỡi ạ.
- Thật không?
- Anh chưa biết nói dối bao giờ.

Tôi băn khoăn:

- Còn đàn bà có phải.. tán người yêu không?

Đặng gạt đầu:

- Có chứ. Trời sinh ra cái lưỡi để ca tụng người yêu mà cứng, em phải nói ra anh mới biết em yêu anh được chứ.

Tôi thở dài:

- Em chỉ biết nhìn thôi, em nghĩ nhìn nhau cũng đủ rồi.

Đặng lại cười:

- Em còn ngây thơ lắm, phải yêu bằng mọi giác quan né, thị giác này, xúc giác này, khứu giác, thính giác và lưỡi nữa.

Tôi đỏ mặt:

- Thôi, anh này nói chuyện kỳ quá à.

Đặng đẩy lưng tôi bước vào tiệm cà phê, chàng chọn một góc khuất mờ tối dưới ngọn đèn được che bởi ánh sáng bằng giỏ tre. Nhạc tình vẫy quanh, khói thuốc mờ bay và những mái đầu chụm vào nhau thăm thẳm.

Tôi ngồi xuống một chiếc ghế mây có nệm đỏ, Đặng hỏi khẽ:

- Em uống gì? Đừng uống cà phê, không quen mất ngủ đó.

Tôi nũng nịu:

- Anh bảo đi suốt đêm cơ mà?

Đặng chỉ mũi tôi:

- Hừ nhé, ai dám đưa em đi suốt đêm, tôi có phải là thánh đầu cô.

Chàng gọi bồi cho tôi ly cà phê sữa:

- Sữa cà phê nhé, tí tí cà phê thôi nghe.

Đặng cười sau khói thuốc:

- Em nghĩ gì đó?

- Đầu có, em nghe nhạc mà anh.

- Có mà, anh thấy mắt em đi vắng.

- Nhạc của anh kia.

Đặng chớp mắt:

- Anh chờ em nói câu đó.

Tôi dụi dụi:

- Em thích anh viết nhạc tình.

- Anh viết những gì làm anh xúc động, tình yêu, phận người và nước mắt.

Tôi lặng lẽ nhìn từng giọt cà phê đen rơi xuống, Đặng ngã lưng trên thành ghế. Không ai biết người phải hơi sống cho những cung nhạc tình đắm đuối ngất ngây đó đang ngồi bên tôi. Đặng cũng thích như thế, để được nhìn người ta trầm mình trong âm thanh của chàng, để được nhìn từng cặp ngả đầu vào nhau nghe nhạc tình yêu của chàng. Những bức tranh trên tường như sống lại theo từng lời tình lang lang, quyện bay theo khói thuốc.

Hết một bản nhạc của Đặng, tôi mỉm cười nhìn Đặng:

- Thu là người sung sướng nhất.

- Tại sao?

- Vì Thu vừa được nghe nhạc vừa được nhìn tác giả.

Đặng nhìn ly cà phê:

- Em thích anh viết cho em không?

Tôi gật đầu:

- Thích chứ, anh thích là nhạc sĩ hay tài tử?

- Anh thích viết nhạc, viết cho mình nghe, cho em nghe như đêm nay và người ngoài không hề biết mình là ai, làm tài tử nếu em nổi tiếng, em sẽ mất hết tự do. Viết văn chẳng hạn, xuống phố thấy người ta mua tác phẩm của mình, mình đứng ngay trước mặt họ vẫn không biết, thú hơn chứ. Mình ăn bò khô Pasteur như họ, mình la cà như họ và nghe họ nói về mình.

Tôi nao nức:

- Thích nhỉ, ở nhạc anh nữa kia.

- Sao em phân biệt tài thế.

- Nghe nhạc của anh em biết liền.

Tôi đặt tay trên môi:

- Im cho em nghe nhạc anh nhé.

Tôi khoanh hai tay ôm lấy ngực mình, lưng tôi dựa thẳng ra sau để cho hai mắt thành thoi nhìn như không nhìn. Những bức tranh trên tường, những ngọn đèn mờ và những khuôn mặt yêu nhau chìm trong mắt nhau. Nhạc tình làm không khí trong phòng ấm lại, làm quán cà phê thành chốn nào thiên thai rất xa. Tôi lơ đãng nhìn quanh, một phiến lưng quen quen, một vùng gáy gần gũi, ngồi trong góc tối chỉ một mình. Người đàn ông ngồi đó một mình trong căn phòng này, ai ai cũng đi có đôi, trong thành phố này ai cũng đến với một người tình.

Tôi hơi nhòm người, mắt nhìn đăm đăm. Chẳng lẽ chàng lên đây một mình? Hai tay tôi vò lấy nhau, những ngón chân cũng buồn trong đôi giày da mềm. Tôi không thể làm được, dù ở đây chàng mặc áo lạnh, dù ở đây chàng đã quay lưng, tôi đã quay lưng. Nhưng phiến lưng thân yêu đó tôi không thể làm lẩn với bất cứ phiến lưng nào. Chàng cúi đầu chống hai tay lên cằm, nhìn cà phê rơi chậm từng giọt thật buồn.

Tôi đứng lên, quên cả Đặng ngồi bên cạnh, từ từ bước tới bên Hoàng. Chàng ngửa mặt lên chớp mắt nhìn tôi rồi cúi xuống. Tôi tê môi, cứng lưỡi nên chẳng nói được một lời, nên chẳng một tiếng chào nhau. Tôi đứng ngay trước mặt chàng và yên lặng. Chàng buồn bã:

- Anh thấy em từ lúc mới vào.

Tôi ngậm ngùi:

- Anh ngồi đây trước em?

Chàng gật:

- Em chẳng còn lòng dạ nào thấy anh nữa phải không?

Tôi ngồi xuống chiếc ghế chàng kéo cho tôi:

- Em mãi nghe nhạc.

- Cám ơn em đã tới với anh.

Giọng chàng buồn làm tôi rưng rưng:

- Đừng giận em, anh ấy đang hoảng lắm.

Chàng lắc đầu rồi im lặng nhìn tôi, tôi liếc nhìn về phía Đăng, anh chàng ngồi hút thuốc tình như không. Một nửa thân này tôi muốn cho Hoàng, một nửa thân này tôi muốn cho Đăng. Tôi hết nhìn Đăng lại ngó Hoàng. Ai biểu đàn ông không biết ghen? Hoàng cười buồn:

- Em vui không?

Tôi lắc đầu:

- Em bình thường.

- Lúc này anh ngồi nhìn em cười cười nói nói.

Tôi cắn môi:

- Sao chiều hôm ấy anh không đến?

Chàng nghiêm mặt:

- Em bảo anh đừng đến vì mẹ em cấm em kia mà.

Tôi khựng người:

- Ờ, nhưng em vẫn chờ anh, em tưởng anh vẫn đến.

- Cũng như anh, anh tưởng em vẫn ở nhà mong anh.

Tôi trầm giọng:

- Ở nhà mong anh để anh sợ vợ thương con ấy hử? Thôi anh ơi, em đâu có ngu đến thế.

Hoàng cười thật lạnh:

- Em biết anh có vợ từ trước khi mình yêu nhau.

Tôi khoanh hai tay:

- Thừa thầy vâng, lỗi tại em, tại em hư hỏng yêu chồng của cô giáo. Em biết tội em, em lẳng lẳng bỏ đi có dám thử than gì đâu.

Hoàng vẫn lắc đầu:

- Bây giờ chúng mình ngồi cắn rút nhau?

Tôi nhìn chàng:

- Anh lên đây một mình hay với..

Chàng nhìn lơ đãng:

- Em sao anh vậy.

Tôi cúi:

- Anh nói kỳ chưa, anh ấy đóng phim chung với em chứ có phải.. đâu.

- Anh biết em đóng phim chứ sao, người ấy là Vũ Đăng và em là nữ minh tinh đang lên. Một khuôn mặt mới sáng chói cho điện ảnh xứ này. Đúng không?

Tôi tò mò:

- Sao anh biết tài vậy? Em không dám nhận là minh tinh nhưng sao anh biết em đóng phim ở đây?

Chàng nhún vai:

- Anh đọc báo, chuyện gì báo chí không biết.

Tôi gật gù:

- À em biết rồi, rồi anh lên đây tìm em?

Chàng gật đầu:

- Anh hy vọng lên đây gặp em một mình, nhưng không ngờ.

Chàng đưa mắt nhìn tôi:

- Độ này em rục rế quá, mà phải rồi, em là minh tinh cơ mà, phải không Thu?

Tôi cúi mặt thẹn:

- Anh ngại em hoài.

- Anh nói thật đấy chứ.

- Bao giờ anh về?

- Bao giờ em về anh cũng về. Sao em hỏi anh câu đó, bộ không thích anh ở đây?

Tôi lắc đầu:

- Anh hỏi móc em hoài, từ này giờ chưa nghe anh nói câu nào ngọt một chút.

Chàng cười khế:

- Sắp nổi tiếng em khó tính dữ.

Chàng không buông tha, tiếp:

- Báo chí lẳng xê em ghê quá, làm anh vừa vui vừa buồn chỉ sợ người ta mang em lên đỉnh cao anh không với tới được nữa thôi.

Tôi nheo mắt:

- Thôi anh ơi, anh cho em vào xiếc hoà hà, không chịu đâu.

Tôi linh cảm Đăng đang nhìn tôi, tôi len lén liếc nhìn và bắn khoả không biết phải tính sao. Hoàng dịu dàng:

- Em nên trở lại với anh ấy đi.

Tôi chớp mắt nhìn Hoàng, lòng tôi thật không nỡ nhưng cứ lảng nhảng thế này tôi cũng khổ. Cuối cùng Hoàng đứng lên:

- Anh về trước, chào Thu nhé.

Tôi ngơ ngẩn trông theo, chàng vắt chiếc áo mưa trên tay như ngày nào trong lớp học, chàng đi từng bước trong bóng tối mờ. Từng bước mình xa nhau, từng bước mình dẫm lên đời nhau. Tôi buồn buồn quay lại với Đăng. Đăng vẫn im lặng ngồi hút thuốc, khói thuốc vẫn che mờ khuôn mặt chàng đắm chìm suy tưởng. Chàng kéo ghế cho tôi, cười hiu hắt.

- Em sướng thật, có những hai tháng đàn ông khổ vì em nhé, đời có một không hai.

Tôi lặng lẽ ngồi bên chàng, không để gì quên được Hoàng, không để gì lạnh lùng với nhau.

- Em có thể đi theo được chứ, anh không thích em ngồi lại mà buồn ngẩn ngơ.

Tôi lí nhí:

- Anh sao ác với em hoài.

- Danh câu đó cho anh đúng hơn.

Tôi mím môi:

- Buổi tối mất vui.

- Tại anh hay tại em, em hách thật, phăng phăng tiến tới, phăng phăng ngồi xuống, chẳng nói với anh được nửa câu.

Tôi ăn năn:

- Em xin lỗi, tại em mừng quá.. ơ tại gặp quá.

Lời đã bay, tình đã bay. Đăng lạnh lùng:

- Đúng rồi, em dùng chữ mừng đúng lắm.

Tôi bực bội:

- Thầy của em, em phải mừng chứ.

- Thầy trò hở, kiếp sau anh đi dạy học, cho học trò anh ngàn cô, vạn cô, mừng anh như em.

Tôi phụng phịu:

- Anh có im không?

Đăng cười nhẹ:

- Em nên ăn năn tội đi là vừa.

Tôi vênh mặt:

- Em chẳng có tội gì hết.

- Tội làm đàn ông khổ, bà Eva làm khổ mình ông Adam, Chúa phạt đời đời, em ghê gớm hơn, em làm khổ những hai ông Adam.

Tôi nhíu mày:

- Bộ anh khổ vì em? Vì em ngồi với người ta có năm phút.

Đăng gật:

- Sao không? Nếu anh có quyền anh sẵn tới lôi em đi rồi, năm phút dài bằng năm năm.

- Dữ không, té anh ghen?

- Sao lại không?

Tôi nhăn mũi:

- Anh với em vờ yêu nhau theo ý ba em cơ mà.

Đăng hừ:

- Cấm em nói giọng đó.

- Như vậy đỡ khổ hơn.

Đăng ngửa mặt lên:

- Nếu em búng anh sẽ đánh em cho coi.

Tôi ngạc nhiên nhìn Đăng, đôi mắt chàng thật nồng nàn khi nói câu lạ lùng đó, và thật lạ lùng tôi lại cảm thấy lao đao, cảm thấy choáng váng vì chàng. Tôi sà xuống cầm lấy tay chàng:

- Em sợ anh.

Đăng dịu dàng:

- Anh xin lỗi em, tại vì.. thật lạ, anh chưa bao giờ biết ghen là gì...

Đăng đắm đuối nhìn tôi, bóng tối mờ vây quanh, nhạc tình lâng lâng bay. Đôi mắt Đăng thật hiền, gọng kính trắng trên đôi mắt sâu, tôi chợt nhận ra một điều cả Đăng và cả Hoàng đều đeo kính trắng, cả hai đều làm tôi ngất ngây.

Đăng trầm giọng:

- Ai đó em?

- Dữ chưa, bây giờ mới hỏi.

Chàng lặp lại:

- Ai đó em?

- Hoàng, người em nói với anh đó.

- Người đàn ông có vợ?

Tôi gật đầu, chàng thờ dãi:

- Em hết ngân ngơ chưa?

Tôi chớp mắt:

- Thú thật với anh, em vẫn còn yêu anh ấy, em không thể đối gặt anh được.

Đặng bình thản:

- Anh sẽ làm em quên.

Tôi vẫn không vui trọn với Đặng, đôi mắt Hoàng nhìn tôi một thoáng trước khi quay lưng vẫn còn làng vàng đầu đây. Tôi đòi về.

- Về chưa anh? Sợ muộn rồi ba em mong.

Đặng đứng lên:

- Về thì về.

Tôi ngậm ngùi:

- Anh vẫn giận em phải không?

Đặng lơ đãng ngược mắt nhìn trời:

- Không giận nhưng hơi buồn.

Tôi kể:

- Ngày đầu tiên em gặp anh ấy, chàng cũng có gương mặt khinh bạc như hôm nay, cũng chiếc áo mưa hồ hững trên tay...

Đặng lắc đầu:

- Thôi cho tôi xin, kể như vậy cũng đủ rồi. Kể nữa anh điên cho coi. Vẫn biết anh yêu người con gái có dĩ vãng, mắt em đẹp hơn vì em buồn, môi em tình hơn vì đã biết hôn, nhưng cứ giữ lấy một mình đừng nói ra, cho anh xây ảo tưởng.

Đường phố vắng, con dốc lạnh. Tôi kéo cao cổ áo, thu hai tay trong túi, không hẹn hai đứa đi sát vào nhau thêm.

Tôi suýt xoa:

- Rét ghê anh nhỉ?

Đặng cười khê:

- Em dám đi suốt đêm như thế này không?

Tôi lắc đầu:

- Chịu thôi, lạnh muốn chết.

- Đàn bà càng lạnh càng gợi tình, càng dễ thương.

Tôi tròn môi:

- Anh suốt ngày chỉ nghĩ bấy nhiêu.

Đặng làm mặt nghiêm:

- Trời sinh ra có hai giống, đàn ông và đàn bà, anh không nghĩ đến đàn bà, anh nghĩ đến gốc cây à? Ai lại điên thế?

Tôi chợt buồn, tôi lại nhớ Hoàng. Không biết Hoàng về đâu đêm nay. Một mình hay với vợ con? Lúc này tôi quên hỏi địa chỉ của chàng, ngày mai biết tìm chàng ở đâu? Tôi không dám nhìn Đặng nữa, nghĩ đến một người nhìn một người, đôi mắt sẽ gian, đôi mắt sẽ mờ.

Tôi lẳng lặng đi bên Đặng, những dãy phố im, những hàng cây ngủ trong chăn sương, những ngọn đèn vàng nhạt nhòa hiu hắt trong cô liêu. Đèn Lạ về đêm lấp láy ánh đèn hắt hiu gió sương, Đèn Lạ về đêm cho tôi nghe cả tiếng thở của người tình nhìn, cả hơi thở của chàng qua khói thuốc ...c thơm thơm. Tôi cứ miên man nghĩ đến Hoàng. Từng bước đi xuống gần hồ bao la, từng bước tôi chìm trong kỷ niệm, tôi nhớ nụ hôn dịu dàng của chàng trong rừng cao su êm xanh. Nghĩ đến lúc trở về khách sạn chui vào chăn nằm co một mình, tôi nghe lạnh từng phiến da, tôi nghe nhớ từng hơi thở. Đi bên một người yêu mà nhớ một người yêu. Đời quá một người đàn ông là quá khổ, Đặng cũng âm thầm, thuốc tàn một điếu lại mỗi thêm một điếu. Đàn ông mà có mùi thuốc nghe đàn ông ghê, nhưng tôi hơi sợ sợ vì ngại mình mê đắm chìm trong hơi thở họ, đàn bà con gái như tôi càng mê đàn ông thì càng chết sớm.

Hồ thành cánh mây, không còn thấy nước, chỉ là sương mù trắng mờ. Đêm về sớm hơn Sài Gòn cho người ta từng đôi ử nhau trong chăn. Cho người ta từng đôi quấn vào nhau trắng mặt dài dài. Tôi liếc mắt nhìn Đặng, anh chàng cũng không vừa, mặt lạnh như tiền, môi khinh như bạc, mắt lạ như khách. Cũng được, biết đâu anh chẳng nghĩ đến một người con gái khác?

Tôi nặng nề leo dốc, xuống một con dốc, leo một con dốc, tình yêu cho anh vẫn chưa nhẹ, nỗi nhớ về anh vẫn chưa bay. Đăng không để tay chung với tôi một túi áo lạnh, nên tay tôi co lại một mình, nên môi tôi nhạt nhẽo không hương.

Đăng vụt xoay người đứng sững trước mặt tôi, giọng chàng lạnh pha trong gió sương:

- Thu.

Tôi chới với nhìn chàng, đôi mắt có những tia lửa giận dữ. Đăng cười gằn:

- Em nghĩ gì từ nãy đến giờ? Em khinh người vừa vừa chứ.

Chàng chụp tay trên hai vai tôi:

- Sao không dám nhìn anh?

Tự nhiên nước mắt tôi trào ra, khóc dễ như chơi, khóc buồn như tình mất. Lòng tôi đứt từng khúc được vì Đăng vì Hoàng. Một đêm thôi, tôi yêu những hai người, tôi muốn được cả hai.

Đăng dụ xuống:

- Thu, em khóc à? Tại sao em khóc?

Chàng cúi xuống, trán chàng trên trán tôi. Tôi thấy sóng mũi của chàng, tôi thấy đôi mắt của chàng dù trời có mù có tối. Tôi ngửa mặt lên, tôi muốn hôn. Trời lạnh quá nên môi thèm hơi ấm, nên hôn thèm mùi thuốc, mùi đàn ông vằng vất say say.

Hai tay Đăng từ từ vuốt xuống hai cánh tay, ngừng lại ở lưng tôi, xiết thật êm, ôm thật nhẹ cho tôi sát vào với chàng, dưới gốc anh đào rung rung cánh lá. Vùng trán cao mệnh mệnh thông minh tuyệt vời của Đăng vẫn tì trên trán tôi. Chỉ có thể thôi.

Trong hơi thở gần khi hai cánh mũi kề bên nhau, khi hai vầng trán tì trên nhau, tôi thấy đôi mắt Đăng đẹp hơn bao giờ, đôi mắt như đã khép lại chứa chan mộng mị hồn tôi. Tôi dang xa Đăng, cười mủm mím, Đăng cũng cười dặt tôi chạy phăng phăng trên sườn cỏ hình như đã đắm ướt sương.

CHƯƠNG 24:

Đêm ấy cuộn mình trong chăn, tôi không biết mình đang yêu ai. Đăng tài hoa với những ngón đàn trên phím, hay Hoàng trầm ngâm trong lớp học với viên phấn trắng trên tay? Tình yêu đời con gái là cuộn tơ rối bời, là những giây tơ hồng lẩn quẩn leo trên lá xanh. Tôi vòng tay ôm lấy ngực mình, trái tim mình để trôi dần vào giấc ngủ.

Buổi sáng lại thức dậy mở tung cánh cửa nhìn mặt trời vàng rờ trên đỉnh đồi, hít đầy hai đồi ngực không khí trong lành buổi sáng, như đêm qua đã tham lam mê man hai người đàn ông.

Đăng ở dưới với rổ rít, hai chân dang rộng, hai vai ngang:

_Xuống cho rồi, công chúa ngủ muộn dữ chưa? Đi chơi đồi không hở?

Tôi hét xuống:

_Đóng phim đừ người ở đó mà chơi .

Đăng cười vang:

_Cô ký giả kịch trường Sài Gòn lên đây này.

Đăng dơ tay chỉ một cô gái đứng cạnh chàng:

_Xuống đi, chụp hình với anh, nhỏ.

Tôi hét:

_Không có gọi bằng nhỏ nghe chưa?

_Thì bằng bà nhé?

Tôi mím cười chào cô ký giả rồi quay vào thay áo nhanh như chớp. Bố là một đạo diễn liêu lĩnh, chọn toàn người mới đóng vai chính, lại bắt để trần không phấn son, tóc giả, mi giả. T hế nào cũng lỗ vốn mất thôi.

Vừa xuống sân, Đăng nheo mắt:

_Diễn viên chính của chúng tôi đó Phương.

Phương cười thật đẹp:

_Tôi muốn viết một bài về Giáng Thu. Ở Sài Gòn, người ta đang theo dõi cuốn phim Thu đóng dữ lắm.

Tôi lúng túng:

_Trời ơi, em biết gì mà nói, chị viết về anh Đăng đi, em chẳng biết gì hết. Tại bố em bảo đóng phim thì đóng cho vui vậy mà.

Phương dọa:

_Thu không chịu nói chị đoán mò, viết không vừa ý đừng có rên nhé.

Tôi nhìn Phương, một cái sack khá lớn đeo trên vai, một quyển sổ đen trên tay và cây bút. Gương mặt láu lĩnh và đôi mắt nhanh, hai môi mỏng như thể phải nói cả ngày. Hai bàn tay tuyệt đẹp, đôi mắt hơi xếch, một giây thôi nhìn được bốn phía. Đố ai qua mặt nổi cô gái này, đôi mắt cứ xăm xoi, đôi tay cứ rung rung cây bút thấy mà ngán.

_Thu thích đóng phim chứ nhỉ?

Tôi gật:

_Dạ thích.

_Tại sao thích hở Thu?

Tôi mím môi:

_Ờ, em không biết rồi đó, có lẽ con gái như em ai cũng thích đóng phim hết.

_Thu có người yêu rồi phải không?

Tôi nhìn Phương:

_Ừa, chị phỏng vấn em à?

_Hỏi cho vui vậy thôi. Đẹp như em phải có người yêu chứ.

Tôi gật đầu:

_Nhưng không nói tên đâu nhé.

Phương cười:

_Không sao, chàng của em ở đâu?

_Ở Sài Gòn..Í ở đây.

_Đăng phải không?

Tôi lắc đầu:

_Không phải đâu.

_Thu bao nhiêu tuổi rồi?

_Mười bảy.

_Nghe nói Thu học Q.M?

_Ừa, sao chị biết?

_Nghề nghiệp. Thu định đi học nữa hay nghỉ để đóng phim?

_Đi học nữa chứ.

_Thu hôn chưa ?

_Trời ơi, hỏi kỳ quá.

_Chị em mình với nhau mà cứng.

Giọng nói thân thiết, đôi mắt tinh ranh và nụ cười hóm hỉnh của Phương khó lòng ghét được.

_Thôi vậy. Thu xài đồ giả không? Lông mi, ngực, móng?

_Chịu thôi, em lừa lắm. Hơn nữa, em không hợp.

_Thu mơ ước gì?

_Mong trở thành cô giáo Anh văn.. như cô Hà.

_Cô Hà là ai vậy em?

Tôi ờ người:

_A, một cô giáo của em.

_Chắc em thương cô ấy lắm?

Tôi đành gật đầu. Phương kéo tôi lại gần Đăng :

_Cười với người đẹp cho tôi chụp vài kiểu ông nhạc sĩ..

Đăng giao hẹn:

_Một thôi nhé.

_Sao lại một? Thì cứng đứng vào đi. Thử test đi.

Tôi không cười nổi, tôi đành nhăn. Phương chụp như gió, tôi cuống:

_Í,phải cho biết trước chứ, xấu như ma thì sao?

_Càng xấu càng tốt.

Quay sang Đăng:

_Mấy giờ lên đường anh Đăng?

_Đi bây giờ đây. Chờ đạo diễn với Lãm Thuý.

Một cô gái trời lạnh cũng để trần nửa ngực, bộ ngực nháy lên theo nhịp chạy, nàng đến gần. Tôi nhận ra Tuyết, đóng vai tình nhân của Đăng. Tuyết mặc mini đỏ, tôi chẳng thấy gì ngoài bộ ngực trắng ngợt của nàng. Nàng nháy chơi chơi:

_Chị Phương lên hở? Chụp cho em vài kiểu thật đẹp rồi đem về làm bì báo cho em đi.

Phương cười:

_Chụp thì chụp. Nhưng để thùng thủng đã chứ.

_Sao chị không viết bài cho em, chị Phương?

_Ờ để khoan đã chứ, hơn nữa lệnh chủ báo là nhất.

Tuyết bá vai Đăng, dựa ngực vào chàng nhõng nhẽo:

_Anh nói Phương chụp hình cho hai đứa mình đi anh.

Đăng cười tình:

_Phương chụp mau đi em.

Phương quay lại chụp liền. Trả phim lại, nàng cười:

_Tình quá nhỉ?

Tuyết lẳng lơ:

_Chưa đâu. Chút nữa quay phim chị mới thấy tình kia, phải không anh?

Tôi quay mặt đi không thèm nhìn. Tuyết nhìn sau lưng tôi nói khẽ vừa đủ cho tôi nghe được:

_Con đạo diễn đó chị Phương.

Phương gật đầu:

_Thôi được, Tuyết đi chơi đi. Chị hỏi anh Đăng vài chuyện, mai chị phải về Sài Gòn gấp.

Tuyết nhún chân chào rồi đong đưa đều nhịp hai hông, bỏ đi. Tôi nói với chị Phương:

_Bộ ngực vĩ đại nhỉ?

_Bơm mấy hồi, em thích không?

_Thích nhìn thôi.

_Nghĩa là sao?

_Thích nhìn của người, nhưng không thích bị người nhìn vì ngại bị yêu vì những thứ đó khổ thân lắm.

Phương cười khúc khích:

_Bé con mà khôn thật, hình như em mang xú chiêng mềm xèo phải không? Không mút, không lưỡi phải không? Sao dại thế?

Tôi gật đầu:

_Em hay bị nực, sợ những thứ đó lắm. Sao chị biết tài thế?

_Nhìn một giây thôi chị biết người em có những gì.

Tôi le lưỡi:

_Sợ mấy ông, mấy bà nhà báo quá, phục lẫn rồi. Hay chị cho em đi làm báo đi.

Phương xua tay:

_Thôi thôi. Cực lắm chẳng danh tiếng gì. Một phờ râu chả ai biết cho còn bị chửi. Làm gì thì làm đừng làm báo em ạ. Người ta biết mông minh tinh này to bao nhiêu phen, mắt cô ca sĩ này sửa ở đâu, áo tòi tử này may ở đâu. Ca sĩ, minh tinh được cả nước biết mặt, chứ như cái mặt chị lẩn lóc trong nghề gần chục năm chẳng ai thèm nhìn. Đóng phim đi, nghề lý tưởng cho đàn bà con gái đó.

_Thôi đi, làm báo sướng thấy mồ, muốn cho ai nổi tiếng người đó nổi, muốn chìm ai người đó chìm. Còn nghề nào oai hơn nữa đâu?

Phương lắc đầu:

_Em kê đá vào miệng chị rồi nhé. Cho tôi xin, chưa gì đã cay đắng với nhau rồi.

Khi chiếc xe vận tải nhẹ trở tới chờ linh kính máy móc theo đoàn quay phim, Phương cũng tót lên ngồi bên Đăng thì thầm với chàng đủ chuyện. Tôi chợt buồn. Làm cái nghề có chữ sĩ đằng sau coi bộ dễ mất nhau quá. Từ sáng đến giờ đã hai người đẹp ngồi sát bên Đăng thân mật như người yêu với người yêu. Hôm nay Đăng tắm suối với Tuyết. Tôi lại được nghỉ chờ buổi chiều quay cảnh viện đại học mới là thế giới của tôi. Biết là kịch nhưng nhìn Đăng nhào lộn với Tuyết dưới giòng nước trong xanh, bộ ngực để trần của Tuyết căng tròn dưới nước, thân hình Đăng săn chắc với phiến lông đen. Tôi se sắt cười buồn, muốn quay đi chẳng được, muốn nhìn thì xót xa. Tuyết khoả thân dưới nước như nữ thần biển cả, Đăng khoả thân dưới nước như thủy vương. Họ đẹp đôi quá, họ tình quá khiến tôi tủi thân đi lang thang bên bờ suối.

Máy quay phim, chuyên viên thu hình làm việc đổ mồ hôi, bố ra lệnh, bố chỉ tay liên hồi để thu cảnh mát mắt đó sao cho vừa ý khán giả mà không khiêu dâm. Tất cả mờ dưới lòng suối nhưng tôi vẫn ghen. Tôi chợt thấy những mảnh đồ lót đỏ của Tuyết để trên bờ suối, chiếc mini đỏ, cái gì của nàng cũng đỏ như máu hết. Bực bội mà không nói được, tôi len lén mò tới coi những thứ thân mật nhất của Tuyết, buồn buồn nhìn chúng. Như vậy là dưới kia Tuyết không một mảnh vải nào quấn quít lấy Đăng làm sao Đăng không nổi da gà, không rung động đến ngất ngư, không đỏ rục hai mắt tham lam. Đăng là đàn ông và Tuyết là đàn bà. Họ sẽ hôn nhau thật ở dưới, họ sẽ quấn nhau như hai con bạch tuộc, chẳng còn gì ngăn hai thân thể ấy, một mảnh vải cuối cùng cũng không. Đăng cũng trần thân như Tuyết vậy. Tôi vò đồ lót của Tuyết, mắt vẫn nhìn xuống con suối trong. Đăng mãi diễn xuất hay mãi mê đắm chìm trong vòng tay người đàn bà đẹp mà không thấy tôi. Một ý nghĩ chợt đến với tôi, tôi lom khom khuâng một tảng đá dấu hết mọi thứ của Tuyết rồi dẫn đá lên. Tôi lặng lẽ trở về ngồi bên Phương. Buổi trưa Đăng lên rồi vẫn không thấy Tuyết bước ra. Mọi người đổ xô đi tìm, thấy Tuyết đóng vai Eva gọi ơi ới từ trong lùm cây:

_Ngừng lại hết, không được bước tới. Tuyết cắn lưỡi tự tử cho coi.

Phương hoảng:

_Gì kỳ vậy, ra đi chứ.

Tuyết rên rĩ:

_Từ nãy giờ không có áo mặc đây nè, hỏi mãi.

_Thì cứ ra đi người ta cho mượn áo.

_Ra cho bà chụp hình khoả thân người ta ấy à.

_Ừa sao lạ vậy?

_Thằng phải gió nào dẫu hết quần áo của tui rồi bà.

Mọi người cười ồ lên, tôi cũng cười cười nhìn đi chỗ khác. Đàn ông nhìn nhau, nghi ngờ lẫn nhau. Ông thu hình hồ lớn:

_Thì cứ ra đi mà, người đẹp tử thủ trong đó lỡ rần bò ra thì chết.

Tuyết dấy lên như đĩa phải vôi:

_Thật hở, có rần hở ?

Phượng nhanh nhen chạy đi tìm áo, người ta có áo lạnh, có áo này đồ kia, nhưng không ai mang theo đồ lót sợ xui. Khi Phượng trở lại thì Tuyết vì sợ rần đã lúi húi bước ra mất rồi, mọi người được một trận rửa mắt thân hình Tuyết, với hai bàn tay Tuyết không che hết những gì cần che. Nàng chửi cho đỡ ngượng:

_Thằng phải gió nào chơi ác Tuyết quá, mấy ông quay đi hết, làm gì ngó chăm bẵm vậy hở?

Họ cười, Phượng quàng áo lạnh cho nàng:

_Mặc đỡ đi bà, ai bảo ham đóng sexy lắm vào, trời giúp một vụ sì căng đan nhé.

Cái áo lạnh ngắn không đủ che cho thân hình bốc lửa của Tuyết, vẫn có những đôi mắt đàn ông mê mết nhìn nàng. Tôi lặng lẽ đi bên Đăng. Lợi dụng lúc mọi người ăn đồ nguội, tôi nháy Đăng:

_Anh ra kiếm áo cho người đẹp đi.

Đăng trợn mắt:

_Bộ em nghi anh dẫu? Anh nhìn no mắt rồi cần gì phải dẫu áo Tuyết nhỉ?

Tôi lườm chàng:

_Ai chả biết anh no mắt? No bụng ấy chứ no mắt không à. Thích nhé, hèn gì anh chả xuống núi đóng phim.

_Cha cha, cũng biết ghen rồi nhé. Hôm qua người ta ghen nhẹ hơn nhiều.

_Thì đi kiếm áo cho người đẹp đi.

_Anh biết đâu mà kiếm. Đã bảo anh không dẫu, anh nhìn đã mắt rồi.

Tôi hừ hừ:

_Đã, đã cho lắm vào, ghét cái mặt nói hoài.

Tôi lúi Đăng đi, chỉ tăng đá bắt chàng lật lên. Đăng trợn mắt:

_Em ghê thật, ai bảo em dẫu đồ này?

_Anh bảo, bây giờ anh cầm về đi.

Đăng dấy nẩy :

_Không được, tan tành sự nghiệp anh hết.

Tôi nheo mắt:

_Gì mà dữ vậy? Ai biết mà tan tành sự nghiệp?

_Ngày mai báo chí kẻ chữ lớn: Nhạc sĩ Vũ Đăng dẫu đồ lót của đào văm Ánh Tuyết thì sao?

_Anh làm như báo chí là mắt thần tai thánh?

_Mắt thần tai thánh là cái chắc. Dân biết nhiều nhất, dân biết nhanh nhất là dân nhà báo. Cái gì cũng biết trước thiên hạ và biết hơn cả người trong cuộc nữa.

_Giờ tính sao?

_Thôi được, em đưa xác của em đây, anh gói lại, mai anh mang trả tận tay cho nàng.

Tôi nguyệt dài:

_Sướng nhỉ? Mang trả tận tay cho nàng, còn gì nữa không? Rồi người đẹp làm màn cảm ơn triệt tình hở?

Đăng lắc đầu:

_Thì thôi, em đem trả cho người ta kéo anh ra đây làm gì?

_Thôi anh trả dùm em đi mà. Liệu liệu nhé, trả xong vụ khỏi phòng liền nhé.

_Quá quắt, đã ghen còn lí lắc dẫu đồ người ta.

_Ai thèm ghen với anh, có điều không thích anh bay bướm.

_Anh lịch sự chứ bay bướm bao giờ?

_Chối nữa?

Đăng rùn vai:

_Việc gì anh phải chối, anh chịu đàn bà thể thôi. Đàn ông không biết chịu đàn bà không phải là đàn ông.

_À nhớ nhé. Như vậy anh chịu em là vì lịch sự chứ không phải vì yêu.

Đăng nhăn mặt:

_Đàn bà con gái lắm chuyện thật, nói thế nào cũng bẽ cong được hết.

Tôi leo lên xe sau cùng. Tuyết ngồi co người lại để dấu thân hình đẹp. Đăng nháy mắt nhìn tôi như trách nhẹ. Phương thì thào:

_Chị chụp được hai kiểu sexy nhất của Tuyết rồi nhé. Cám ơn anh chàng nào dấu áo Tuyết đời đời.

Tôi kín đáo cười:

_Đẹp không?

_Ác liệt.

_Chị chụp khi nào mau vậy?

_Khi Tuyết vừa bước ra.

_Ly kỳ nhỉ, bắt đầu sợ mấy ông bà nhà báo rồi.

Phương cười tủm tỉm:

_Thế nào cũng có ngày chị chụp hình em với Đăng hôn nhau trên đời đăng báo chơi. Anh chàng Đăng gàn lắm đấy nhé, ba em tán được chàng đóng phim thì lạ thật.

Tôi dẩy nẩy:

_Thôi cho em xin hai chữ bình an.

Phương kể:

_Anh chàng có một người yêu, một ca sĩ nổi tiếng. Nhờ chàng cô ta được đời biết đến. Họ yêu nhau lắm, nhưng anh chàng không bao giờ tính chuyện cưới vợ nên nàng đành phải lấy người khác.

Tôi tò mò:

_Chị có biết tại sao Đăng không chịu cưới vợ không?

Phương ngửa mặt:

_Chuyện thường tình mà em. Đàn ông bây giờ chỉ yêu thôi, nhất cưới vợ lắm, cưới vợ khổ thân và tàn cả đời. Anh chàng nào điên mới cưới vợ thời buổi này.

Tôi nhú mày:

_Em vẫn thấy người ta cưới nhau rầm rầm đó thôi.

_Thì đời vẫn có người điên.

_Nói như chị, con gái làm sao có chồng?

Phương ưỡn ngực:

_Chị đã hơn ba mươi tuổi đã có chồng đâu?

_Em phục chị rồi đó. Tài nhỉ? Ba mẹ chị không mắng à?

_Chỉ còn mỗi mẹ thôi, chị phải đi làm nuôi mẹ chứ.

_Lấy chồng rồi người ta nuôi mẹ cho mình luôn.

Phương cười dài:

_Thôi cô ơi, ở đó chờ chồng nuôi mẹ mình, nó đuổi ra khỏi nhà thì có. Chẳng con rể nào cũng nhói cái ruột khi phải biếu mẹ vợ vài ngàn ăn quà hết. Mẹ vợ tuyệt nhất là mẹ vợ cho con rể cái nhà, cái xe và rút đi một chỗ cho nó yêu vợ.

Tôi ngồi im nghĩ đến Hoàng và Đăng. Đời không có đàn ông không còn là đời, nhưng có họ cũng muôn ngàn cay đắng. Con đường đi trong vòm lá xanh, con suối chảy dưới kia và rừng thông cao vi vu bên này. Rừng trùng điệp hút sâu như lòng người, núi cao vời xa cách như tình yêu. Con đường không bao giờ thẳng tắp như tình yêu, có bao giờ thôi hết gian nan. Bắt đầu yêu là bắt đầu liều lĩnh. Yêu thầy của mình, hơn nữa, chồng của cô giáo, là can đảm cùng mình. Yêu một anh chàng bay trên vạn mối tình, lướt qua ngàn người đẹp như Đăng, thờ chủ nghĩa độc thân như Đăng còn liều hơn nữa. Con gái lại khác, bắt đầu yêu là nghĩ đến đám cưới, nghĩ đến một người chồng cho mình yêu cả một đời, cho mình nương thân đến già. Đàn bà thiếu đức tin nên không dám phiêu lưu hết đời. Đàn ông ăn chơi từ năm hai mươi tuổi đến bốn mươi, lấy vợ vẫn còn vừa. Đàn bà ăn chơi hai mươi năm là tàn sắc, phai hương. Đàn bà bốn mươi tuổi chưa chồng ôm mặt mà khóc không ai thương, diện mini ra phố không ai nhìn.

Nhưng lấy chồng rồi vẫn không yên, đẻ một đứa chồng còn nhìn, hai đứa chồng còn thương, ba đứa thương hại, bốn đứa xót xa, và năm đứa chàng nhìn người khác. Mình hết tự tin, hết kiêu hãnh, mình hiền như bụt để giữ chồng. Mình sợ chồng như thần như thánh cũng hoài công, chàng vẫn đắm đuối nhìn theo bóng hình khác.

Đăng quay lại mỉm cười, tôi không cười nổi vì tôi đang nghĩ nhảm, đang thương thân phận đàn bà. Trở về khách sạn, tôi giao xác cho Đăng rồi quay lưng bỏ vào phòng.

_Của nợ đó anh tính sao mặc anh.

Đăng cắn nhẫn:

_Tự nhiên dấu áo người ta giờ hành hạ tôi.

Tôi háy:

_Thích thì mỗ đi còn làm bộ.

Tôi chạy biển không để Đấng kịp giữ hai tay tôi.Đấng huýt sáo gõ đều gót giày,chàng trở xuống từng bước trên đồi cỏ.Tôi đứng nhìn Đấng bên trong khung cửa sổ rũ màn trắng đục.Chắc anh chàng lại viết nhạc, đời anh chàng thú vị thật,có đam mê để sống,có ngất ngây để chìm tình yêu.Tôi chẳng mê cái gì.Viết văn chẳng biết viết,chơi nhạc không hay, vẽ cũng mù tịt.Nên chỉ biết mê đàn ông,nhìn cái đẹp của đôi mắt họ,sóng mũi họ,vầng trán và tóc bay như nhìn ngắm nghệ thuật.Chẳng lẽ tôi yêu mê đàn bà, tôi không bắt thường đến độ đó.Tôi phục những người đàn bà đứng đưng trước đàn ông,một siêu việt rồi,họ khác người thường, họ thánh hay họ điên cũng vậy.

Nhìn Đấng đi trên cỏ xanh,một mình tay để trong túi,điều thuốc nghiêng trên môi,tôi thấy bãi cỏ đẹp hơn, buổi chiều thơ mộng hơn.Chẳng người đàn bà nào thật tâm khen người đàn bà khác đẹp,say mê vẻ đẹp của người đàn bà nào khác mình,chỉ có đàn ông say sưa và ngất ngây.Tôi thấy Đấng trong buổi chiều tàn đẹp,tôi nhớ Hoàng đôi mắt ngất ngây trong rừng cao su êm đềm bóng mát.Đời tôi ngần ấy cảm xúc thế cũng đủ rồi.

Nhìn Đấng tôi vẫn thấy nhớ Hoàng.Tôi xót xa hiểu rằng tình yêu thật nhất đã dành cho Hoàng,người đàn ông có vợ,bởi lúc ngồi bên chàng tôi không nhớ ai.Chiều hôm nay anh đang làm gì?Lang thang một mình, trầm ngâm một mình,hay với vợ con?Tôi muốn quên chàng để trọn tình với Đấng,nhưng càng cố quên, tôi càng xót xa hiểu rằng chẳng bao giờ tôi quên được chàng.

Hai người nữa bước xuống đồi cỏ là Lãm Thuý và bố.Áo dài Thuý bay vờn hai chân bố,hình ảnh mẹ tôi chỉ còn là kỷ niệm.Tôi thử dài khép cánh cửa sổ.Hoàng giờ cũng thành kỷ niệm xa xôi.Tôi muốn đi tìm chàng, ngại ngần rồi thôi.Ích gì không, còn vợ con chàng,họ cho tôi yên không?Tôi đủ can đảm đoạt chồng con người không?Chắc gì chàng yêu tôi như yêu vợ con chàng?Buổi sáng còn đục hơi sương, chàng đã nhả tâm để tôi về một mình, để trở vào mà hầu vợ hầu con đó thôi.

Mặt tôi buồn như tê đi.Tôi nằm rưng rưng nước mắt trên giường,dưới hai ba lớp chăn.Bữa cơm chiều vắng Đấng tôi cũng không còn buồn ,lòng dạ tôi giờ lạnh, giờ chìm vì nghĩ đến Hoàng lạnh lùng hờ hững đuổi tôi về buổi sáng hôm ấy.

Buổi tối tôi trần trọc không yên.Ngọn đèn vàng trong phòng Đấng bật lên rồi ,hình như Đấng xuống phố về rồi.Rồi ngọn đèn khác mở hơn sau lớp voile mỏng lung linh toả ra từ vương cửa.Tôi nghe như tiếng chân ai thật nhẹ như gót mèo lần từng bước lên cầu thang.Bố và Lãm Thuý chưa về,hình như đi thăm một người bạn.Ai lên đây giờ này?Tôi cẩn thận gài chặt chốt cửa,rồi đứng nép người nhìn ra khe cửa.Ánh Tuyết!Ánh Tuyết lên đây làm gì?Tìm tôi hay tìm Đấng?Tuyết mặc áo ngủ thật mỏng,hình như nàng không biết sợ lạnh,da thịt nàng dư thừa cho mọi khăn áo.Sinh lực làm nóng người nàng lên chẳng?

Tuyết rón rén bước đến cửa phòng Đấng,đưa mắt nhìn quanh rồi đẩy nhẹ cửa.Ngực tôi ran lên,mắt tôi tròn xoe và hai tay tôi run.Ghen tức ư?Hơn thế nữa.Một thoáng kinh khi,một thoáng buồn.Thương nhau như tôi với Đấng vậy mà chưa bao giờ tôi dám nghĩ chuyện lên vào phòng Đấng.Giữa chàng và Tuyết chắc chắn thân mật hơn,để Tuyết phong phanh mặc áo ngủ bò lên với chàng.Tôi bỏ vào giường nằm thờ đốc cho đỡ giận.Tôi không ngủ được, cũng không bình tĩnh nổi nữa.Tưởng tượng bây giờ Đấng miệt mài với Tuyết,lòng tôi buồn như chết.Đóng phim không đẹp như tôi nghĩ,không đầy những vinh quang,không đầy những mộng đẹp.Đấng cao cả là thế, tâm hồn Đấng tôi tưởng không bao giờ đục mờ.Đôi môi để hát những bản tình khúc đẹp,đôi mắt để nhìn những buổi chiều đẹp.Đấng là nghệ sĩ, nghệ sĩ không thể tầm thường.Tại sao Tuyết mặc áo ngủ mò lên với Đấng?Chẳng lẽ Đấng hẹn Tuyết lên để mặc đèn nàng những thứ tôi dẫu?Cơn giận sôi lên rồi, tôi tung chăn tìm dép rồi rón rén từng bước nhẹ như vuốt mèo, tôi tiến dần đến phòng Đấng,nhẹ nhàng vén rèm cửa nhìn vào.Ngọn đèn ngủ mờ,Đấng nằm dài trên giường với Tuyết ngồi một bên.Thôi hết rồi. Im lặng Đấng không nói,chỉ thấy Tuyết hát nho nhỏ một mình.Hình như Tuyết cố tình đánh thức Đấng dậy.Tôi nghe Tuyết lầm bầm:

_Lạ thật!Anh chàng say như chết.

Dáng ngồi hờ hênh của Tuyết làm tôi đỏ mặt.Tuyết lay Đấng, mặc, chàng vẫn nhắm nghiền hai mắt.Tuyết lầu bầu:

_Kỳ cục, có bao giờ anh chàng uống rượu mạnh đâu nhỉ?

Tuyết đứng lên, lấy khăn ướt lau mặt cho Đấng.Ở bên ngoài mặt tôi cau lại,má tôi nóng bừng.

_Cưng ơi, dậy với em đi cưng.

Trời lạnh và nước giá, Đấng ậm ừ cự mình.Tuyết nói như reo:

_Anh, anh hết say rồi chứ.

Đấng nhòm dậy:

_Tuyết, sao Tuyết vào đây?

Tuyết nũng nịu:

_Bộ anh không bằng lòng?

Đấng để nhẹ tay Tuyết xuống, uể oải ngồi lên:

_Có chuyện gì không?

_Em thích lên ngủ với anh.

Đặng lắc đầu:

_Phòng anh có mỗi cái giường, hơn nữa không lợi cho Tuyết đâu.

Tuyết phụng phịu:

_Anh gàn vừa vừa chứ,bộ chê?

Đặng nhìn Tuyết ưỡn ngực ra,hai mắt chàng chớp nhẹ,nhìn xuống hai cặp đùi dài săn chắc của Tuyết dưới ánh đèn mờ. Nếu chàng từ chối,chàng là thánh.Tôi hồi hộp đợi , Đặng ngửa mặt cười:

_À,chắc Thu nói em lên đây đòi của nợ đó phải không?

Tuyết ngơ ngác:

_Không, cái gì là của nợ anh?

Đặng bước lại túm đưa gói quần áo cho Tuyết:

_Tuyết nên thay áo đi, nhỡ ai biết Tuyết mặc áo ngủ vào đây phiền lắm.

Tuyết đỡ gói giấy cười thật đẹp:

_Trời ơi, sao anh không nói em.Té anh dấu những thứ này.Anh quá trời quá đất nhe.

Tuyết vòng tay ôm cổ Đặng nũng nịu:

_Anh ác ghê, cần gì phải dấu, em cũng cho hết cơ mà.

Đặng nhẹ nhàng gỡ tay Tuyết:

_Tuyết vào trong kia thay áo đi rồi ra nói chuyện.

Tuyết lắc đầu:

_Thôi không cần.

Đặng bật diêm mỗi một điếu thuốc:

_Tuyết cần nói với anh chuyện gì nào?

Tuyết ồm ờ:

_Anh hết say chưa?

_Hôm nay anh buồn nên uống chút,không sao,anh tỉnh rồi.

Tuyết đứng trước mặt Đặng:

_Anh đi tu đấy à?Hay là anh tu dòng của mấy ông cha đó?Có lần Tuyết gặp một ông tài xế taxi thật dễ thương,cuối cùng Tuyết khám phá ra ông là linh mục.

Đặng bật cười:

_Anh không tu, nhưng anh..

Tuyết cười:

_Anh giúp em một chuyện thôi,em sẽ đền ơn anh.

_Chuyện gì?

_Sau phim này, đạo diễn Đào Duy sẽ quay phim nữa phải không?

Đặng gạt đầu,Tuyết sa vào người chàng:

_Anh sẽ giữ một vai chính?

Đặng lại gạt đầu:

_Hình như thế.

_Hình như gì nữa, ông khoái anh lắm nhé,anh giúp em nghe anh Đặng.

Đặng cười:

_Giúp em cái gì?

_Ông nghe anh lắm, anh phải làm sao cho em đóng vai chính cạnh anh cơ,đóng vai phụ hoài chả nổi gì hết,chán mớ đời đi anh ạ.Anh nói với ông em diễn xuất hay,đóng vai trò một cách dễ và chỉ bằng lòng đóng cuốn phim thứ hai nếu được đóng chung với em.

Đặng vẫn mỉm cười:

_Thì ra em thích nổi tiếng.

_Ừ, nổi tiếng rồi em sẽ kiếm tiền nuôi anh,em sẽ yêu anh suốt đời, em sẽ....

Đặng khoanh tay cười:

_Tuyết ngoan quá,nhưng rất tiếc anh không phải là đạo diễn,chọn diễn viên là việc của ông ấy.

Tuyết nũng nịu:

_Thôi đi,anh nói gì ông cũng nghe hết, chịu em đi mà, rồi em thương, muốn gì em cũng chịu hết.Anh chỉ cần khen em diễn xuất sắc và đòi ông cho em đóng vai chính cạnh anh.Thứ thật em đóng mấy phim rồi,nhưng lần đầu tiên em đóng chung với một người tuyệt như anh.Anh gắng giúp em đi.

Đặng cười:

_Em đã từng đóng phim rồi thì cần gì phải dùng tắc tích đó nữa, nếu cần người ta mời em chứ.

Tuyết lắc đầu,nàng đẩy sát người vào Đặng , bộ ngực tròn khiêu khích, đau mắt tôi,ngời mắt Đặng.Hai tay nàng vòng lấy cổ Đặng, giọng nàng nhão ra:

_Nhưng toàn vai phụ không à, em thích đóng vai chính cơ.

Đặng đứng nhích ra, gỡ tay Tuyết xuống:

_Anh sẽ nói với đạo diễn, được hay không tùy ông ấy.

Tuyết bước tới như con mèo rình con mồi, nằng ngãi người xuống đùi Đặng, chung một chiếc ghế rộng với chàng. Má tôi nóng bừng lên, tôi muốn bỏ vào phòng, ngủ cho yên. Rình mò người còn mệt hơn kẻ đang tổng tình nhau. Tim tôi đập mạnh, tay tôi run. Đặng sắp bại trận rồi. Nã Phá Luân bách chiến bách thắng còn thua một đôi mắt Joséphine huống chi là chàng. Tôi muốn gó cửa cứu chàng, cứu chàng hay cứu tôi? Chiếc giường phủ khăn vàng ấm dưới ngọn đèn mờ, tại sao Đặng không bật đèn sáng lên? Tại sao? Tại sao Đặng không đuổi Tuyết ra khỏi phòng? Tuyết thì thào tiếng được tiếng mất:

_Em yêu anh...

Đặng cúi xuống ngực Tuyết, áo ngủ voile mờ, đèn vàng cũng mờ. Chân tôi khụy xuống, tay tôi chặn ngực:

_Tuyết ghé lắm nhé.

_Tại em yêu anh.

_Em thích đóng chung với anh thật?

_Thích mê đi. Gần anh em muốn tất cả là sự thật. Suối lạnh ghé anh nhỉ, anh nhớ lúc em đuổi bắt anh dưới suối không?

Giọng Đặng đục:

_Nhớ.

Tôi muốn ngửa cổ ho một tiếng, tôi muốn có đôi guốc hippy nặng gỗ mạnh nền nhà. Nhưng tôi vẫn tò mò, lòng ghen chưa mạnh bằng cơn tò mò. Tôi cố ghé sát tai vào tấm màn che cửa sổ, vẫn không nghe nổi những lời thì thầm của họ. Càng lúc giọng Đặng càng khế đi, càng lúc giọng Tuyết càng đa tình. Tuyết ồm ồm đứng lên, chạy quanh phòng, cười khúc khích trong cổ, Đặng mê mải nhìn theo. Vẫn ngồi một chỗ để nhìn, không lẽ Đặng tu thật?

Tuyết vờ mệt, thở từng cơn rồi lặn ra giường, duỗi dài hai chân. Áo ngủ tấc cao. Tôi tin rằng phen này Đặng thua, hơi thở tôi đứt quãng, chân tay tôi cuống cuồng. Làm sao bây giờ, tôi có quyền đẩy cửa vào đánh ghen không? Đặng có phải là chồng của tôi đâu? Nhưng tôi không thể bỏ đi được nữa rồi, không thể đi ngủ khi Tuyết còn nghịch ngợm trong phòng Đặng, khi Đặng chưa đủ can đảm đuổi Tuyết ra khỏi phòng. Cơn giận nổ lừng bùng trong tai tôi. Anh tôi lắm, anh cũng tầm thường như mọi người. Không tôi thiên vị rồi. Chàng không tồi, chàng bình thường vì chàng là đàn ông. Đàn ông bình thường không thể đuổi một người đàn bà tự hiến thân vào phòng ngủ của mình bao giờ? Nếu Đặng có đi tu thật đi nữa, Đặng cũng bại trong hoàn cảnh này cơ mà. Mình phải cứu Đặng, rõ ràng Đặng không yêu Tuyết. Nhưng bằng cách nào? Nhờ Đặng làm mặt lạnh lòng với mình thì sao?

Đặng từ từ đứng lên và thật bất ngờ Đặng đến bàn viết rót đầy một ly nước dốc vào miệng rồi dơ tay bật đèn. Tôi vội lúi thấp đầu xuống, sợ Đặng nhìn thấy bóng tôi sau tấm màn cửa. Tuyết vùng vằng:

_Anh điên hả?

Đặng dụ dàng:

_Tuyết cần nằm nghỉ cứ nằm, anh đi công chuyện một chút.

Tuyết cười nhạt:

_Anh nhất định không chịu em?

Đặng vẫn mỉm cười:

_Chờ bao giờ làm đạo diễn anh sẽ làm riêng một phim cho em.

Tuyết hừ:

_Đồ lại cái.

Đặng quắc mắt, ngoài này tôi mỉm cười nhớ lần cũng rủa Đặng câu đó.

_Em dám hỗn với anh?

_Thế sao? Sao anh không...?

Đặng tàn nhẫn:

_Làm tình với cô hả? Tôi không muốn làm con chốt cho ai hết. Tôi thích những người đàn bà tôi phải khổ công chinh phục kia, như tôi đã ghét những bài ca nhằm nhí dễ dãi.

_Nếu anh không chịu ý tôi, tôi sẽ hô to lên anh bức hiếp tôi, anh dẫu áo quần tôi, ép tôi lên phòng anh lấy lại. Tên tuổi anh sẽ bị chôn xuống bùn, cả nước sẽ biết nhạc sĩ Vũ Đăng dẫu đồ lót của đàn bà, với mưu toan cưỡng bức. Cả nước sẽ biết anh là thằng khùng.

Đặng khoanh tay:

_Thách Tuyết đó, tự nhiên Tuyết xăm xăm vào phòng tôi, để tôi cưỡng bức, lạ nhỉ? Tuyết la lên đi.

Tuyết tung gói áo tôi dẫu:

_Còn cái này, tên lại cái nào dẫu của tao?

Đặng cười nhạt:

_Cầm lấy và đi về đi cô bé, kéo tôi nổi giận bây giờ, và tôi sẽ chứng tỏ với Tuyết tôi là đàn ông.

Chàng tiến tới ôm chặt lấy Tuyết, tôi níu lấy tấm màn cửa vì xúc động. Không ngờ mới chen chân vào

nghe tôi đã chứng kiến cảnh này.Ba bước thôi, tôi tiến đến cánh cửa màu nâu gỗ ba tiếng.Tôi không thể chịu đựng hơn thế nữa.

Đặng hiện ra không nói một lời.Tôi đưa mắt nhìn Tuyết:

_Chuyện gì vậy anh?Em định hỏi mượn anh quyển sách,khó ngủ quá.

Tuyết ôm gói áo ngụy ngụy bỏ đi.Tôi nhìn Đặng nước mắt chảy ra:

_Anh.

Đặng cười buồn:

_Tại anh say, anh buồn nên uống hơi nhiều.

_Sao anh buồn?

_Em, em làm anh buồn.

Tôi ngơ ngác:

_Buồn em?

Đặng gật đầu:

_Em không ghen?

Tôi gật đầu:

_Ghen chứ.Ghen nên em mới gõ cửa khi anh ôm Tuyết.

_Em không yêu anh, rõ ràng em không yêu anh.Biết anh ôm Tuyết em vẫn tỉnh như không .

Tôi mỉm cười:

_Tại em thấy từ đầu.

Đặng kinh ngạc:

_Em thấy từ đầu?Anh tưởng em ngủ rồi chứ.

_Tưởng em ngủ nên anh mới để đèn ngủ tiếp chuyện đặc biệt với người ta chứ gì?

Đặng nhăn nhó:

_Em làm rồi, anh tầm thường thật, nhưng với em kìa.Còn Tuyết anh coi như mọi người đàn bà đáng thương khác.

_Đáng thương?Đẹp thế còn đáng thương nỗi gì?

_Anh gặp nhiều cảnh như vậy rồi.

_Nghĩa là sao?

_Họ đáng thương chứ,họ cần tiền, cần danh vọng,bằng mọi cách họ phải có tiền.Đó cũng là một cách tiến thân của người đẹp,có gì lạ đâu?Đàn ông cũng vậy.

_Em tởm.

_Tại em may mắn hơn họ,đừng khó tính em ạ.Sau này đời sẽ dạy em biết tha thứ.Ví dụ em không có một người cha nuôi như đạo diễn Đào Duy,nếu em không lớn lên trong một gia đình no đủ như gia đình em,em làm cách nào để sống đây?

_Em đi học cho giỏi rồi đi dạy.

_Ai cho em học nếu em nghèo và để gì học thành cô giáo được.

_Nghĩa là anh vẫn thương cô Tuyết của anh?

_Thương chứ.

_Xì thương.Thương nên ôm người ta trong phòng.

_Anh thích em ghen dữ dội hơn nữa kìa.

Tôi vẫn đứng bên ngoài phòng Đặng.

_Xin lỗi đã phá đám anh.Anh đi tìm nàng mà xin lỗi đi, em đi về ngủ.

Đặng gọi giật giọng:

_Thu,lại anh bảo.

_Bảo gì nữa, anh bệnh người ta chăm chặp mà.

Đặng tiến đến gần đặt tay trên vai tôi:

_Em có tin là anh yêu em không?Nhờ em mà anh tự thắng anh một trận hiển hách.

_Còn khi chưa có em thì đã từng thua?

Đặng gật gù:

_Anh là đàn ông.

Tôi run khi Đặng ghé hôn má tôi.

_Đi ngủ đi cưng, thức khuya đau mất đấy.

Tôi lẳng lơ:

_Dám vào phòng em như Tuyết không?

Đặng nghiêm mặt:

_Này, coi chừng nhiễm trùng của Tuyết nghe không?Anh thắng Tuyết đã khó rồi, thắng em không nổi đâu.Xin thua từ đầu.

Tôi nhí nhảnh:

_Vào đàn cho em nghe đi.

_Thôi cho tôi xin, vào ngủ đi cưng. Anh còn say đấy, không sợ anh à?

Tôi tha thiết:

_Em tin anh rồi .

_Nghĩa là sao?

_Từ đêm nay em chỉ yêu mình anh.

Đặng bẹo má tôi:

_Vào ngủ đi, có lẽ phải cấm em đi đóng phim mới được.

Tôi khếp cửa lên giường, cắn môi thương Đặng. Đành là tôi còn yêu Hoàng, nhưng rõ ràng là Đặng yêu tôi, quý tôi hơn Hoàng. Đặng giữ gìn cho tôi từng chút một, nụ hôn trên môi chàng cũng dè dặt. Tôi rủ Đặng vào phòng riêng, nếu Đặng theo vào thật, có lẽ tôi sẽ thích thú thật đấy, nhưng tôi sẽ bớt kính trọng Đặng, một thoáng khinh khi thôi đủ cho tình yêu vốn đã mong manh vô cùng bay đi tan tác trong cơn gió say.

Sao tôi không ghen với Tuyết nhỉ? Nàng chẳng được chàng ôm trong vòng tay đó sao? Tôi tức tối nên đã liều lĩnh gõ cửa. Nếu tôi không gõ cửa liệu Đặng có thoát nổi chết chìm trên thân xác ấy ngàn ngụt như hoả diệm sơn bốc lửa không?

Tình yêu vừa ngọt ngào vừa chua chát đắng cay. Vừa thiêng liêng vừa đê hèn. Tôi không đủ trầm tình trở vào phòng, mặc Đặng làm đàn ông với một người đàn bà rất đối đàn bà như Tuyết. Tôi cũng không đủ bản lĩnh để cứ đứng đó xem họ đi đến giai đoạn cuối cùng trong nhau. Không tôi yếu đuối lắm, tôi sợ mất Đặng và tôi sợ chính tôi nữa. Chắc gì tôi không ngất đi vì ghen vì tức? Thôi cứ để tình yêu, ân ái, đắm thắm hay dục tình cuồng loạn trong một góc trí tưởng, tôi chưa đủ can đảm đối mặt với chúng, tôi chưa được làm đàn bà nên tôi sợ hãi lẫn trong tò mò.

Tưởng ghét Đặng hơn nhưng lại yêu Đặng hơn. Tôi chào thua khuôn mặt kỳ bí của tình yêu rồi. Gương mặt Đặng chìm trong đôi mắt Hoàng, tôi muốn gợi lại hình ảnh Hoàng, chợt buồn bao lâu nay mình không giữ của chàng được nửa tấm hình như đã không giữ nổi chồng của cô Hà nửa ngày hạnh phúc. Mãi mãi vợ chồng họ vẫn đời đời ràng buộc lấy nhau, từ con cái đến thân xác, tiền bạc

CHƯƠNG 25:

Những ngày đẹp trên thành phố sương mù đã qua đi, cuốn phim đã hoàn thành đúng như ý bố. Tôi trở về Sài Gòn sửa soạn đi học lại. Sau hai mối tình, sau một cuốn phim tập tễnh làm tài tử, trở về nhà nhìn những chiếc áo dài trắng với huy hiệu đỏ Q. M trên ngực áo, tôi nghe buồn buồn.

Báo chí không ngớt bàn tán về cuốn phim, về Đặng và tôi. Mới đầu tôi thích thú, cắt những bài báo viết về mình lồng trong album, mới đầu tôi hãnh diện nhưng dần dần tất cả những nao nức đó biến thành cực hình.

Tôi bị đuổi khỏi Q.M. trước ngày đi học, ba mẹ tôi nhận được giấy báo và chỉ thờ dài. Những buổi chiều tôi len lén phóng xe qua trường cũ, những hàng sứ xinh xinh hoa trắng thơm nhẹ con đường êm mơ bóng cây. Những lớp học, những cánh cửa sổ, những mái ngói cũ nhòa màu thời gian. Tất cả còn là kỷ niệm, với chàng cũng chỉ là hình bóng nhạt mờ trong ký ức, với chàng giờ còn là dư vị tình yêu. Tôi giữ những chiếc áo dài trắng, với huy hiệu Q.M. Tôi giữ những bài học Anh văn có chữ ký của chàng. Mỗi chiều đi ngang qua trường cũ mắt tôi vẫn cay cay, môi tôi vẫn rưng rưng gọi khẽ tên chàng. Tôi thành công và nổi tiếng để làm gì nữa đây, khi tôi thật đã xa chàng? Cô Hà giờ tự tin trong lớp, giờ yên ổn trong lớp. Không cô học trò nào liều lĩnh mưu toan cướp chồng cô giáo như tôi đâu. Đời có một con học trò hư như tôi là cùng, đời có một con bé ngu si yêu người có vợ như tôi là cùng.

Tôi bước vào passage Eden tìm mua một chiếc áo thun màu xanh. Nhạc tình tứ từ một góc hành lang hắt ra thật dịu dàng, vờn bay áo vờn bay tóc. Tôi cúi xuống đọc nhanh hàng tít trên tờ báo vừa mua: "Nhạc sĩ Vũ Đăng dấu đỏ lót của đào văm Ánh Tuyết."

Chắc ở một nơi nào đó Đặng đang thờ dài. Lỗi tại tôi và bây giờ Tuyết dùng nó để hạ nhục Đặng. Tuần trước họ viết về mối tình của tôi và Đặng. Tuần này họ viết về mối tình Tuyết-Đặng. Khi tôi ngừng mặt lên, chiếc kính màu che bớt mặt tôi giờ cầm trong tay, vài người chung quanh kêu ồ lên:

_Giáng Thu kìa tụi bay.

Họ xì xào:

_Giáng Thu của phim "Tiếng Hát Từ Rừng Hoang" đó.

Trong nháy mắt tôi bị đám đông bao vây. Có những cô bé đứng ngó tôi chăm chăm, có những cậu bé tới sờ nhẹ áo tôi, làm như mọi thứ của tôi đều lạ. Tôi trở thành con quái vật trước mặt đám đông.

Tôi bối rối nhìn quanh tìm đường trốn, hãnh diện có đó nhưng tự do không còn. Cô bé áo vàng níu tay tôi:

_Chị cho em chữ ký đi, chị Giáng Thu.

_Tôi mua được cái hình của Giáng Thu rồi, Thu ký tặng cho vài chữ đi.

Một chàng ghê hơn buột miệng:

_Giáng Thu xinh quá cho anh cầm tay một chút đi.

Tôi rút tay lại, bối rối cắn môi:

_Tôi không phải là Giáng Thu đâu.

Họ ngơ ngác:

_Vô lý, bảo đăng hình Giáng Thu rõ lắm mà.

Một chàng hippy cười:

_Nàng nói dối đó, nàng chính là Giáng Thu chính hiệu con nai vàng.

Cả bọn cười vang, tiếng cười vang cả hành lang. Tôi nghe thoáng một tiếng xì xầm:

_Cũng xinh xinh vậy thôi có gì hơn tụi mình đâu, xoàng lắm mà nhỉ? Vậy mà báo chí ca tụng dữ quá.

Xí, đi mà, tưởng tiên nga giáng thế kia chứ.

Tôi nghe tim nhói đau, lời xì xầm đó đã vào tai tôi, chạy vào óc tôi và lòng kiêu hãnh xì như cái banh thủng. Tôi cắn răng cười gượng, vừa kịp quay lại nhìn thấy người con gái xinh đẹp hơn tôi đứng sau lưng tôi cười nhạt. Đôi mắt gầy mi giả sâu thăm thẳm, hàng mi đậm đen che khuất màu mắt không biết nâu hay đen. Đôi chân thon dài săn chắc, bộ ngực nâu hồng để trần một nửa. Tôi chớp mắt quay đi.

Một cậu bé choai choai giựt giựt tóc tôi:

_A, tóc thật tụi bây ạ, tưởng tóc giả chứ.

Tôi đỏ mặt vì giận:

_Tôi bận việc xin phép được kiếu từ.

Tôi len ra khỏi đám đông nhưng không thoát nổi, bàn tay cô bé hippy vươn dài giữ chặt lấy tôi:

_Chị cho tụi em phòng vấn tí nào.

Tôi mím môi nhìn cô bé, cô bé cười thật xinh:

_Bao giờ chị làm đám cưới với Vũ Đăng?

Tôi lắc đầu:

_Xin tha cho vụ đó.

_Hồi trước chị học Q.M phải không ạ?

Tôi mím cười gật đầu:

_Sao em biết?

_Biết chứ, em biết chị yêu thầy Hoàng rồi cô Hà đuổi chị nữa kìa.

Tôi thờ dãi không nói tìm cách đi ra ngoài hè phố rồi vẫy taxi leo lên như trốn chạy. Đám đông nhao nhao nhìn theo. Tôi ngã người trên nệm ghế lòng buồn với vợ. Cô bé nhắc đến tên chàng, tình yêu còn đó mãi mãi không tan. Đăng nghệ sĩ thật, yêu đó rồi hờ hững đó. Đàn bà vây quanh chàng từ sáng tới tối, đàn bà như thiêu thân lao vào tay chàng. Những cô ca sĩ đẹp như tiên đến với chàng để dượt nhạc, để bắt chàng lắng xê tên tuổi, những người đàn bà đa tình đến với chàng để tìm thấy hình bóng dáng mình qua những bản nhạc trữ tình.

Tôi ra dấu cho xe ngừng rồi đi bộ ngang qua Q.M.. Con đường lá me còn đó ngàn năm li ti. Tôi dỗi mắt nhìn lên lớp cũ, vuông cửa rộng và lời giảng bài ấm áp của chàng vang vọng trong tôi. Đứng đây mòn mỏi, người yêu vẫn xa. Đứng đây chồn chân, tình yêu vẫn lạnh. Tôi thần thờ rời xa Q.M tìm đến nhà Đăng. Căn phòng trên lầu cao với những bức tranh khó hiểu và cây đàn và tàn thuốc lá.

Khi cơn buồn dâng cao, tôi vẫn đến với Đăng, để nghe chàng hát, để ngắm chàng đàn. Tình yêu của tôi và Đăng chỉ có thể thôi. Không hứa hẹn ràng buộc, không cay đắng phiền hà nhau. Đăng ngồi một góc nhà hát nồng nàn, tôi ngồi một góc nhà nhìn thật say. Cuối cùng hôn nhẹ hai môi, xiết nhẹ hai lưng và đưa nhau về. Cuối cùng tôi vẫn biết Đăng thờ thần độc thân, say đời lãng tử, vợ con là chuyện xa vời, là gông nặng, là ngục tối. Đăng sống như một ẩn sĩ, ngồi nhà chờ bạn bè, chờ người yêu. Tôi muốn đến Đăng chiều hôm nay vì tôi buồn, vì tôi muốn khoe chàng tôi được ái mộ ngoài đường, vì báo chí đăng tin chàng dấu đồ lót đào văm Ánh Tuyết, hay vì một khát khao mơ hồ nụ hôn, vòng tay và hơi thở đàn ông của chàng.

Căn phòng im lìm cài cửa. Hôm nay không có tiếng đàn êm đềm của Đăng, chỉ có những đĩa nhạc êm dịu hắt ra từ khe cửa. Có lẽ anh chàng chưa ngủ xong giấc trưa? Tôi dơ tay định gõ cửa. Bàn tay tôi sờ lên cánh cửa gỗ màu nâu run run buông xuống. Có tiếng Đăng thì thầm với một người con gái. Tôi thần thờ nhìn trời. Buổi chiều thật nặng thật buồn. Cửa đóng kỹ với một người đàn bà. Chàng yêu tôi và luôn luôn mở tung cửa mỗi khi tôi đến kia mà?

Tôi không buồn nhưng xót xa. Từ bao lâu nay tôi vẫn nghĩ Đăng cao thượng và trong sạch. Tôi vẫn nghĩ Đăng dành cả một đời cho nghệ thuật mà chàng say mê.

Tôi định lẳng lặng bỏ về. Tiếng thì thầm gợi nhiều kích thích, tiếng thì thầm trong căn phòng nhỏ giữa một người đàn ông và một người đàn bà. Tôi lần tới vuông cửa sổ, cửa lại đóng kín. Máu chạy luàn lưu, máu chạy dồn. Hai bàn tay tôi rướm mồ hôi, tình yêu chết dần trong tôi, lòng băng giá nhưng hờn ghen nổi sóng. Tôi đi vòng vòng ba mặt tường phòng Đăng và tìm ra một vuông cửa quên cài.

Tôi dè dặt mở nhẹ nửa cánh, họ không còn lòng dạ nào để thấy tôi nữa. Mắt tôi hoa lên, trời đất quay vù vù. Trời xanh sa xuống làm tình với đất dâng cao với vợ. Họ không còn một chút gì trên người, họ giữ chặt lấy nhau bằng cả thân xác cuồng nhiệt. Tôi lao đảo từng bước tìm ra đường. Hết thật mất rồi, là ai? Ánh Tuyết hay bất cứ người con gái nào em còn có thể tha thứ cho anh. Nhưng Ái Lệ, người con gái anh đưa lên đỉnh cao chót vót, anh yêu mê cả nước đều biết. Nàng bỏ đi lấy chồng tỉ phú, ngờ đâu anh với nàng đã rời nhau? Nàng có chồng và vẫn trở lại ân ái với anh? Em thua, em thua cuộc rồi, dù thật tâm muốn yêu anh, muốn quên Hoàng qua hình bóng anh.

Tôi trở về nhà như một cái bóng của chính tôi. Buổi chiều nên không thấy được bóng mình, thôi đành làm bóng ma từ tạ tình yêu. Trời bắt tôi mãi mãi làm một kẻ đến sau. Đến sau trong cuộc đời Hoàng và đến sau trong tình yêu Đăng. Đời cho tôi những hai lần nhìn thấy người ta yêu nhau, trong khi tôi chưa được yêu. Tôi biết quá sớm, tôi buồn quá nhanh. Tôi đứng đợi xe về nhà, và thật tình cờ tôi nhìn thấy Hoàng gọn gàng trong bộ đồ tennis trắng lăm lăm đi bộ băng ngang từ đầu con đường. Tôi cảm xúc đến ngộp thở, từ từ đi ngược chiều với chàng.

Chàng sững sốt:

_Ồ Thu, em đi đâu đó?

Tôi xúc động:

_Em đi tìm anh.

Chàng mỉm cười:

_Em biết anh chơi ở sân này?

Tôi tình tứ gật đầu:

_Không biết anh thì còn biết ai nữa, vậy mà cũng hỏi.

Chàng dừng lại ngắm tôi:

_Hồi này em đẹp quá.

_Anh đẹp thì có.

_Đàn ông mà đẹp cái gì.

_Em thấy anh đẹp

_Em đi đâu đây?

Tôi phụng phịu:

_Hồi kỳ chưa, em đi tìm anh .

Chàng bối rối:

_Anh mặc đồ như thế này, phải về thay chứ.

Tôi giữ lấy tay chàng:

_Không sao hết, em thích. Để anh về nhà coi như mất anh, em không dại đâu.

Chàng ngần ngại:

_Đi phố với em nguy hiểm lắm.

Tôi đắm đuối nhìn chàng. Không biết có phải vì hình ảnh ái ân của Đăng và Ái Lệ trong vuông phòng ấm cúng mà lòng tôi giờ như thác lũ. Mới đó buồn vì Đăng như xác lá khô, giờ tôi bùng bùng nổi sóng, giờ tôi căng căng cơn khát khao không một tên gọi.

Hoàng hăm hờ hỏi:

_Em đi tìm anh thật?

Tôi nao nức:

_Đêm nay em đi suốt đêm với anh, em nhất định rồi. Từ giờ em không rời anh nữa đâu, kệ anh tính sao thì tính. Hôm gặp nhau ở Đà Lạt, anh bỏ đi biệt tích, rầu ghê.

Hoàng thở dài:

_Tại em chứ.

Tôi dặc dặc tay chàng:

_Tính sao anh? Bộ đứng đây hoài?

Hoàng ngơ ngác:

_Em đòi đi chơi với anh suốt đêm?

_Ừ, bộ anh sợ?

_Sợ thì không sợ, nhưng.....

Tôi nhí nhảnh:

_Không nhưng nhị gì hết ấy, anh kỳ ghê đi...

_Nhưng anh mặc đồ này...

_Có sao đâu, em không chê thì thôi chứ.

Chàng chép miệng:

_Thôi được, lên xe đã.

Chàng vẫy taxi kéo tôi chui vào. Hai đứa bắt đầu chui vào một cái lồng rôi. Ngồi bên chàng tôi xôn xao quá, nép sát vào người chàng, nghịch những sợi lồng quần bướng bình mọc dài theo chân chàng, chàng đắm đuối xiết lưng tôi.

_Em.

Tôi nghịch cặp đùi để trần của chàng như một đứa bé nghịch tượng thần Hy Lạp.

_Đau không anh?

Chàng lắc đầu:

_Đau nữa anh cũng chịu được.

Tôi không còn là tôi nữa. Hình ảnh chập chùng trong phòng Đăng như ma túy đầu độc tôi rồi. Gặp Hoàng trời cũng không cảm nổi tôi nữa rồi.

Chàng bóp lưng tôi, giọng thật ấm:

_Để anh được ngồi thật yên lặng bên em.

Chàng đưa tôi vào khách sạn thật. Tôi run lên vì sợ nhưng vẫn nao nức đi theo chàng. Chàng khoá cửa rồi dịu dàng kéo tôi ngồi xuống. Hai chân chàng duỗi dài bắt tôi dựa lưng vào chàng, gục mặt vào tóc tôi và vuốt dọc lưng tôi:

Cha mẹ cũng quên, đất trời cũng quên. Thời gian ngưng đọng, vũ trụ ngưng tiếng thở cho tôi với chàng ôm nhau. Thỉnh thoảng chàng hôn môi tôi, chàng nói thật khẽ những câu nghe không rõ, chàng làm thật nhẹ những cử chỉ tuyệt vời.

Miễn man yêu nhau để sáng hôm sau cả tôi với chàng đều giạt mình. Tôi không khóc bởi tôi yêu chàng, những giọt hồng đã rụng xuống từ một nơi nào khó gọi tên. Chàng ôm lấy tôi:

_Từ bây giờ anh đã có bốn phận và trách nhiệm với em rồi.

Tôi dụi mặt vào ngực chàng:

_Có anh, là có tất cả.

_Anh thương em quá Thu ơi.

Tôi ngậm ngùi:

_Anh đừng khinh em nghe anh.

Chàng nghiêm mặt:

_Đừng nghĩ nhầm nào. Anh thương em lắm, chưa bao giờ anh sung sướng như hôm nay. Anh thề sẽ lo cho em.

Tôi không muốn nhắc đến cô Hà. Cô Hà làm cổ tôi nghẹn lại vì ăn năn.

_Thôi anh ạ. Em không đòi hỏi gì nữa đâu. Em chỉ biết yêu anh và cho anh những gì người ta gọi là quý nhất của một người con gái, thể thôi.

Chàng dịu dàng:

_Anh xin lỗi em. Không hiểu sao anh lại điên đến thế?

Tôi chặn tay trên môi chàng:

_Tại em đấy chứ.

Chàng cười:

_Em cũng ghê lắm nghe, anh không ngờ....

-Không ngờ sao anh?

_Không ngờ em còn nguyên si.

_Trời ơi, anh khinh em quá.

_Không phải là khinh nhưng bất ngờ quá. Đời anh đây là lần thứ nhất anh biết một người con gái đúng nghĩa con gái.

Tôi ngơ ngác:

_Bộ anh... Vợ anh để đi đâu?

Chàng thờ dãi:

_Nàng là đàn bà trước khi anh cưới, anh thèm khát sự trong sạch và bây giờ em đã cho anh, bởi vậy anh mới nói anh nhất định lo cho em.

Tôi nheo mắt:

_Dữ chưa? Nhưng anh lo làm sao nói em nghe coi nào.

Chàng cười:

_Thì anh lấy em làm vợ, suốt đời anh chỉ biết có em thôi.

Tôi lắc đầu:

_Không được đâu anh, còn cô Hà, còn con của anh. Bộ anh định bỏ vợ?

_Không bỏ nhưng anh yêu em, anh phải được sống cho anh chứ. Cả đời anh, anh phải hy sinh hoài sao? Phải cho anh sống chứ?

_Em không dám liều như vậy đâu.

Chàng âu yếm:

_Anh biết em dám.

_Sao vậy?

_Em dám vào khách sạn với anh cơ mà.

Tôi véo tay chàng:

_Không nói chuyện với anh nữa đâu.

Chàng tủi thì:

_Em có tiếc không?

Tôi lắc đầu:

_Không, em chỉ biết em yêu anh. Người ta sao, em vậy. Bộ em để dành đầu cơ kiếm lời được sao mà hỏi.

Chàng mỉm cười:

_Em biết mấy người họ bán bao nhiêu không?

Tôi vẫn lắc đầu, chàng nheo mắt:

_Cỡ em sơ sơ chừng nửa triệu, ba tàu mua liền.

Tôi le lưỡi:

_Thôi không nghe anh nói nhảm nữa đâu, kỳ quá à.

Chàng vẫn cười:

_Anh thì nghèo lắm nhưng anh mua em bằng cả một đời còn lại của anh, em chịu không?

Tôi nguýt dài:

_Hừ, làm như nhẹ gánh tang bồng lắm, anh còn gì đâu mà cho em, ít nhất anh cũng cả trăm lần rồi.

Chàng thờ dãi:

_Đành vậy rồi, đó em tiếc anh, thấy không?

_Không phải là tiếc, nhưng sao em buồn ghê anh ạ. Anh cũng như vậy với người ta chứ gì ?

Chàng nghiêm mặt:

_Không được nghĩ bậy nữa.

_Bậy đâu mà bậy, bộ anh yêu vợ khác em?

_Khác chứ.

_Khác sao anh nói em nghe coi.

Chàng lúng túng và hên má tôi:

_Nói chuyện của mình kia, giờ em tính sao?

_Em chả tính gì hết, em yên chí rồi, em sợ cho người em không yêu chứ.

_Nhỡ có con thì sao?

Tôi giật mình:

_Thật không anh? Chút xíu vậy mà cũng có con à?

_Chứ sao. Nửa chút xíu cũng có ấy chứ. Em với anh đàng hoàng một đêm chớ chút xíu sao được?

Tôi tái mặt:

_Chết em rồi, em ri mà có con thì nguy lắm, làm sao anh?

Chàng dỗ dành:

_Anh đùa đó. Muốn có con cũng đủ kiểu đủ trò. Yên chí đi không sao đâu, làm như dễ lắm à?

Tôi bồng nhãn mặt:

_Thế anh có những hai con với người ta chắc ghê gớm lắm.

Chàng nhăn nhó:

_Em thiệt. Đang vui vẻ cứ nghĩ đâu đâu không à. Đừng nhắc đến có được không?

Tôi cúi đầu:

_Em cũng định như vậy, nhưng...Í, em bỏ đi cả đêm chắc me em chửi chết. Dám cả nhà đi tìm lắm anh ơi, làm sao bây giờ anh?

Chàng cũng hơi hoảng:

_Để anh đưa em về. Em nghĩ coi có cách nào không?

_Không được đâu anh. Chưa bao giờ em đi chơi cả đêm cả. Trời ơi! Sao tối qua em không nghĩ ra nhỉ? Tại anh đó, tại em biểu về ngay lúc đó anh không chịu lặn ra ngủ cơ.

_Mệt muốn chết, hơn nữa giới nghiêm làm sao về?

_Mấy giờ rồi anh?

_Gần năm giờ.

Tôi la hoảng:

_Làm sao anh? Bộ ở đây hoài?

_Anh đưa em về.

_Rồi em giải thích với ba mẹ làm sao? Bộ nói vào khách sạn ngủ một đêm với anh?

_Nhất định là không được rồi đó.

_Hay là...À em nghĩ ra rồi. .Em sẽ bắt con Trâm đưa về và nhận với mẹ em đêm qua em ngủ ở nhà nó.

Chàng nịnh:

_Em của tôi thông minh quá.

Tôi quay số điện thoại ngay cho Trâm:

_Giáng Thu đây, phải Trâm đó không?

_Ừ, dĩ nhiên có chuyện mới gọi cho mi giờ này chứ, mà mi phải hứa giúp tao cơ. Chỉ mình mi cứu tao được thôi, mi không chịu tao bỏ nhà trốn đi luôn.

_Trời ơi, chuyện gì mà kinh khủng dữ vậy?

_Tao sẽ đến mi ngay bây giờ và nhờ mi dắt tao về nhà cho mẹ tao bà yên tâm.

_Tại sao kỳ cục vậy, bây giờ mi ở đâu đó Thu?

_Dĩ nhiên không phải ở nhà.

_Trời mi ở đâu?

_Ở đâu xin miễn hỏi, mi có giúp tao hay không trả lời đi.

_Giúp mi cách nào mới được chứ?

_Hỏi hoài à. Lấy xe đưa tao về tận nhà và làm cho mẹ tao tin cả đêm tao ngủ ở nhà mi.

_Thu ơi, có chuyện gì đó?

_Không có chuyện gì cả, nếu mi không giúp tao, tao đi luôn.

_Thôi được, mi đến ngay đi.

Tôi mỉm cười với Hoàng:

_Con nhỏ chịu rồi, đỡ quá anh nhỉ?

Hoàng dùng đũa mái mới đưa nổi tôi đến gần nhà Trâm. Hôn tóc, dặn một điều, hôn môi, dặn hai điều..

_Trời ơi, bắt đầu nhớ em rồi.

Tôi mỉm cười :

_Anh sướng thấy mồ, xong chuyện là hết lo.

_Ai nói em anh hết lo?

_Lo gì đâu?

_Lo mất em, lo phải xa em.

_Coi như anh được rồi còn lo gì nữa. Anh giả vờ thì có.

_Em làm như anh sờ khanh không bằng.

_Đàn ông người nào chả có tí ti máu sờ khanh trong người. Thôi gần đến nhà Trâm rồi, anh về đi kẻo nó thấy kỳ lắm đấy.

Tôi nheo mắt:

_Anh cũng tìm cách nói dối vợ là vừa. Khéo nghe, kéo bầm tay hết em bắt đền đó. Mai em sẽ khám anh thật kỹ.

CHƯƠNG 26:

Hoàng bỏ đi, tôi thẫn thờ tiến dần đến cổng nhà Trâm, nghe như mất mát, nghe như vắng xa một cái gì không tên để gọi. Tôi nhìn xuống người tôi, hai chân, hai tay, và hai đôi ngực như đang nhìn những phần thân thể của người xa lạ.

Lòng tôi trắng xóa không buồn không vui. Chỉ thấy bàng khuâng chỉ thấy ngậm ngùi. Một cảm giác đau rất nhưng êm đềm, muốn phóng vùn vụt trên yên Honda, muốn tì thật mạnh cho nguôi mơ hồ.

Bước đi hết tung tăng, hết ngẩng cao mặt, hết cười bằng mắt. Từng bước một, một mình cam chịu, giờ tan tác bay một đời con gái. Con đường này tôi đi bao nhiêu lần, sao hôm nay lạ mặt với tôi đến thế này? Dơ tay bấm chuông nhà Trâm có gì phải run run hai tay đâu?

Hình như tôi vượt lại áo, vượt lại tóc. Tôi ngại ngần đến một phút sau mới bấm nổi nút chuông. Trâm lộ mặt ra chưa kịp kêu, tôi thì thào:

- Mau lên đừng cho ai thấy tao.

Trâm kéo tôi đi thẳng vào phòng riêng:

- Mi làm giống gì kỳ cục quá vậy Thu? Sao mặt mày ngơ ngáo như mất hồn thế này?

Tôi vật ra giường:

- Im lặng cho tao nghĩ.

Trâm hừ hừ:

- Tao chịu không nổi, mi phải nói rõ cho tao nghe đi Thu.

Tôi quay mặt vào tường không muốn nhìn Trâm, Trâm léo néo:

- Cả đêm hôm qua mày đi đâu?

- Ở nhà một người bạn.

- Ai?

- Mi không cần biết người đó, mà tao nói rồi, yên cho tao nghĩ, tao thèm yên lặng.

- Trời ơi, điên cha cái đầu lên được.

- Can gì đến mi mà mi điên, vô duyên chưa? Tao mắt tao không điên thì thôi chứ.

- Hà, mi nói sao, mi mắt, mắt cái gì.. Mắt xe rồi, không dám về nhà hở?

Tôi gật:

- Ủa mắt xe.

- Vậy mà làm tao hết hồn, thôi ngủ đi chút tao đưa về.

Một giây sau Trâm lại gọi:

- Này sao trông mày kỳ quá à.

- Bộ xấu xí lắm sao?

- Không phải xấu, đẹp nữa là khác, nhưng lạ lắm.

- Lạ là sao?

- Đẹp man dại sao sao ấy, khó nói quá.

Tôi giật mình:

- Sao mi thấy tao làm sao? Khác mọi bữa lắm à?

Trâm dăm dăm ngó tôi:

- Ủa khác, mà cũng không khác gì, điều tao thấy mi là lạ.

Tôi lẩm bẩm:

- Lạ lắm chứ, đêm đầu tiên tao ngủ xa nhà, đêm đầu tiên tao..

Trâm bóp tay tôi:

- Mi ngủ ở đâu Thu?

Tôi lắc đầu:

- Đừng hỏi tao nữa, tao điên bây giờ, nếu mi thật thương tao, mi nên yên lặng Trâm ạ.

Trâm thở dài:

- Mi làm tao khó nghĩ quá Thu à, thôi mi ngủ đi, xem chừng mi mệt, mắt cái xe ăn nhắm gì mà mi hốt hoảng thế.

Tia nhìn Trâm đi xuống dõi tìm vạch vôi. Tôi khép kín hai đùi, tôi vòng tay che ngực, tôi chớp mắt quay đi. Mắt tôi biết gian dối rồi, thân xác tôi biết cơn mê đắm, biết cơn chập chùng.

Trâm vuốt tóc làm tôi rùng mình, nhớ Hoàng đêm hôm qua và bàn tay gợi tình và phần thân xác ấy. Tôi hoảng hốt tránh bàn tay Trâm:

- Đừng Trâm, mình sợ.

Trâm ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Tôi quay đi:

- Mấy giờ rồi Trâm?

Trâm xem đồng hồ:

- Gần sáu giờ rồi.

- Chút nữa Trâm đưa mình về.

Tôi lơ đãng:

- Tụi mình mười mấy tuổi rồi Trâm nhỉ?

Trâm cười:

- Hỏi kỳ chưa, tuổi của Thu, Thu cũng quên à? Mười tám chứ bao nhiêu nữa.

- Tụi mình bằng tuổi nhau phải không?

- Hỏi chi vậy, mày thua tao một tuổi chứ.

- Thu già hơn, Thu lớn hơn Trâm mất rồi.

- Sức mấy, mặt non choẹt mà làm le.

Tôi thẩn thờ:

- Trâm ơi, có bao giờ Trâm mang cảm giác mất mát, mất mát và trống vắng dù chẳng đánh rơi một cái gì không Trâm?

Trâm ngơ ngác:

- Mà làm thơ đấy à?

Tôi lẩm bẩm:

- Không buồn không vui, đời lạ ghê Trâm ơi.

Trâm dơ tay lên:

- Trời ơi, chưa bao giờ mày điên như hôm nay, con này e đau mắt.

Tôi mỉm cười:

- Chán quá, mày chưa biết gì hết, mày con nít quá.

Trâm trợn mắt:

- Mày dám chê tao con nít?

Tôi cười sao nước mắt lại rưng rưng, nước mắt đã rơi thắm, môi giờ đã nhớ một đôi môi. Xác thân mình giờ bằng bật, xác thân mình giờ thiếu xót một vòng ôm. Tôi cuộn mình trong chăn, hai mắt nhắm lại để thôi đừng khóc, cho người yêu đi đâu mà mất, dù người yêu nặng gánh hai vai. Sao đêm qua không khóc lóc với chàng, không ăn vạ, không kể lể, để bây giờ nằm co một mình mới thấy xót xa?

Bây giờ chàng đang làm gì? Mặt tôi nhăn lại, tim nhoi nhói co, nụ cười cô Hà lại hiện ra chứa chan hạnh phúc, lần đầu tiên với chồng của người. Buồn ơi, sao đêm qua ta điên đến thế. Hình ảnh Đăng và Ái Lệ trong căn phòng đầy nhạc, đầy tình, không một chút gì che hai thân đã phút chốc biến tôi thành con bé điên gặp chàng là níu thật chặt, là đeo như sam.

Trâm cao giọng:

- Mày có chuyện buồn phải không Thu?

Tôi gật:

- Ừ buồn.

- Ai làm mày buồn?

- Tao làm tao buồn, còn ai vào đây nữa.

- Vô lý, mày ăn nói vớ vẩn quá.

- Không vớ vẩn đâu, mà thôi đưa tao về là vừa.

- Nhưng tao ngại quá, nhờ..

- Mày đừng có lẩm cẩm, một là một, hai là hai, mày hứa giúp tao rồi cơ mà.

- Đành rồi nhưng tao chẳng hiểu gì cả, từ nãy giờ mày nói năng lung tung như con điên.

Tôi thừ người:

- Có lẽ tao điên thật, tao điên nên mới nên mới... chắc người ta khinh tao ghê lắm mày nhỉ?

Trâm tròn mắt:

- Hử, mày nói gì, ai khinh mày?

- Tao mất rồi.

- Mất xe hử?

- Ừ mất xe.

Trâm cười:

- Tao không ngờ mày tiếc của đến thế, hồi nào đến giờ tao tưởng mày là con bất cần tiền.

Tôi cười dòn dã:

- Thế hử, tao có tiếc đâu, điều tao hơi buồn buồn lo lo.

- Lo mǎng mày mǎng hử?

Tôi gật:

- Ừ.

- Không sao đâu, yên trí, tao dẫn về xin cho.

Tôi dơ tay:

- Mà tao có mất xe đâu, tao đi bộ mà.

Trâm trợn mắt:

- Hử, mày nói sao, thế mất cái gì?

- Thôi không nói chuyện với con nít nữa, tao kẹt nên ngủ nhà con bạn, giờ mày chịu khó đưa tao về cho yên đi đã.

Mọi sự êm xuôi. Me tin lời Trâm nên chỉ mǎng nhẹ nhẹ thôi:

- Trời ơi, con làm me lo quá, hôm qua ba vòng khắp phố tìm con.

Tôi đưa mắt nhìn Trâm để tránh đôi mắt me:

- Con bị đau bụng thành linh nên không về nổi, đành ngủ lại với Trâm.

- Sao con không điện thoại cho me biết?

- Dạ con đau quá, có nhớ gì đâu, con mê man, con ngất xỉu...

Tình yêu giờ gần bó hơn, day dứt hơn, khó khăn chỉ có lần đầu, tôi với chàng giờ đã quen nhau, xa nhau nhớ như vợ nhớ chồng, có khi nồng nàn mê đắm hơn, bởi không hôm nào được no nê, bởi gần nhau đó chờ xa đó, ôm nhau đó mà sợ mất nhau từng ngày.

Tôi tìm đủ cách để gặp chàng, nhà một người bạn của chàng, khách sạn, đâu cũng được, miễn là có nhau trên một chiếc giường. Tôi thật sự hư hỏng mất rồi, yêu say mê như ghiền ma túy, vắng chàng tôi ngẩn ngơ như mất hồn lạc vía, tôi nhớ chàng đêm, nhớ chàng ngày. Ăn nhớ, ngủ cũng nhớ. Thân thể tôi dần dần quen với thân thể chàng như thể tôi là chàng và chàng là tôi. Khi tan biến trong nhau tôi chẳng nhớ gì nữa hết, đừng nói chi vợ con của chàng.

Tình yêu vật lạ, vật nhiệm màu kỳ bí. Tình yêu cột hai thân thể lại với nhau cùng với hai linh hồn. Biết mình có tội với cô Hà, biết mình có tội với ba mẹ, tôi vẫn không thể xa chàng, tôi ghiền hơi thở chàng, tôi mê thân xác chàng, tôi say ngực chàng, tôi say hết.

Tôi đi học thêm Anh văn bằng thân xác tuyệt vời đó. Tôi học thêm lý hóa, hình học, đại số bằng đôi môi anh, học thêm và học thêm. Ngày nào cũng có giờ học cours trên giường với chàng, những môn học chưa ai dám giảng trong lớp, những bài tập thực hành, những chứng minh, những tìm tòi chưa ai viết thành sách, và đổ ai viết thành sách? Chàng dành buổi chiều cho tôi, buổi tối cho vợ. Vì yêu tôi đành chịu, đành san sẻ yêu đương, dù vẫn buồn thầm.

Gia đình tôi giờ mỗi người một thế giới riêng. Mẹ vẫn lặng lẽ với phím đàn. Ba vẫn trầm tư với những quyển sách nặng, bố Duy tránh đến nhà, thỉnh thoảng bố đón tôi ở trường dẫn tôi đi ăn kem, thể thôi. Tôi hiểu cái bề bồng của ba người và đành buông tay.

Ba càng ngày càng ít nói, mẹ càng lúc càng lạnh lùng, và bố Duy phiêu bạt đây đó như cánh chim. Cuốn phim của bố thành công ngoài sức tưởng tượng, bố đang dự định cuốn phim thứ hai, tôi say tình yêu chẳng để ý nhiều. Giờ tôi chỉ biết ngụ, biết lặn trong vòng tay chàng, biết mê biết đắm trên vùng ngực thơm mùi đàn ông của người đàn ông có vợ hai con.

Hoàng chịu đựng tôi, nâng niu tôi. Tình yêu trong trạng huống nào vẫn là tình yêu, nhưng tận đáy lòng, nỗi ăn năn vẫn có đó, lắng sâu bụi ngùi.

Tôi vào phòng tắm cởi dần từng mảnh vải. Thân xác mình giờ đầy hơn trước. Nhớ chàng rùn người, nhớ chàng nung da cắn máu, nhớ chàng lao xao, nhớ chàng quay quắt.

Cứ hai giờ trưa tôi đi tắm, tắm cho sạch, cho thơm mọi miền da thịt để đến nơi hẹn. Tôi nhắm mắt lau khô người, thần thờ mơ ước, ừ nhỉ, nếu chàng đừng có vợ, hai đứa cưới nhau sống với nhau đủ một ngày hai mươi bốn tiếng. Phòng ngủ phải khít bên phòng tắm, tắm chung rồi ngủ chung...

Tôi mặc áo dài trắng giống như nữ sinh. Không, tôi vẫn là nữ sinh ấy chứ, nhìn bên ngoài không ai dám nghĩ tôi đã làm đàn bà. Ôm thêm ba quyển sách vạn vật có, lý hoá có, Anh văn có, tôi ngoan ngoãn từng bước ra ngoài.

Ba ngồi nhàn trên phòng khách với một quyển sách, đời ba giờ chỉ còn sách làm bạn thôi. Đôi mắt buồn, đôi mắt sâu.

Ba ngược mắt lên:

- Con đi học?

Tôi khấp nép:

- Dạ thưa ba năm thi, con phải học thêm nhiều lắm ạ.

- Ừ, gắng học cho xong, đậu rồi vào đại học.

Tôi thấp giọng:

- Mẹ đâu hờ ba?

Ba cúi mặt:

- Mẹ đi công chuyện.

- Sao hồi này mẹ hay đi thế ba?

Ba nói mau:

- Mẹ bận nhiều việc, thôi con đi đi kéo trẻ giờ học.

Tôi chớp mắt:

- Hồi này ba gầy lắm ba ạ, ba đau gì không ba?

Ba lắc đầu nhẹ:

- Không, ba vẫn thế, đừng lo cho ba.

Tôi cắn môi:

- Ba dấu con, ba buồn cái gì ấy.

Ba cười gượng:

- Con lo vấn vợ thì có, ba lớn rồi chuyện gì xảy ra ba cũng chịu được hết.

Tôi ngơ ngác:

- Ba nói gì con không hiểu gì hết?

Ba lại cười, nụ cười buồn hơn bao giờ:

- Bao giờ ba cũng thương con và mẹ. Định mệnh hết, ba bắt đầu tin định mệnh. Thôi con đi đi, ba cần nghỉ một chút.

Tôi hiểu ý ba, thỉnh thoảng ba thích ngồi lặng lẽ một mình. Tôi nói bác tài đưa tôi đến trường, lớp cours thì đúng hơn. Vòng theo ngã sau tôi đến bưu điện với chàng. Màn kịch này giúp tôi hẹn hò với chàng trót lọt nhiều phen.

Chàng vẫy tay:

- Thu, Thu.

Tôi chui vội vào xe chàng:

- Anh chờ em lâu không?

Chàng gật:

- Lâu, nhưng có em ra là mừng rồi, sợ em kẹt chuyện gì chứ.

Tôi nhí nhảnh:

- Nhờ em kẹt thật thì sao, cũng may độ này mẹ em hay đi vắng lắm.

- Thì anh điên.

- Khiếp, làm như yêu em lắm ấy.

- Còn phải nói, không yêu mà mất thì giờ đợi chờ như thế này?

- Đi đâu giờ anh?

- đi chỗ nào để hai đứa tâm sự.

Tôi le lưỡi:

- Tâm sự không thôi nhé.

Chàng tình tứ:

- Em chịu nổi không?

- Hứ, anh làm như em là.. không bằng.

Chàng nheo mắt:

- Là người yêu của anh, có thể mà cũng nói.

Chàng lại đưa tôi vào khách sạn. Một khách sạn sang trọng và tiện nghi. Lần đầu tiên còn ngại ngần, mãi rồi tôi quen đi.

- Lần thứ mấy mình vào khách sạn rồi anh nhỉ?

Chàng dơ ba ngón tay:

- Ba lần, anh đếm kỹ lắm cưng ơi.

Tôi khe khẽ:

- Người ta nói đi đêm mãi có ngày gặp ma, em ngại ghê anh ạ...

- Lo hão huyền không, anh có trở lại nơi nào hai lần đâu.

Tôi ngậm ngùi:

- Phải chi anh đừng có vợ, tội mình yêu nhau đàng hoàng sướng phải biết anh nhỉ?

- Nó nhảm đi, ở đó mà sướng.

- Em không thấy nhảm, em thích, từ hôm đến giờ em chẳng thấy chán anh gì hết.

- Bao giờ chán nói anh nghe.

Tôi ôm tay chàng:

- Có lẽ suốt đời em chẳng chán nổi anh đâu, càng ngày em càng yêu anh hơn, sao lạ thế hở anh?

- Biết à, có lẽ em là cái xương sườn của anh.

Tôi buồn buồn:

- Còn cô Hà, cô không phải là xương sườn của anh sao?

Chàng lắc đầu:

- Xương cụt vậy, mà thôi, đừng nhắc đến làm gì, tội mình gần nhau giờ nào quý giờ nấy.

Mở cửa bước vào, khóa trái cửa lại, mọi người mọi ngăn cách xin dơ tay chào. Xã hội và tập quán xin lui phía sau.

- Được không em?

Tôi nhìn quanh:

- Đẹp lắm, tiếc rằng em không có lấy một đêm tân hôn.

- Tội mình có cả ngàn cả triệu đêm tân hôn nữa kia.

Chàng lẳng lơ:

- Chiều nào anh cũng hết lòng hết dạ với em như tân hôn đó thôi.

- Thôi, anh chỉ được cái miệng.

- Em mê không?

- Xí, mê cho gầy người ta hết trơn.

Chàng bước tới ôm gọn lấy tôi dìu đến giường:

- Ai biểu em đẹp làm gì.

Tôi nhắm mắt. Đôi mắt cô Hà buồn, đôi mắt cô Hà sắc. Tôi muốn quên cô mà quên chẳng được. Tôi đẩy chàng ra:

- Thôi anh ạ, em sợ lắm.

- Trời ơi, lần đầu kia chứ, bây giờ còn gì đâu mà sợ.

Tôi cau mặt:

- Phải, còn gì đâu, anh nói thế mà nghe được, em hết rồi phải không?

Chàng nhăn nhó:

- Em hiểu lắm rồi, ý anh muốn nói tụi mình đã... với nhau rồi, sợ gì lằng nhách thế.

Chàng tình tứ:

- Trơn tru mà em, không có trục trặc như bữa trước nữa đâu.

Tôi vẫn buồn:

- Sao hôm nay em hồi hộp quá à, vợ anh có nghi ngờ gì tụi mình không?

Chàng quả quyết:

- Em yên trí, anh thu xếp đâu đó đàng hoàng lắm, anh o bế bà ấy hết điều, sức mảy mà nghi nổi anh, đừng lo, chuyện đó anh bảo đảm.

Tôi tò mò:

- Sao hay vậy anh?

Chàng vô tình:

- Tài của chàng mà em, đàn ông càng ngoại tình càng chiều vợ giỏi.

Tôi dấy náy:

- Trời ơi, em hiểu rồi, té anh chiu vợ anh, yêu vợ gấp ngàn lần trước... để bà ấy thỏa thê cho anh đi chơi lấy sức hả. Trời ơi, em chịu không nổi đâu.

Chàng vội vàng:

- Anh yêu em, anh yêu một mình em.

- Về với vợ anh cũng nói y như thế, anh cũng làm y như thế.

Chàng ôm lấy tôi:

- Không, khác chứ, khác nhiều.

- Khác làm sao?

- Khác là khác.

Tôi thở ra:

- Thôi em đi về, từ hôm nay đừng gặp em nữa, em chán lắm rồi, em chịu không nổi đâu.

Chàng giữ chặt lưng tôi vồn vập:

- Anh van em, anh khổ sở nhiều rồi, đừng hành hạ anh nữa chứ.

Tôi mím môi:

- Tự nhiên em buồn muốn khóc. Tại sao chúng mình lại yêu nhau, lại đưa nhau đến cảnh này hở anh?

Chàng diu tôi nằm xuống, lau nước mắt cho tôi:

- Nín đi, anh khổ tâm vô cùng, nếu em khóc.

Tôi rưng rưng:

- Nhiều đêm trở về một mình em chỉ muốn chết thôi, cướp chồng người tội nặng quá anh ơi. Tình yêu nặng gấp ngàn lần tội lỗi.

Chàng gật:

- Anh hiểu, nhưng tụi mình yêu nhau thật lòng. Không ai cấm được tình yêu. Anh không thể trốn em, mà em, em cũng không trốn anh được.

Chỉ còn một cách dỗ dành, chỉ còn một cách quên là chết lịm trong nhau, là ôm lấy nhau bay lên, tít tầng trời cao thẳm.

Tôi buông tay xuống, chàng buông tay xuống. Tôi thở và chàng cũng thở. Quen ăn mất rồi cô Hà ơi, em cướp chồng cô, cô có giận em không?

Từ hôm biết thế nào là chuyện vợ chồng, em hết ghét cô, em hiểu những gì cô làm là đúng, bởi dù là kẻ đến sau trong đời chàng, mỗi đêm trở về nghĩ chàng đang ôm cô, như đã từng ôm em, lòng em lại đau như xé.

Tôi nhìn xuôi thân tôi, chẳng còn gì dấu nhau, thân mật cùng tận, thân mật vô ngần là gối chăn là ân ái.

Chàng nhắm mắt dưỡng sức. Xong chuyện bao giờ tôi cũng tủi thân, dù biết được chàng yêu tha thiết, nhưng không hiểu sao nhìn chàng nằm thẳng, hai mắt nhắm hai cánh mũi phập phồng thở, tôi nghe xa cách lẫn trong tủi hờn.

Muốn căng hai mắt chàng ra, muốn cầu thật đau cho chàng dậy, muốn chàng phải cuồng nhiệt say đắm như lúc đầu, chàng bây giờ với chàng lúc chưa nhập cuộc là hai thái cực. Ân ái cũng buồn như ngày tháng, cũng chua chát cũng đắng cay.

Tôi dơ tay định lay chàng dậy, nhìn anh nhắm mắt sao buồn quá. Buồn không thua gì nhìn anh chết. Người ta được làm vợ chắc ít tủi thân hơn, em sống chiều nay biết chiều nay, không dám mong ngày mai, không dám tin ngày một.

- Anh!

Chàng vẫn nằm như khúc gỗ, lù lù ra đó, trơ trơ ra đó. Tôi chớp mắt quay nhìn ra cửa sổ. Cửa sổ đóng. Trời xanh không có trong vuông phòng này, như pháp lý không có giữa tôi và chàng.

Tôi chậm chạp đứng dậy bước tới mở tung cánh cửa xanh. Hành lang vắng lặng vẫn chẳng thấy trời thấy mây. Hai dãy phòng chung một lối đi, có vài ngọn đèn thấp sáng cả ngày lẫn đêm. Buồn bực tôi vào phòng tắm, lại tắm nữa, cảm giác không sạch, vợ với chồng chắc quen thân hơn, sạch sẽ hơn. Một giờ sau chàng mới thức dậy uể oải gọi tên tôi:

- Thu ơi, em không ngủ à?

Tôi lắc đầu:

- Em ngủ không được, nhìn anh ngủ tức tức là.

Chàng mỉm cười:

- Phải cho anh lấy sức chứ cưng, lại đây với anh đi.

Tôi buồn buồn:

- Ở nhà xong việc anh cũng ngủ như vậy?

Chàng mỉm cười:

- Phải mua sách cho em đọc mới được.

Tôi kiêu hãnh:

- Chẳng cần đọc sách em cũng thành đàn bà lúc mười bảy tuổi, em biết mọi chuyện, làm được mọi chuyện.

- Tại anh chứ, em biết khi gì mà nói, em ngơ ngơ như mán rừng.

Tôi nũng nịu:

- Anh lại chê em nữa rồi.

Chàng lắc đầu:

- Anh thích bỏ xừ đi, chê bao giờ.

Tôi nhắc:

- Thôi anh, tội mình sửa soạn về là vừa.

Chàng tiếc rẻ:

- Còn sớm mà em.

- Không được đâu, em phải về đúng giờ, làm quá me để ý thì chết.

Tôi tắc lưỡi:

- Thuê phòng cả ngày năm có tí ti uống tiền ghê anh nhỉ.

Chàng lắc đầu:

- Ăn thua gì, chỉ sợ không có em thôi, tiền bạc với anh vô nghĩa.

Tôi tò mò:

- Bà ấy không thắc mắc những khoản tiền anh xài à?

Chàng rung đùi:

- Anh đi dạy thêm lo cho em mà.

Tôi chải lại tóc:

- Buồn quá, em làm khổ anh thấy không, dạy nhiều có ngày đau anh ạ.

Chàng hôn môi tôi:

- Nghĩ nhầm không à, anh không lo cho em thì lo cho ai, hơn nữa anh vào với em chứ bộ mình em vào khách sạn này ngủ với ma à?

- Đành rồi, nhưng nếu không có em, anh thuê khách sạn chém như máy này làm gì.

- Dĩ nhiên rồi, nhưng tội mình yêu nhau, rẻ chán cưng ơi.

Tôi lại dục:

- Mau đi anh, mặc đồ vào đi.

Chàng miễn cưỡng:

- Mặc thì mặc, rầu quá, hồi hoài.

Tôi mặc lại áo dài trắng, hiền như nữ sinh. Phút giây trên giường giờ biến mất:

- Trông em ngoan quá, đổ ai...

- Đổ ai biết em vừa ấy với anh phải không?

Chàng bẹo má tôi:

- Rồi có sao không, làm như chuyện gì xấu xa không bằng.

Bỗng nhiên chàng tiến tới, để tay lên ngực tôi:

- Ở lại nửa giờ nữa đi em.

Tôi lắc quày quây:

- Không được, sáu giờ rồi đó, ai biểu anh lăn ra ngủ rồi tiếc.

Chàng thở dài:

- Thì cũng phải một giờ sau mới có sức chứ em. Em chẳng hiểu gì hết.

Tôi phụng phịu:

- Em không biết, em thích lúc đó hoài à.

Chàng cười ngất:

- Bé con ơi, vài năm nữa bé hiểu, giờ ở lại với anh được không?

Chàng định cười áo cho tôi, tôi dơ tay ngăn lại:

- Hôm nay em sao sao ấy anh ạ, cho em về sớm đi, em linh cảm ở nhà em có chuyện gì ấy. Vợ anh có nghi gì không? Em sợ bị đánh ghen quá.

Chàng lắc đầu:

- Anh bảo đảm, hơn nữa dù sao vợ anh cũng là giáo sư.

Tôi thẩn thờ:

- Nhưng em cứ lo lo anh ạ, là gì đi nữa cũng phải biết ghen chứ.

Chàng thở dài:

- Đừng làm mất vui, giờ của tụi mình ngắn lắm em.

Tôi nắm tay chàng:

- Làm sao hở anh?

Chàng nhìn sâu vào mắt tôi:

- Em thích anh bỏ vợ?

Tôi lắc đầu:

- Không, hai đứa nhỏ vô tội, hơn nữa cô Hà cũng...

- Em hết ghét vợ anh rồi?

Tôi gật:

- Vì em biết anh yêu em hơn cô ấy, lòng ân hận nặng hơn ghen ghét.

Tôi kéo tay chàng:

- Thôi đi anh..

- Cài cúc lại kìa, xấu hổ...

Chàng dơ má cho tôi hôn rồi dúi lưng khép cửa đi ra ngoài. Tôi chậm chậm đi theo chàng, buổi chiều qua thật sớm. Mới đó trời đã chập choạng tối.

Tôi đứng lại kiểng chân hôn chàng chờ thang máy lên, quý từng giây từng phút bên nhau, bởi tương lai bấp bênh, bởi tình yêu có đó rồi mất đó.

Có hai bóng người từ cuối hành lang bước tới. Hành lang có màn cửa buông rũ, có thảm đỏ trải dài để từng bước họ đi bên nhau âu yếm dịu dàng. Người đàn ông lịch lãm, người đàn bà sang đẹp, những bước đi thanh thoát quý phái, có lẽ họ là nhân viên ngoại giao gì đây.

Tôi dụi mắt, tôi mở hết cỡ hai mắt, tôi mở hết cỡ hai môi. Tôi muốn độn thổ, tôi muốn phi thân trốn chạy. Chân tôi khụy xuống mất rồi, mặt tôi cắt không còn chút máu, miệng tôi lắp bắp nói không ra hơi. Không, tôi không tin mắt tôi nữa đâu. Me tôi đoan trang hiền thực nhất trong những người đàn bà hiền thực. Bố Duy tôi cao cả hơn mọi người cao cả. Tôi không tin, tôi không tin.

Hoàng hoàng hết.

- Chết, em làm sao thế, em trúng gió phải không?

Tôi gấn ngã vào chàng:

- Anh ném em xuống đất đi, em không muốn đứng đây để nhìn gì nữa, em chết hay sống hở anh?

Chàng kinh ngạc:

- Thu, em sao vậy? Em nói gì vậy?

Họ chưa thấy tôi. Me chưa thấy con, bố chưa thấy con, bởi bố mẹ đang hạnh phúc. Con cũng đang hạnh phúc. Mẹ con ta gặp nhau ở khách sạn này thăm chưa, đẹp chưa?

Tội nghiệp cho ba ở nhà với những quyển sách và bao thuốc thơm. Me ngoại tình, con hư hỏng, chẳng ai trách mắng nổi ai nữa. Me ngoại tình, danh từ này có đủ nghĩa chỉ tội lỗi me không? Ba có quyền trên thân thể me hay bố Duy có quyền?

Tôi đứng lặng người. Me cũng lặng người, bố cũng lặng người. Chỉ có chàng ngơ ngẩn trợn mắt. Chàng bóp vai tôi:

- Ai vậy em?

Tôi lắp bắp:

- Me em.

Mặt phấn me nhợt, môi son me tái. Mắt đỏ hồng của bố Duy đen lại. Không ai tiến thêm một bước, không ai lùi một bước. Không ai lên tiếng nổi, không ai cười, không ai khóc.

Tôi chạy như lao đi, Hoàng kinh hoảng chạy theo. Thang máy đóng lại nhốt họ với nhau trên đó. Tôi úp mặt vào hai tay, nước mắt không thể rơi trong cảnh này. Người tôi nhẹ tênh đi lao chao. Hồn tôi chìm chìm xuống thăm tối. Tôi thương ba, thương khôn cùng, thương xót xa. Thì ra ba đã biết, ba biết từ lâu rồi phải không ba?

Tôi xòe tay mở mắt nhìn Hoàng, rồi úp mặt vào ngực chàng tôi kêu:

- Anh ơi, em khổ quá anh ơi.

Hoàng vuốt tóc tôi:

- Nói cho anh nghe đi, người đàn bà đó là mẹ em?

Tôi gạt đầu, chàng thở dài:

- Đừng buồn nữa, đời không có gì lạ cả, cái gì cũng có thể xảy ra hết.

Tôi thẫn thờ:

- Nhưng em thất vọng ghê gớm anh ơi, đành là em hư hỏng, nhưng em ích kỷ, em muốn mẹ phải là một người đoan trang hơn mọi người đoan trang trên đời này.

Tôi quay nhìn chàng:

- Em không muốn về nhà nữa, ăn nói làm sao với mẹ em bây giờ?

Chàng bình thản:

- Không sao hết, em cứ về nhà để anh tính sau, mẹ sẽ không nói gì em đâu, chắc mẹ hiểu tình yêu là gì chứ.

Chàng đưa tôi về trường như mọi khi, người tài xế chờ sẵn ở chỗ cũ. Tôi chui vào xe như chui vào định mệnh. Đời bắt đầu vòng sang ngã khác.

Tôi về nhà như một người khách. Ba còn ngồi nguyên chỗ cũ. Một buổi chiều ngồi im một chỗ, sự lặng lẽ nín câm của ba làm tôi sợ.

Tôi định đi thẳng vào nhà nhưng tôi không đủ can đảm. Ba ngồi từ lúc tôi ra đi, yêu đương say đắm một buổi chiều trong vòng tay chàng. Ba ngồi từ lúc mẹ đi, cũng yêu cũng đắm đuối trong một căn phòng với người đàn ông khác.

Trí thức ghen ghê gớm hơn người thương, trí thức lạnh lẽo hơn người hơn bằng sơn. Tôi đứng trước mặt ba. Chai rượu không còn một giọt, bao thuốc không còn một điếu. Người ba như tượng, mặt ba như băng. Nụ cười ba lạnh buồn:

- Con đi học về?

Tôi nuốt nước mắt vào trong cổ:

- Dạ... ba ngồi từ lúc con đi đến giờ?

Ba cười nhẹ:

- Có sao đâu con, ngồi cho bình thản lại, cho nguội tanh như đồng. Ba đang luyện đó con.

Tôi cắn răng:

- Ba!

Ba từ tốn:

- Gì con?

- Con muốn ba cũng đi chơi, đi thăm bạn bè...

- Khi nào lạnh hẳn ba sẽ đi.

- Giờ ba chưa lạnh?

- Ba đang luyện.

- Ba buồn mẹ con?

Ba lắc đầu:

- Ba thương mẹ con.

Tôi ngửa cổ:

- Tại sao ba lại thương?

- Mẹ không có lỗi gì hết, lỗi tại ba.

- Lỗi tại ba? Sao kỳ vậy?

Ba cười buồn:

- Con là con của chú Duy, mẹ là vợ của chú Duy, ba đến sau, ba đoạt cả hai.

- Nhưng, nhưng ba đã yêu thương con, yêu thương mẹ con bao nhiêu năm trời.

- Đó là lý, tình yêu không phải là lý, tình yêu là tình yêu.

Tôi rưng nước mắt nhìn ba. Chàng nói đúng, hiểu biết bao giờ cũng hơn. Nếu nước mình có hàng trăm viện đại học, nếu mọi người qua một con đường hiểu biết khá sâu, tương lai sẽ tốt sẽ đẹp hơn bây giờ.

- Thế sao ba còn buồn?

Ba cười hiu hắt:

- Vì ba còn yêu mẹ, còn thương con, Ba chẳng còn ai nữa...

Tôi quì xuống ôm hai đầu gối ba:

- Ba đứng lên ra vườn với con đi, đứng lên đi ba. Ba hơi gầy rồi đó, ba tin là con thương ba không, dù ba...

- Ba biết.

Tôi định kéo ba đi cho bằng được, nhưng ba đã nghiêm mặt:

- Con vào thay áo cho khô rồi nói vú dọn cơm cho ăn, để ba nghỉ một chút.

Tôi đành đứng lên. Đôi mắt ba đi vắng, nụ cười ba với vợ. Tôi chưa kịp khuất bóng, mẹ bước vào nhà, áo dài mẹ xanh đậm, da mẹ trắng mịn, dáng đi thanh. Tôi mím môi nhìn ba. Mặt ba lạnh như tiền, cúi xuống quyển sách. Mẹ cầm bóp đi thẳng vào phòng sau, không chào nhau, không nhìn nhau.

Tôi bám lấy thành cửa để thở thật mạnh. Mẹ cũng không nhìn tôi, tôi sợ đôi mắt mẹ rồi. Trán ba nhăn lại, mắt ba như có nước nhưng ba không khóc được đâu. Con biết ba không khóc được, nhưng ba khóc trong lòng.

Gia đình là địa ngục, tình yêu là hang sâu. Tôi lần về phòng, hồn trống không như môi đã khô. Tôi có cảm giác vừa trải qua một trận đau nặng. Mọi sự, mọi người đã khác xưa. Từ Thức về trần chắc cũng cô đơn như tôi bây giờ là cùng. Cõi tiên xa khuất, cõi trần gần gũi cũng như xa.

CHƯƠNG 27:

Tôi thắt ruột lại, hai tay tôi run. Ba vẫn còn ngồi nguyên chỗ cũ, quyển sách nặng vẫn để trên đùi. Bữa cơm qua đi, nặng và chìm, ba không nhìn mẹ, mẹ không nhìn tôi, mỗi người cầm cúi ăn cho xong bữa, mẹ rút vào phòng, ba ngồi đọc sách.

Tôi muốn có tiếng la tiếng hét. Tiếng bát đĩa loảng xoảng ném vào tường. Ba phải trách mắng, mẹ phải khóc lóc như mọi gia đình khác, như mọi người đàn ông, mọi người đàn bà khác. Tôi rón rén bước tới gần ba, nhưng ba giơ tay xua xua tôi đi, ba chạy trốn sự thật nữa sao? Tôi khựng người đứng lại rồi vùng bỏ chạy. Tôi định lao ra đường, tiếng mẹ gọi sắt se sau lưng:

- Thu!

Tôi đứng dưới bậc thềm mím môi nhìn mẹ, giận hờn đầy trong mắt, căng trên môi:

- Con đi đâu?

Tôi cúi đầu:

- Mẹ biết con đi đâu rồi mà.

Mẹ cau mặt:

- Con vào đây mẹ biểu.

Tôi lắc đầu:

- Con không vào.

Mẹ quắc mắt:

- Mẹ bảo vào.

Tôi nghiến răng:

- Mẹ còn gì để nói với con nữa đâu?

Giọng mẹ chột buồn:

- Thu, con phải nghe mẹ...

Tôi ngửa cổ để khỏi phải khóc, mắt tôi nhắm lại cho lệ đừng trào. Mẹ bước xuống đứng ngay bên tôi:

- Con không thể như mẹ.. mẹ thương con, bố cũng thương con.

Tôi ngừng mặt:

- Còn ba?

Mẹ lắc đầu:

- Đừng hỏi mẹ câu đó, Giáng Thu, con vẫn là con mẹ.

Tôi gật đầu:

- Nhưng con buồn, con chán tất cả rồi...

Mẹ bước theo tôi ra vườn:

- Người nào đã đưa con vào khách sạn?

Tôi kiêu hãnh:

- Người con yêu, mẹ biết rồi đó.

- Biết, nhưng ông ta ở đâu, làm gì?

- Thầy của con.

Mẹ kêu lên:

- Thầy của con? Tại sao phải vào khách sạn mà không là nhà này?

Tôi mím môi:

- Có vợ và có con rồi.

Mẹ ngồi phịch xuống ghế, hai tay mẹ run run:

- Con nói sao? Có vợ con rồi?

Tôi gật đầu:

- Me ngạc nhiên à? Con tưởng me không ngạc nhiên chứ, con mới là người ngạc nhiên kìa, con không tin vào mắt con nữa. Đàng rằng...

- Bố là người đẻ ra con.

- Con biết, nhưng me không nên làm vậy, thà me dứt khoát ngay lúc đầu, chính me đã nói với con là me đội ơn ba, me không thể xa ba cơ mà.

Me thở dài:

- Nhưng kỷ niệm xưa, me là người...

Hai tay me nắm lại, hai mắt me sáng lên:

- Me là người, một người đàn bà con biết chưa, một người đàn bà đã yêu bố con đến mang thai cơ mà.

Con quên rồi sao?

Tôi gật:

- Con nhớ chứ, nhưng con đã tin tưởng me, tin tưởng bố quá nhiều.

Me gạt đi:

- Nhưng thôi, đó là chuyện người lớn, me muốn hỏi chuyện con, bố muốn biết chuyện con.

Tôi lạnh nhạt:

- Con cũng như me.

- Nghĩa là.. trời ơi con mới mười bảy tuổi đầu.

Tôi cười nhẹ:

- Hồi me với bố, me cũng mười tám tuổi.

Me thở dài:

- Đã đến lúc con kết tội me?

- Con không có quyền đó, nhưng con thấy me có những hai người đàn ông, quá thừa me ạ.

Me xoắn hai tay vào nhau:

- Me đâu có muốn như vậy, cũng như có bao giờ con muốn có những hai người cha đâu.

Tôi nghiêng răng:

- Có phải lỗi tại con đâu, con chưa oán cha chưa trách me bao giờ.

Nước mắt me rưng rưng:

- Thu, nghe me nói đây, con phải xa ngay người đàn ông đó, me van con.

Tôi đăm đăm nhìn me:

- Còn me?

Me bặm môi cười buồn:

- Thư của bố con đây, bố gửi cho con đây.

Tôi sững sờ:

- Sao? Con không hiểu gì hết, sao lại viết thư cho con?

- Ngày mai bố đi xa, xa lắm.

Tôi lẩm bẩm:

- Đi xa... đi xa...

Me thiếu não đứng lên:

- Mọi người đều có lỗi với con, con đừng đại dốt nữa, hạnh phúc không bao giờ có trên đau khổ của người khác được đâu con ạ. Nếu người con yêu chưa có gia đình, dù nghèo dù giàu me cũng gả con cho họ, nhưng... con không thể nào sung sướng được nếu bên cạnh hạnh phúc của con có một người đau khổ.

Tôi cúi đầu:

- Con biết, nhưng con lỡ với chàng rồi.

- Cũng chưa hẳn là muộn, khi gặp con trong khách sạn với một người đàn ông, me đã biết sự gì xảy ra rồi và vì vậy chú Duy mới bỏ đi.

Toi ngược nhìn me:

- Con sẽ gắng.

Me gật:

- Vợ và con họ đáng thương, con nhớ điều đó không? Con đủ can đảm cười vui trên nước mắt họ?

Tôi thần thờ:

- Con không đủ can đảm giạt chồng của cô giáo con, không, con không thể làm như vậy, nhưng xa chàng, trời ơi con chết mất.

Me đặt tay trên vai tôi:

- Me sẽ giúp con, giờ me chỉ còn có con, không ai là thánh. Đừng gục ngã ngay lần đầu, can đảm lên con.

Tôi thẫn thờ gật đầu, me đứng lên:

- Thôi me vào, con đọc thư của ... chú Duy đi.
- Chú đi thật rồi hả me?

Me nhìn ra xa:

- Chỉ còn cách đó, ngày mai chú đi sớm.

Tôi nhìn theo me không biết giận hay buồn. Me an phận, me khép kín dĩ vãng làm tròn vai vợ hiền của ba bao nhiêu năm. Bỗng chốc người tình cũ trở về, gắng gượng cười vui, mà mang nặng bốn phận. Để rồi me và chú Duy trong một căn phòng ở khách sạn. Để bây giờ chú đành ra đi.

Tôi trở vào nhà bật đèn đọc thư, nét chữ vững như bước đi ngày nào, chú Duy và màu áo vàng dưới hai hàng cây, nét chữ buồn như pip thuốc hôm nào lệch nghiêng trên môi. Hình ảnh chú Duy và mái tóc Lãm Thúy chiều nào trên đôi cò giờ thật đã xa. Tôi gọi chú bằng chú như ngày đầu, thay vì bằng bố vì từ hôm nay chú lại tung cánh bay, lại cô đơn và phong trần.

Bật nút tivi để thấy Đăng và Ái Lệ thăm thiết bên nhau. Ái Lệ có chồng giàu nhưng vẫn hát với Đăng. Chồng khác và tình nhân khác. Khi Đăng đàn, Đăng đẹp hơn bao giờ, vẫn mái tóc ngày tháng cũ, vẫn đôi mắt xa xăm. Tay Đăng sát với thùng đàn, tiếng hát Lệ rưng rưng chắt ngắt, đôi mắt Đăng và cung đàn linh đình đó đây. Họ là cặp tình nhân đẹp, đẹp hơn tôi với Hoàng. Đăng còn đó với Ái Lệ trên khung kính nhỏ. Tôi còn đây và một tình yêu gian nan, nhưng chú Duy thì xa lắm rồi.

Tôi chậm rãi đọc từng chữ, nước mắt rưng rưng:

Sàigòn ngày...

Giáng Thu,

Khi con đọc những giòng chữ này bố đang sửa soạn một chuyến đi rất xa, và bởi vậy bố mong con thanh thản nhẹ nhàng để đọc thư bố, thanh thản như những ngày bố con mình dắt nhau lên Đà Lạt quay phim, con nhớ không?

Tình cờ bố gặp con, rồi cũng tình cờ con gặp bố trong khách sạn. Bố lạnh người nhìn theo khi con hấp tấp bỏ chạy. Bố cảm thấy thật sự mất mát, thật sự ăn năn.

Con biết rồi đó, những ngày đầu tiên bố cố gắng thẳng mình, gặp Lãm Thúy bố tưởng sẽ nhờ nàng giúp bố quên me con, nhưng mọi sự không như ý mình, càng xa cách me, càng cố gắng, bố càng thấm thía hiểu rằng tình yêu là một cái gì vượt trên tất cả.

Cuối cùng bố thua. Me cũng thua như con đã chứng kiến. Miệt mài và chìm đắm tưởng không bao giờ dứt. Con bỏ chạy, con không nói, không khóc, không cười. Bố và me đứng lặng người, tê tái nhìn nhau, và cuối cùng bố dứt khoát ra đi.

Giáng Thu,

Cầu mong con bình thản, cầu mong con hạnh phúc. Dù sao me vẫn là người thương yêu con nhất trên đời này. Ở một nơi xa xôi nào đó bố vẫn theo dõi cuộc đời của con, con gái duy nhất của bố.

Ba con là một người đáng kính. Bố ăn năn lắm chứ, nhưng tình yêu, tình yêu một thứ không thể hiểu, không thể giảng giải, phải không con?

Tha thứ cho bố cho me.

Đào Duy

Từ chiều đó tôi khổ sở trốn tránh chàng dù nhớ điên nhớ cuồng nhớ run rẩy khắp người, nhớ lao xao khắp miền da thịt khắp cùng hang thẳm.

Mỗi chiều tôi nằm lịm trong phòng để khóc, xác thịt hình như mạnh hơn tinh thần, có cả hai, tình yêu thành bất diệt, thành máu xương thịt da của mình. Nhìn xuống tay chân bụng ngực, nơi nào trên em cũng có anh, nơi nào của em cũng của anh.

Những ngày đầu tôi hùng hục dọn nhà dọn cửa như đàn bà sắp sửa đi để để quên da thịt chàng, hơi thở chàng và những cơn mê đắm.

Ghiền đàn ông khó bỏ hơn ghiền thuốc phiện, bởi đàn ông cho mình ngây ngất cho mình lâng lâng. Me thường ngồi bên tôi nhưng tôi bực dọc nhăn nhó, tôi thích một mình để tưởng nhớ những chiều dĩ vãng, để gọi nhớ hương vị đàn ông của chàng.

Me giữ rịt tôi trong nhà, me không có chú Duy để đi công chuyện, me dành hết thì giờ canh giữ tôi.

Hạnh phúc gia đình chưa đủ nhưng hạnh phúc lạnh, nhưng hạnh phúc khô, khô như mùa hạ Sàigòn, lạnh như mùa đông ngoài Bắc.

Tôi càng ngày càng gầy, da càng ngày càng xanh. Tình yêu quật tôi như thuốc phiện quật kẻ ghiền.

Đêm đêm tôi lải nhải gọi tên chàng, gọi tên cô Hà, thỉnh thoảng tôi mơ thấy cô Hà chết. Hai đứa con chàng cũng chết. Tôi vừa khóc vừa vỗ tay reo. Hạnh phúc của tôi xây trên nước mắt của cô Hà, xây trên mồ cô Hà xanh cỏ, úa lá.

Ngày nào sắp điên tôi phẳng phẳng mặc áo dài, áo dài trắng như thuở nào ngồi trong lớp, ngược mắt nhìn chàng giảng bài, như ngày nào mỗi chiều lại đến với chàng, học thêm môn ái tình, trên chiếc giường thật êm.

Nếu biết thế này thà chích thuốc làm người không giống để khỏi phải yêu. Nếu biết thế này thà cắt, thà xẻo để khỏi phải mê man vì tương tư sầu.

Hình như mẹ cũng nhớ chú Duy. Nổi nhớ xót xa và ngậm ngùi. Ba yên lặng cam chịu tìm khuây trong sách vở. Tôi bắt đầu đau nặng chề cơm chề cá. Món gì cũng chề, món gì cũng sợ. Và ngày nọ nần mỗi tháng không đến nữa, xem xét mỗi ngày, rình mò mỗi sáng chút màu đỏ không thấy ra.

Tôi kinh hoàng khóc vùi trong phòng. Có lẽ nào mới mười bảy tuổi mình đã có thai? Một tuần lễ trôi đi nặng và dài. Tôi hốc hác, người mệt mỏi và chán chường.

Buổi trưa tôi lén trốn khỏi nhà, khi mẹ ngủ. Tôi đến trước cổng nhà chàng ngẩn ngơ trông vào hạnh phúc đó, mái ấm đó. Xe chàng nằm yên trong ga ra, tôi đau khổ, tôi nhớ thương, tôi ồm nghén vì chàng, chàng vẫn yên bình trong ngôi nhà này với vợ với con.

Nước mắt tôi trào ra, tôi khóc ngay trước cổng nhà chàng, khóc muốn ngất đi từng cơn, rồi tôi lẳng lặng bỏ đi như một con chó hoang bỏ đói lâu ngày. Đứng đây lâu, em sợ vợ anh. Từ ngày được yêu, em sợ vợ anh lắm, em sợ hơn sợ mẹ em, ba em và bố em.

Tìm anh ở đâu bây giờ? Tôi thẫn thờ bước như bóng ma. Trâm ơi, Hạnh ơi, lũ bạn ngây thơ, lũ bạn trong sạch và hiền, nếu cho tao được phép nói một câu thô để chết, tao sẽ van xin dặt dờ chúng mày đừng bao giờ yêu người có vợ. Yêu chó yêu khi gì cũng được, đừng yêu người có vợ. Bởi mẹ nói đúng, hạnh phúc không thể xây trên nước mắt khổ đau của người khác, như vinh quang, tiền tài, danh vọng không thể xây trên nhục nhằn của người nghèo.

Tôi đi trong cơn mê, Q.M. đó rồi, Q.M. vẫn hồng như trái chín, vẫn xanh như hy vọng. Hàng sứ thơm vẫn ngọt ngào, xe nước ngọt đậu đỏ bánh lọt vẫn còn đó. Hàng cây cao vẫn cao và lá vẫn khô lớp lớp bên hè đường. Tôi chưa là trái chín đã khô, tôi chưa là lá xanh đã héo.

Tôi dựa cột đèn như ngày xưa vẫn dựa với bạn bè chờ giờ vào lớp. Q.M. im vắng giữa giấc trưa. Khi bầy chim về đông tôi đeo gương đen núp sau bức tường mà trốn. Buổi chiều giờ của lớp nhỏ, hình như chàng có vài giờ phụ. Lạ trời cho tôi gặp được chàng. Chàng phải biết chàng sắp có thêm một đứa con. Tôi đi tới đi lui trên con đường chàng hay đi từ nhà đến trường. Chân mỏi nhưng tình chẳng mỏi, người mệt nhưng cơn mê đắm không mòn.

Tiếng xe thẳng két rít trên mặt đường nhựa khô khan. Tôi quay phắt lại mắt mở thật tròn.

- Giáng Thu! Trời ơi Giáng Thu hả?

Tôi lắp bắp:

- Em đợi anh, em tìm anh.

Chàng kéo tuột tôi vào xe:

- Anh chờ em mỗi mòn, sao vậy em? Sao em trốn anh? Sao em nghỉ học?

Tôi lắc đầu:

- Rồi em nói.

- Giờ em đi đâu đây?

Tôi đăm đũa:

- Em đi vòng vòng con đường này ba bốn lần để chờ anh.

- Em biết hôm nay anh có giờ?

- Em đoán.

- Trời ơi, mừng hết sức mừng.

Tôi kể lể:

- Em đứng trước cổng nhà anh một lúc, sao anh không thấy em?

Chàng xót xa:

- Anh có biết đâu, tội nghiệp em quá... giờ mình đi nhé, anh cần gặp em lắm, trời ơi, phát điên.

- Anh không dạy à?

- Bỏ, bỏ hết, kệ họ lo với nhau, anh chịu không nổi.

- Đi đâu anh?

- Đi bất cứ đâu miễn có em thôi.

Tôi run giọng:

- Nếu em nói... em có...

Chàng vô tình:

- Em biết không? Anh hỏi thăm lung tung, sau anh biết chỉ vì mẹ em cản, giận ghê, sao không nói

thằng với mẹ, mẹ có quyền yêu, em cũng có quyền như mẹ chứ... mẹ cũng...

Tôi cau mặt:

- Em không bằng lòng anh nói như vậy, anh không biết gì về chuyện gia đình em, anh đừng vội phê phán mẹ.

Chàng bối rối:

- Anh xin lỗi em, tại anh nhớ em quá nên đôi lúc phát giận mẹ, đừng giận anh nghe.

Tôi thờ dãi:

- Em hiểu, nhưng anh đừng nghĩ lắm về mẹ em, trường hợp mẹ không giản dị như mọi trường hợp ngoại tình khác.

Chàng cống quát:

- Anh xin lỗi rồi mà, tại anh muốn điên, trời ơi, tự nhiên em biến mất, tự nhiên mỗi chiều không gặp được em, chẳng thà đừng yêu nhau...

- Bộ anh tưởng em không khổ sở, không điên cuồng vì nhớ anh? Dù sao anh cũng có vợ có con một bên, còn em, em lủi thủi một mình, em đến tìm, thấy xe anh, nhà anh còn nguyên ra đó, sao em tủi thân ghê.

- Không còn nguyên thì tan đi hay sao, nói kỳ khôi chưa?

- Biết rồi, nhưng trông có vẻ đằm ắm quá, còn em, em đứng như con điên trông vào hạnh phúc anh, xe hơi, nhà đẹp... con xinh. Anh no đủ, anh thừa thãi hạnh phúc, anh thí cho em vài ngày để bây giờ em ôm bụng một mình.

Chàng giật mình:

- Em nói sao? Cái gì mà ôm bụng trong đó nữa?

Tôi cắn môi:

- Em có thai rồi anh ạ.

Chàng nhòm người lên, chàng ngồi phịch xuống. Chưa bao giờ mặt chàng lạ như hôm nay. Tôi tê điếng người ngồi chịu trận. Có thai là chịu trận người tình rồi. Chàng đã có hai con, đứa thứ ba này thừa, đứa thứ ba này dư.

Giọng chàng lạc đi dù cổ trấn tĩnh:

- Thật không em?

Tôi gật:

- Trẻ kinh hơn một tháng rồi anh, hơn nữa em sợ mùi cơm kinh khủng.

Chàng thừ người:

- Có khi em yên trí, đàn bà con gái trời sứt là thường.

Tôi cay mắt ngó hai hàng cây chạy lui bên đường. Hạnh phúc mình cũng chạy tháo thân. Tuổi trẻ mình cũng chạy nước rút và người yêu đang muốn phi thân.

- Em hy vọng như thế.

Chàng bóp tay tôi:

- Đừng buồn, để anh tính, điều hơi bất ngờ.

Tôi cười khẽ:

- Anh chẳng có lỗi gì hết, tại em mà anh, tại em hết.

Lâu quá không gặp nhau, tôi ngu dại báo tin động trời để chàng giờ lạnh như băng, cứng như đá.

- Đi đâu giờ anh?

Chàng nhăn trán:

- Anh đang tính, hay mình vào nhà hàng uống nước nghe em?

Tôi cắn răng, sao không là khách sạn nữa hở anh? Anh sợ em rồi, chán em rồi phải không?

- Sao em gầy vậy Thu?

Tôi ủ rũ:

- Em đau cả tuần nay có ăn uống gì đâu.

Chàng dụ giọng:

- Em có thai thật?

Tôi dăm dăm ngó chàng:

- Anh không tin em?

Chàng lắc đầu:

- Em còn nhỏ quá, bậy thật, anh không nghĩ ra chứ, tội cho em quá, anh ân hận hết sức.

- Nghĩa là sao?

Chàng nhún vai:

- Thôi được, để anh tính.

- Tính sao nữa mà tính, em biết không bao giờ anh dám bỏ vợ rồi. Lúc chết ngất đó nói trời nói biển gì chả được, nhưng đâu phải lúc nào người ta cũng ngất đi như thế đâu.

Chàng dắt tôi vào nhà hàng, tôi cúi mặt mà đi, da mình tái, môi mình khô, nhìn vào cả nước biết mình chưa hoang, nhìn vào cả nước biết mình sắp bị phụ. Không biết đàn bà có chồng tử tế, mang bầu họ hãnh diện thế nào, tôi có thai, tôi sợ chàng như sợ thần linh, tôi nơm nớp sợ chàng phụ rẫy, sợ trăm điều ngàn chuyện là thứ gái chưa hoang như mình.

Chưa bao giờ tôi khiếp sợ oai linh đàn ông như hôm nay, chưa bao giờ tôi sợ mất chàng như hôm nay, cũng chưa bao giờ tôi thấy mình thua kém xấu xí hơn chàng như hôm nay.

Chàng ngồi đó trước mặt tôi, sóng mũi cao ương ngạnh, đôi mắt quắc nghiêm nghị, đôi môi ngạo nghễ. Chàng lạnh lùng và xa lạ muôn đời. Mới hôm nào còn chết trên em, còn sâu trong em, mới hôm nào còn thân mật hơn mọi thân mật, giờ anh vượt ngoài tầm tay, giờ anh vút tận trời.

Tôi lặng lẽ nhìn lên chàng, chưa người đàn ông nào làm tôi kính nể như cha của đứa con tôi đang mang trong bụng.

- Em ăn chút gì cho khỏe nhé.

Tôi lắc đầu nhìn quanh:

- Nhà người ta sạch quá, thôi anh ạ, em sợ nôn ra kỳ lắm.

Chàng thở dài:

- Em bị nôn rồi?

Tôi gật:

- Lén lút thôi.

Chàng chồm lên giữ lấy tay tôi bóp gọn:

- Đừng buồn nữa, anh thương, anh xin lỗi em... để anh tính. Anh không bỏ em đâu.

Chàng long lanh hai mắt:

- Tội nghiệp, em còn nhỏ quá, anh tặc thật em ạ, để anh đưa em đi bác sĩ.

Tôi nhắm nháp ly nước cam tươi như người già nhấp rượu. Tôi thềm ân ái, dù vẫn sợ. Tôi nhớ những chiều khách sạn dù nó cho tôi cơn đau dài lê thê này. Nhưng chàng thì không, đầu óc mặt mày chàng giờ lớn vớn một Giáng Thu bụng mang dạ chứa, gánh nặng oằn trên vai chàng. Đàn ông một vợ đã mòn vai, gãy cổ, đã trĩu hai cánh tay gân. Giờ chàng sắp hai vợ, chàng toát mồ hôi giọt trên trán, chàng bóp hai tay trên bàn.

- Thôi đi em, đến bác sĩ đã rồi tính.

Chàng đưa tôi đến phòng mạch một nữ bác sĩ. Bà bác sĩ đi Nhật chưa về, chàng nhăn nhó:

- Bà đi Nhật rồi, thẳng cha lạ hoặc khám không tin được. Đi chỗ khác đã, anh biết một bác sĩ đứng tuổi, anh không tin bác sĩ trẻ măng này, bác sĩ già kinh nghiệm hơn.

Tôi nín khe theo chàng hơn vợ theo chồng. Chàng đưa tôi vào tận Chợ Lớn. Phòng mạch sang lưa thưa khách. Tôi vào một mình, cánh cửa khép lại, chàng bỏ tôi vào tù một mình, chàng nhặt tờ báo lên âm thầm. Tôi ngược nhìn hình cậu bé Guigoz treo trên đầu chàng.

Ông bác sĩ già vừa đẩy kính lên nghiêm nghị:

- Mời cô ngồi, cô đau gì đây?

Tôi lấp bắp:

- Tôi khám thai.. nghi có thai.

- Bà khám thai?

Chữ bà đầu tiên là ông bác sĩ tặng. Tôi gật đầu, ông ta chỉ cái bàn trắng lạnh lạnh. Tôi run rẩy ngồi lên ngơ ngáo như con mán, sợ sệt như tù nhân.

Ông ta dịu dàng đẩy tôi nằm xuống:

- Bà nằm thoải mái cho tôi khám.

Khi tay ông ta đặt ngang nút khóa, tôi ngồi dựng lên tái mặt:

- Không, tôi không cởi được đâu.

Ông ta lắc đầu:

- Bà muốn khám thai thì phải khám tử cung chứ.

Tôi lẩm bẩm: tử cung, trời ơi chữ gì lạ hoặc thế này, nghe thâm u bí hiểm, nghe rùng rợn, nghe nổi gai.

- Thôi, thôi xin bác sĩ nghe ngực tôi, đo máu tôi, khám bụng tôi, đủ rồi, một người đàn ông khám đã điều đúng, hai người chắc chết...

Ông ta cười nhẹ:

- Cô học lớp mấy rồi?

- Đệ nhất.

- Cô biết rồi mà, tôi cần khám mới có thể biết có thai hay không.

Tôi ứa nước mắt:

- Ông là bác sĩ, ông có cách khác hơn chàng chứ.

Ông ta cười thương hại:

- Cô tắt kinh bao lâu rồi?
- Hơn một tháng.
- Có nôn mửa chóng mặt không?

Tôi gật:

- Dạ có.
- Triệu chứng đó thì có thai rồi đấy, nhưng muốn rõ hơn cô phải để tôi khám.

Tôi nhảy xuống khỏi cái bàn lạnh, ngồi ngượng trước mặt ông bác sĩ.

- Thôi kệ nó, có cũng được, không cũng được.

Ông ta lắc đầu:

- Chồng cô làm gì?
- Giáo sư.
- Cô nhất định không khám thai?

Tôi cắn môi:

- Bác sĩ cho tôi thuốc để uống cho đỡ chóng mặt, đỡ nôn nao và sợ cảm.

Ông ta lặng lẽ ghi những tên thuốc ngoằn ngoèo. Ông bác sĩ này chắc mới bị vợ ghen đuổi mất cô nữ y tá chịu cho khám thai.

Tôi ra ngoài cười như mếu với chàng:

- Ông bác sĩ đòi khám thai.
- Em chịu không?

Tôi lắc đầu:

- Em không chịu nổi, một mình anh đã thấy đắng cay.
- Có thai thật không em?

Tôi chìa toa thuốc cho chàng:

- Có thật rồi, cho thuốc dưỡng thai lu bù này, điều ông đòi khám cho chắc ăn.

Chàng lầu bầu:

- Cái thời văn minh này đàn ông khổ, vợ có thai là phải bóp bụng cho bác sĩ khám, đau quá.

Tôi cười:

- Ai biểu anh đưa em đi khám thai làm gì?
- Không đưa thì không an tâm, thôi về em.

Bước ra phòng đợi lác đác có người chờ. Tôi tái mặt chàng tái mặt, tôi với chàng giờ chết đứng bên nhau, giờ muốn tan muốn biến về trong cát bụi. Chàng buông tay tôi xuống, mặt chàng tối đi, sượng ngắt sượng ngắt. Tôi cứng người, đứng ngay như phỗng, cô Hà hai mắt rục rứa, hai môi ứ máu, da mặt đổi màu đỏ hồng, rồi tái xanh. Tay cô nắm lại, miệng cô rít lên không thành tiếng.

Ba người trong phòng đợi một bác sĩ chuyên chữa bệnh đàn bà trẻ con. Tôi đau xót nhìn chàng, hai mắt chàng như xé nát tim tôi. Tôi thương chàng khóc lên được, cùng lúc tôi giận chàng, ghét chàng, thù chàng tưởng chết đi còn oán hờn ngút lửa. Cô Hà mặc áo bầu, áo bầu màu kem ngon như sữa mẹ, thơm như ân ái, nồng như môi hôn. Người yêu của tôi, tưởng đâu anh chỉ yêu một mình em, tưởng đâu từ đây cho đến hết đời anh chỉ biết có em.

Tôi kêu trời trong họng. Trời cao đất rộng. Cô Hà mặc áo bầu đi khám thai. Tôi cũng được chàng đưa đi khám thai. Chàng giờ hồn xé hai, người xé hai, tim xé hai. Người ta xé hai người ta chết, chàng chưa gục xuống đó thôi, chàng đang chết đứng. Chết đứng trong phòng mạch bác sĩ khám đàn bà, thật chẳng vinh quanh như Từ Hải của Kiều.

Cô Hà tiến tới từng bước lừng lững bệ vệ, dáng cô to lớn vì cái bầu, dáng cô oai vì cô là vợ chàng:

- Anh, anh làm gì ở đây? Thu, Thu làm gì ở đây?

Tôi lắp bắp không ra lời. Chàng ngó vợ như van như xin:

- Ra xe hết, anh sẽ nói rõ sau.

Mắt cô Hà tóa lửa:

- Trả lời đi. Hai người vào đây làm gì?

Chàng mím môi:

- Em còn là vợ anh không? Ra xe.

Chàng kéo tay vợ lúi ra ngoài. Tôi đứng chết lặng nhìn theo. Hoàng hốt, túi thân, bơ vợ cô út, những đôi mắt tò mò nhọn như ngàn mũi kim, đâm thấu trái tim nhàu nát, đâm thấu gan ruột, bầm tím ê chề buồn tủi.

Tôi từ từ đi ra. Chàng và vợ đang mặt nhìn mặt bên nhau. Cô Hà chạy tới kéo tay tôi, bóp tay tôi:

- Trả lời cho tôi, trả lời cho tôi, chồng tôi đưa chị đến đây làm gì?

Tôi rưng rức nhìn chàng lắc nhẹ nhẹ. Chàng thở ra:

- Anh bảo lên xe về nhà ngay, anh cấm em làm ồn.

Cô Hà gằn giọng:

- Phải nói cho tôi rõ các người đưa nhau đến đây làm gì? Làm gì?

Chàng hỏi:

- Sao em lại khám thai ở đây?

- May phước cho tôi, bà bác sĩ đi Nhật nên tôi đến đây.

Tôi nhìn chàng, chàng khôn mà không ngoan, đưa tôi đến những bác sĩ vợ chàng quen đi.

Cô Hà nghiêng rằng:

- Anh trả lời ngay, nếu không đừng trách tôi, tôi xé tan xác nó ra bây giờ. Anh không nói phải không?

Không giáo sư không danh dự gì nữa hết. Anh đểu, anh giả vờ yêu tôi, cứng chịu tôi, để tôi khinh địch cho anh tự do đi với nó, anh tồi lắm, tồi lắm, tôi mang nặng một bụng vì ai? Vì ai?

Chàng quắc mắt:

- Em không được hỗn, em là vợ anh, là vợ anh nghe rõ chưa?

Tôi chảy nước mắt, từ nãy giờ chàng gọi "vợ" đi gọi "vợ" lại. Vợ anh, vợ anh... còn chữ nào thân gần cao trọng hơn, thiêng liêng và quyền uy hơn nữa không? Tôi chẳng là gì cả. Suốt đời tôi không được chàng âu yếm hãnh diện gọi là vợ đâu.

Cô Hà có lẽ cảm động vì chữ vợ của chàng. Tự ái được vượt ve nên cô quay sang tôi:

- Chị trả lời cho tôi đi. Chị to gan lớn mật lắm mà, nút mắt ra đã manh tâm giết chồng cô giáo. Chị cảm rồi phải không? Chị sợ rồi phải không?

Tôi hếch mặt:

- Đây không phải là lớp học, hơn nữa bà đã đuổi tôi ra khỏi trường rồi.

Cô Hà cười khẩy:

- Cũng được, chị đi với chồng tôi đến đây làm gì? Chị đủ can đảm trả lời cho tôi chứ? Hay chị sợ?

Tôi kiêu hãnh:

- Gọi tôi bằng bà.

Cô Hà bĩu môi:

- Bằng bà, chị lấy chồng khi nào mà tôi gọi bằng bà?

Tôi quắc mắt:

- Gọi tôi bằng bà, vì tôi đến đây để khám thai, chồng tôi đưa tôi đi khám thai.

Chàng nhìn tôi, mắt buồn mắt nặng.

- Chồng chị? Chồng chị là ai?

Tôi thẳng tay trở ngay mặt Hoàng. Hoàng lui lại dựa thành xe. Xe của vợ chồng chàng, không phải xe của tôi với chàng.

Cô Hà quay sang chồng:

- Anh có nghe nó nói gì không?

Hoàng cắn môi không nhìn tôi. Cô Hà quắc mắt:

- Đi, anh đi về với tôi, anh về với tôi.

Chàng lắc đầu:

- Anh về một mình.

Cô Hà gằn giọng:

- Anh muốn tôi làm to chuyện phải không? Anh muốn nó không còn một sợi tóc trên đầu, một mảnh vải trên thân?

Tôi rùn người. Ai chứ cô Hà thì dám lắm, cô không dọa tôi đâu. Tình yêu vụn gãy, tình yêu như tử. Tôi đau xót nhìn chàng rồi nhìn cái bụng vợ chàng. Lòng tôi thắt lại, dùm đó quặn xiết. Anh không yêu em đâu, có yêu đi nữa cũng một chút tình thoáng qua đường, một thứ nhân tình, nhân tình làm sao so sánh nổi với vợ với con. Bụng em còn nhỏ hơn cô Hà, cô Hà to bụng hơn nên hiển hách hơn.

Ngần nẩy công việc, ngần nẩy đêm cho bụng vợ anh to phình ra. Em chưa được sống với anh trọn một ngày, em chưa phải là vợ anh. Làm vợ hiển hách hơn, công khai mặc áo bầu, kiêu hãnh mặc áo bầu.

Em về, em nịt chặt con lại, em bó con như người ta bó giò heo.

Chàng thẩn thờ mở cửa xe. Vợ chàng chui vào theo đóng cửa cái rầm. Chiếc xe phóng vun vút lẫn trong rừng xe cộ mù mịt khói xăng. Tôi ngần ngại đứng lặng người trông theo, nước mắt giờ mới cay cay trào ra thật nóng. Chàng đi mất rồi, hạnh phúc vụt chắp cánh bay. Bụng cô Hà lớn, bụng cô tròn và đẹp. Cô Hà mặc áo bầu vừa đẹp vừa sang. Đàn bà dáng cao mặc áo bầu hiển thực lạ lùng, cao sang lạ lùng.

Lần đầu tiên tôi thấy một người có bầu đẹp sang như cô Hà. Có bầu người đàn bà ngang hàng Thượng đế, quyền uy như Thượng đế và hiền như Thượng đế. Vẻ đẹp vượt trên xác thịt, vượt trên ham muốn.

Tôi cúi nhìn bụng mình, còn lép lấm Thu Ơi, hơn nữa ai cho mi căng phồng? Xã hội, gia đình, bạn bè sẽ nhỏ nước bọt khi mi tròn bụng như cô Hà. Có chồng đàn ông hoàng! Trời ơi sung sướng biết bao nhiêu, ngang nhiên vác bụng, ngửa mặt lên khoe bụng, chồng đi đằng sau, chồng đi bên cạnh, vừa đi vừa đỡ bụng, che bụng cho mình.

Tôi buồn đến muốn nôn giữa đường. Tôi mím môi lại nhìn, tôi nghiêng rằng lại để đừng khóc. Từng bước

rời phòng mạch như con chó ốm, tôi thất thểu ra về một mình. Cơ mệt vã từng giòng mồ hôi, cơn đau ứa từng mạch máu li ti dưới da thịt gây gây cảm xúc.

Chợt nhớ những lúc chết lịm trên tay nhau, trên môi nhau, dưới thân nhau, người tôi bưng bưng, người tôi tấy tấy. Vùng da thịt thiêng liêng của chàng. Trời ơi ghê gớm, trời ơi là vũ bảo điên cuồng, là hoang dại, là hồng hoang tiền sử.

Những tà áo trắng túa ra như bầy chim. Tôi cúi gầm mặt xuống tủi thẹn. Thấy màu trắng người tủi hổ nát tim ra được, thấy áo trắng xưa tiếc nuối và trách thầm mình.

Tôi trở về nằm nhìn trần nhà. Buổi sáng hôm sau ngủ dậy chợt thấy trong tủ có những sợi tóc màu đen không phải của mình. Tóc mình màu nâu, nhớ xôn xao là nhớ, người đàn ông đầu tiên của đời.

Trong cơn xôn xao đó, bưng bưng mê đắm, tôi gặp người xuống nôn. Vặn nước cho trôi mọi dấu tích, tôi bám tường trở lại giường nằm thở. Hình ảnh cô Hà quý phái hiền thực trong áo bầu ngon như sữa mẹ, hiền như nôi hồng con, lại hiện ra chói rực trong tôi. Đầu tôi nhức như bị kim châm, bị đóng đinh và nặng như đeo đá.

Tôi không đủ can đảm đi tìm chàng nữa, tôi thầm mong chàng hiền ngang đến thẳng nhà tôi. Chàng không đến, có nghĩa tình yêu chưa mạnh hơn địa vị của chàng. Tôi trốn mọi người nằm dí trong phòng. Nhưng có một người tôi không bao giờ trốn nổi, mẹ tôi và cô Hà.

Buổi sáng cô Hà mặc áo bầu đến thẳng nhà tôi, không phải là chàng trên chiếc xe quen thân gần gũi đó. Tôi ngỡ chàng liều lĩnh tìm đến nên lờ đứng trước cổng đón mất rồi.

Cô Hà cười nhẹ, đòi gặp mẹ tôi. Tôi mím môi đi thẳng vào phòng, mặc mẹ và người đàn bà suốt đời tôi phải hãi sợ đó. Tôi biết cô sẽ nói những gì với mẹ, tôi không đủ sức ra mặt ngồi xuống trước mặt mẹ tôi và cô.

Tôi nằm trên giường như con cá nằm chờ trên thớt. Buồn quá, khô cả nước mắt để thương cho mình. Tôi gối đầu trên hai cánh tay, mắt mở tròn mà chẳng thấy gì ngoài hình ảnh cô Hà lái xe của chàng, mặc áo bầu màu xanh nhạt oai phong bước vào gặp mẹ.

Mẹ bước vào mặt trĩu lo âu. Hai tay mẹ run run đặt trên bụng tôi. Tôi kinh hãi đẩy tay mẹ ra. Mẹ thở dài:

- Con có thai rồi đúng không con?

Tôi gạt đầu, mẹ lắc đầu xót xa:

- Sao con dại dột thế hở Thu?

Tôi không nhìn mẹ:

- Cô ta nói gì với mẹ?

- Nói con có thai và điều đình. Mẹ nghĩ kỹ rồi, con không thể tiếp tục lao vào mối tình bất chính đó được. Thu, tại sao con có thể... hư đốn như vậy hở?

Tôi mím môi không nói, mẹ gằn giọng:

- Giờ con tính sao? Bộ muốn ba mẹ chết vì nhục nhã sao đây?

- Con không tính gì hết.

Mẹ cắn răng:

- Con liệu đó. Mẹ không thích nói nhiều.

Tôi quay mặt nhìn thẳng mẹ:

- Con cũng vậy, con không thích mẹ nói nhiều. Thân con con lo, như mẹ đã ích kỷ sống cho mẹ, bao lâu nay mẹ ngó ngang gì đến con đâu?

Mẹ đứng thẳng người:

- Thu!

- Không, con không nghe mẹ gọi nữa, con không nghe ai gọi nữa, xin mẹ cho con yên, cho con yên.

Mẹ quắc mắt:

- Con có chịu bỏ người ta không thì bảo, chồng của cô giáo con, con nghe rõ chưa?

Tôi cười nhạt:

- Không cần mẹ bắt con cũng bỏ, bởi chính người ta đã bỏ con một mình về một xe với vợ, chính người ta bỏ con mà mẹ.

Mẹ thở dài:

- Đàn ông không bao giờ họ bỏ hẳn vợ đâu con ạ. Trừ những người không còn là người. Vợ rồi con, ân nghĩa cao hơn núi.

Tôi thở hắt ra:

- Con biết rồi, mẹ đừng nói nữa, anh ấy chỉ kèm Anh văn cho con.

- Biết rồi sao còn có con với người ta. Người ta có vợ bộ con quên?

- Nhớ chứ, nhưng.. còn mẹ, sao mẹ bỏ ba vào khách sạn với chú Duy, bộ mẹ quên bao nhiêu năm ân nghĩa với ba?

Mẹ dơ tay lên cao rồi buông tay xuống:

- Thu, me cấm con.

- Còn con, con không có quyền nói, không có quyền cấm người lớn ...ng chạm đến vết thương đau của con?

Me thở dài:

- Tại me, tại me lơ là con...

- Không tại ai hết, con thích và con làm, con có ân hận gì đâu. Giờ con xin me cho con nằm yên vài phút, được không me?

Me nặng nề đứng lên bước ra khỏi phòng. Tôi vẫn nằm im, nằm im nên không thấy bóng hình mình, người không có bóng hết còn là người. Bóng là hồn, hồn đã bỏ đi chơi để xác thân này tội tình gánh chịu một mình. Hồn theo chân anh, bỏ em với con nặng nề trong bụng. Muôn đời người tôi yêu me đảm đẫu, người tôi bao lần run rẩy ái ân, vẫn là chồng của cô Hà, cha của con cô.

Mắt tôi tròn căng, môi tôi khô. Ruột gan cồn cào đưa lên từng hồi. Một ngày không xa tôi sẽ nịt con lại thật chặt, tôi sẽ lủi thủi trốn chạy mọi người như con hủi, vì những lần mê đắm đó. Buồn rữa thịt được, buồn chai cả tim là gái chữa hoang.

Tôi vùng dậy bước vào phòng tắm, cài cửa thật chặt, buông từng mảnh vải xuống. Tôi nhìn trừng trừng thân tôi. Trời ơi mặt mũi còn ngây ngô láo ngáo thế này đã chữa hoang. Những đôi núi chập chùng hơn trước, những thung lũng khe sâu hoang dại hơn, kỳ bí hơn. Muốn cào, muốn cẩu nát bụng cho con đừng thành người. Trời ơi cao cả là tình mẹ để đâu hử Thu, Thu tồi bại, Thu khốn nạn hơn mọi người khốn nạn.

Tôi cười chảy nước mắt với gương. Đẹp mặt cho mi, Giáng Thu, khi mê khi đắm có nhau giờ mi một mình. Khi chết cho nhau, khi ngắt ngây rung cảm có bốn cánh tay, giờ chỉ còn có hai cánh tay buồn phiền che không hết tội lỗi.

Cái nhìn đi xuống lượn lơ trong gương, tại mi mà ra hết, ta muốn tung hô, muốn nhận chìm, để cười ngạo nghễ trên tình yêu. Chỉ có cách đó cho tình yêu quay mặt đi, cho tình yêu chìm xuống vũng bùn.

Tôi thở, tôi ngửa mặt than, tôi ngửa mặt thề:

- Từ nay cho đến lúc em sinh, nếu anh không đi tìm em, dù em xuống đáy biển dù em lên núi cao, anh cũng phải tìm ra em. Dù cô Hà khóa chân anh, cột chặt vào chân giường, anh phải bứt xiềng bứt xích đi tìm em. Nếu không em sẽ nhận chìm tình yêu chúng mình, em đem rao bán thân em, vì tình đã hết và thành ô uế nhơ bẩn hơn mọi thứ nhơ bẩn trên đời này. Vợ hiền và con đĩm chỉ hơn nhau một tấm chồng mà anh.

CHƯƠNG 28:

Tôi âm thầm theo me lên Đà Lạt, thành phố của yên ương, của tình yêu để chờ ngày sinh con. Ngày chàng cho vợ đến đề nghị cho tiền mẹ con tôi, me lắc đầu từ chối món tiền và đau đớn đưa tôi đi trốn. Tôi vào ra như hình như bóng. Buông trôi mọi sự trên đời này với một cái bụng mỗi ngày một nặng, mỗi ngày một tròn vo.

Tình đổi ra hận, nhớ đổi ra thù. Người ta yêu nhau để ghét giận oán hờn nhau. Người ta yêu nhau để cho nhau nước mắt và cơ cực này. Đêm đêm tôi vẫn nằm mơ thấy nằm dưới thân chàng, phủ ngập những âu yếm cùng tột. Nằm dưới thân chàng đậm đặc nên một tan trong chàng như muối tan trong nước.

Mỗi sáng tôi mở mắt thật chậm, vươn vai thật nhàn để cau mặt thù chàng, để mím môi ghét chàng. Tình yêu vừa là mật vừa là thuốc đắng, vừa là êm ái vừa là đau đớn.

Ngôi nhà nằm trên đỉnh đồi, nhìn xuống hai thung lũng. Nương rau xanh ngắt, rừng thông đều hiu và đỉnh tháp Yersin vươn cao màu ngói đỏ. Một bên là sân ga hiu hắt với những toa tàu bỏ không trên đường rầy ngập cỏ. Thịnh thoảng những chuyến xe ca đưa hành khách đi máy bay từ Liên Khương về. Từ khung cửa sổ tôi nhìn những cảnh im lìm đó. Cả ngày không thấy bóng ai đi ngang qua vườn. Ngôi nhà rộng bốn phòng, chung quanh đầy hoa và cỏ dại um tùm. Chung quanh là những cây trắc bách diệp êm đềm khiêu vũ với gió, gào thét với gió.

Một nơi để trốn tránh mọi người, một nơi để dẫu cái bụng tôi một ngày một tròn. Me đang hết áo ấm hồng đến áo ấm xanh. Tôi đi ra đi vào chán lại nằm dài đọc truyện. Ngày dài lê thê, đêm trôi mù mịt. Nói chuyện với me mãi cũng phát chán phát rầu. Me dự định sẽ tung dẫn cái tin me lên Đà Lạt tìm nuôi một đứa con cho vui cửa vui nhà. Khởi đầu me viết thư cho bà bạn hay lê la nhất của me. Một tờ báo miệng đất lực nhất. Me cười:

_Ngày mai me gửi lá thư này, ngày một cả Sài Gòn biết me sắp nuôi con nuôi.

Tôi cười hiu hắt:

_Rồi con của con sẽ thành con me.

_Cũng được chớ sao, miễn mình nuôi nó cho tử tế.
_Rồi con của con sẽ thành em con.
_Con vẫn được gần gũi nó vậy.
_Rồi mai kia nó lớn lên, nó gọi mẹ bằng chị, gọi bà ngoại bằng má.

Me cau mặt:

_Con sao độ này kỳ quá à, ăn nói lừng khừng gớm.

Tôi vụt hỏi:

_Bộ con không cho nó bú hả mẹ?

Me lắc đầu:

_Không được, phải cai ngay lúc đầu. Cho nó bú là hư chuyện hết, chị gì lại cho em bú.

_Con thích cho nó bú sữa con.

_Hư ngực hết đó.

_Hư đi bớm lại mấy hồi.

Me đặt tay trên vai tôi:

_Con mới mười bảy tuổi, con không thể có con được đâu.

Tôi mỉm cười:

_Nhưng con vẫn có con, bụng con vẫn to ra, me không thấy sao?

Me thở dài:

_Con càng ngày càng xa me thêm.

Tôi bùi ngùi:

_Không đâu me, bụng một ngày một to, con một ngày một hiểu me, thương me hơn. Ngày mới bắt đầu mang con, me cũng lo âu phập phồng như con phải không me?

Me gật:

_Nếu không có ba con, chắc me chết vì nhục nhã.

Tôi thần thờ:

_Tội nghiệp ba, giờ ở một mình dưới đó. Me, sao me có thể lừa dối một người như thế đó hở me?

Me lắc đầu:

_Me cũng không hiểu tại sao nữa. Người đàn bà ngoại tình ít khi hiểu tại sao mình ngoại tình. Mà thôi, bây giờ chú Duy đã đi xa lắm rồi, có lẽ chú không bao giờ trở lại nữa.

Tôi chớp mắt nhìn ra vườn. Buổi sáng trời trong vắt, thỉnh thoảng có vài cánh chim, như đám mây hồng kia. Mới ngày nào tôi còn lên đây đóng phim với chú, tung tăng yêu Đấng, phơi phới mê Đấng, giờ tôi thành đàn bà với một đứa con mang nặng trong bụng. Những bước chân đi rụt rè, những tia nhìn ngập ngừng. Mỗi ngày thân thể một khác, khác từ trên xuống dưới, khác từ phải sang trái. Đan hoài áo len cho con, may hoài áo lọt lòng cho con, ngày vẫn còn dài, đêm vẫn mù mịt.

Tôi đứng lên dạo quanh vườn. Tòa nhà bỏ không lâu ngày cỏ mọc cao gần bằng người, hoa hồng vẫn nở đầy, chim bay về nhiều, bướm lượn thật đông. Me nói:

_Con cần gì nói con Hai nó lo cho. Me đi xuống phố mua ít dâu. Mùa này dâu ngon lắm, làm ít mứt mai một gửi về cho ba.

Tôi nhí nhảnh:

_Me bắt đầu thương ba rồi phải không?

Me cười lung linh ánh mắt:

_Me già rồi đâu có như con. Nay mặc thêm áo len đi kẻo con cảm lạnh cho coi. Mới sáng ra đã nháy như sáo.

Tôi cười:

_Như sáo già thì có, con đi từng bước như rùa.

_Phải vậy chứ sao. Chạy nháy như xưa có mà chết.

Tôi thoát buồn:

_Ừ nhỉ, con hết là Giáng Thu rồi, con thành đàn bà, mà không biết là bà gì đây?

_Lại nghĩ nhảm, thôi me đi đây.

Tôi lẩm bẩm một mình:

_Không biết con có giống anh không? Trai hay gái anh nhỉ? Trời ơi! Em nhớ anh muốn lịm người đi thế này. Nếu bây giờ có anh nơi đây.....

Tôi che mành nhìn xuống sân ga. Những cái xe ca màu xanh của Air Vietnam trông buồn buồn. Nhà ga màu ngói đỏ mái cong cong lẫn trong rừng thông xanh ngắt. Mong có anh trong đám hành khách trưa nay để em nháy như bay trên những tam cấp xuống đón anh, để em lao như con gió dốc xuống nắm lấy tay anh, gục vào ngực anh, hôn lên môi anh.

Tôi ngồi phịch xuống thành sắt dỗi nhìn sân ga. Không gì buồn bằng sân ga vắng. Không gì buồn bằng yêu nhau mà phải xa nhau. Người đưa thư già cặm cụi đạp xe lên dốc. Tôi nghe run khắp người. Ngọn đồi này chẳng còn ai ngoài hai mẹ con tôi. Thư ba, thư chú Duy hay thư của chàng? Không, chàng có biết tôi lên Đà Lạt đâu? Chàng mãi mê lo cho vợ chàng lo cho con chàng.

Mắt tôi cay cay, quay đi không nhìn, rồi lại quay lại đăm đăm ngó bác đưa thư già dắt xe leo dốc. Tôi chạy xuống gọi vang:

_Thư của cháu phải không? Để cháu xuống lấy cho.

Ông già ngừng lại dơ tay vẫy:

_Có điện tín của biệt thự 14 đây.

Tôi hỏi:

_Điện tín hử, đâu bác?

Ông già bắt tôi ký nhận rồi mới trịnh trọng rút tờ giấy xanh xanh ra. Tôi xé vội vàng, đọc vội vàng:

_"Anh sẽ lên chuyến bay 613 ngày thứ sáu 13/4. Trâm cho địa chỉ. Hoàng."

Tôi lặng người đi vì sung sướng. Cơ vui oà vỡ như giòng thác lũ. Tôi dơ tay vẫy chào bác đưa thư già. Tôi dơ tay vẫy chào cây cỏ và chim chóc. Anh sẽ lên ngày thứ sáu. Tôi giật mình cúi nhìn đồng hồ, đúng ngày hôm nay. Chao ơi, cái nhà ông bưu điện này đi chậm như rùa, để tôi không kịp sửa soạn đón chàng. Chỉ còn vài giờ nữa thôi, mình hết cô đơn, con hết bơ vơ đời bố. Tôi chạy nhanh vào phòng trải lại drap giường, chạy lao ra phòng khách hét chị Hai:

_Trời ơi lau dọn nhà cửa cho tôi mau đi chị Hai, có khách lên bây giờ. Này này lau lại cửa kính đi.

Chị Hai dật dờ:

_Ở cái xứ buồn hiu này có ma nào đến cô.

Tôi quát:

_Chị im đi. Ai bảo chị có ma nào đến, nói bậy không. Tôi bảo dọn dẹp là dọn dẹp, chị nghe rõ chưa.

_Dạ, dạ nhưng ở đây chỉ có ma đến thôi, chứ người thì trời ơi, cả ngày chẳng thấy bóng ai qua cửa.

Buồn muốn chết.

Tôi trợn mắt:

_Cái nhà chị này hay chưa, tôi bảo có khách Sài Gòn lên mà, này trưa nay có gì ăn không?

Chị Hai gãi tóc:

_Dạ cũng như mọi bữa.

_Như mọi bữa sao được, ừ thôi, để tôi lo. Mấy giờ bà về?

_Dạ cũng sắp, mà ai lên đó cô. Ông bạn dạy học lên đâu có được.

Tôi gắt:

_Dọn dẹp lau chùi cho sạch đi, kê ghế lại đi, để thể này đây hử. Hối dấm dứ mãi, bực mình.

Tôi nóng nảy nhìn đồng hồ, chao ơi, mới mười giờ, còn những một tiếng đồng hồ nữa máy bay mới bò lên trời. Mới lúc này tôi oán bưu điện rùa, làm tôi không có được một ngày chuẩn bị đón, giờ tôi lại than máy bay nó rùa.

Để đỡ sốt ruột, tôi cầm kéo đi cắt hoa về chưng phòng khách. Thế nào me cũng ngại ngần, nhưng mặc me. Tình yêu là thứ bất khả xâm phạm. Thương để còn cúi đầu hướng chi là me.

Đi ra đi vào như gà mắc đề, rồi cũng đến giờ phải xuống sân ga. Từ nhà tôi ở xuống sân ga chỉ mất năm phút nhảy bật đá xanh, vít cây cỏ dại.

Tôi phăng phăng đi vào trạm hàng không, hỏi mấy cô áo xanh chuyến bay của chàng. Cẩn thận hơn tôi đòi xem danh sách hành khách. Ông Nguyễn Minh Hoàng. Quá đủ cho tôi rồi. Tôi ngồi xuống ghế đợi. Chàng không thể bỏ tôi, chàng bỏ vợ bỏ con lên với tôi. Tôi chớp mắt nhìn lên quyển lịch. Thứ sáu ngày 13. Tôi không muốn nghĩ nhảm. Máy bay không dễ rớt, không bị mìn, không rơi xuống vực được.

Mỗi phút lê thê, mỗi giây dằng dặc. Tôi đứng lên hỏi thăm rồi lại ngồi xuống đợi.

_Xin lỗi ông, chuyến bay 613 đến chưa ạ?

_Sắp đến rồi. Bao giờ nó đến Liên Khương chúng tôi sẽ báo cho cô biết.

Tôi lại cảm ơn người đàn ông rồi lại ngồi đợi. Chứa ghét mấy ông máy bay vụ đợi chờ. Mười một giờ tôi đứng lên :

_Cảm phiền cô, chuyến bay Sài Gòn lên chưa ạ?

Cô ta lạnh lùng trả người đàn ông:

_Hỏi ông đó kìa, ông ta trực điện thoại.

_Lên rồi đó cô.

Ông ta mỉm cười:

_Cô muốn gọi điện thoại ra Liên Khương không?

Tôi hớn hử:

_Cảm ơn ông nhiều lắm. Ông cho tôi nói chuyện với anh ấy một chút.

Ông ta nheo mắt:

_Gọi ra rồi người ta kêu ông ấy chứ cô, để tôi gọi cho. Xin lỗi anh cô tên gì nhỉ?

Tôi cười thật tươi:

_Nguyễn Minh Hoàng.

Tôi chụp máy:

_Anh Hoàng phải không? Em đây, trời ơi, lo muốn chết, nhè ngày 13 đi bao giờ không?

Chàng cười khẽ trong máy:

_Tìm được địa chỉ anh lên ngay, có để ý ngày này nữa đâu. Em khoẻ không, sao đi mà không cho anh hay?

Tôi nghẹn ngào:

_Dạ tại vì.....

_Em đợi anh ở ga phải không?

_Dạ, em đợi mấy tiếng đồng hồ rồi đó.

_Chờ chút anh lên ngay bây giờ.

Tôi hụt hơi:

_Anh...

Chàng thì thầm:

_Nhớ không?

Tôi cười một mình:

_Không, không nhớ chỉ....

Tôi thì thầm:

_Chỉ yêu thôi...

Chàng tiếp:

_Trời ơi chạy chọt mãi mới có địa chỉ em đấy.

_Trâm cho anh hỏi?

_Ừ anh năn nỉ hết hơi đó em, sao không viết cho anh vài chữ, em ác lắm nghe không?

Tôi than thở:

_Anh quên là nếu em gửi về nhà anh thì cô Hà đọc trước à?

Chàng cũng thở dài:

_Ừ anh quên. Thôi đừng buồn, anh lên tìm em rồi, không thấy sao?

Tôi kể lể:

_Nếu anh không tìm em, anh biết em sẽ làm gì không?

Chàng tò mò:

_Làm gì?

_Làm vợ khắp thiên hạ cho bố tức.

Chàng cầu nhàu:

_Nói nhảm không. Không sợ anh giận à?

_Sợ gì, anh bỏ em rồi cơ mà. Đưa em đi bác sĩ rồi bắt em về một mình.

_Thôi cho anh xin, tại anh kẹt. Thôi nhé, chờ anh nghe không.

Tôi gác máy lí nhí cảm ơn người đàn ông tốt bụng, rồi kiên nhẫn ngồi đợi. Quảng đường đèo Liên Khương-Đà Lạt không xa bao nhiêu, chàng sẽ đi qua những thác nước trắng xoá, những khu rừng thâm u, những thung lũng hút sâu, những đồi cao hiu hắt. Quảng đường còn rất ngắn sao tôi chưa yên tâm, vẫn đứng lên ngồi xuống, vẫn từng bước phập phồng.

Thời gian trôi thật chậm, buổi chiều đã về dưới thung lũng xanh tươi. Đà Lạt bốn giờ trời đã tối, sáu giờ đã là đêm cho người ta rũ nhau chui vào chăn ôm nhau ngủ dài.

Me hút hải xuống:

_Con chờ ai mà không về ăn cơm?

Tôi mồm mồn:

_Con đợi chồng con lên.

Me hừ khế:

_Chồng con, nói nghe chướng tai quá. Đợi gì từ sáng đến giờ, mặt mũi bơ phờ thế này? Nó không lên đâu mà đợi, vợ con nó bỏ cho ai mà lên.

Tôi lắc đầu giọng mềm xuống:

_Anh mới điện thoại cho con đây này, chút xíu nữa lên bây giờ. Thế nào anh cũng lên mà me. Trời ơi, cái xe chết tiệt đi lâu như rùa. Từ Liên Khương về đây mà mãi không đến.

Me ngạc nhiên:

_Ông ta lên thật à?

Tôi nhìn mẹ:

_Trời ơi, bộ con đùa với mẹ.

_Ai cho nó địa chỉ mà nó lên?

_Trâm cho.

Me thử người:

_Thôi về ăn cơm đã rồi tính. Ngồi thêm chút xíu con xiêu cho coi, đàn bà có thai gì mà để bụng đói từ trưa đến giờ.

_Con no rồi, có anh ấy con không đói nữa. Trời ơi sao lâu quá thế này. Mẹ hỏi thăm dùm con đi. Từ sáng đến giờ con hỏi họ cả chục lần họ phát cáu với con rồi mẹ.

Mẹ do dự:

_Ăn thua gì, rồi xe cũng đến mà con.

Tôi nhìn sững mẹ:

_Nhưng tại sao lâu thế mẹ, từ phi trường về đây đâu xa xôi gì?

_Ôi ba cái xe cũ nó hay hư dọc đường, thay bánh vặn ốc gì đó.

_Con có tiền, con lập hai hãng máy bay.

Me cười:

_Ừ chờ cho con làm Tổng Thống rồi tính.

Tôi tròn mắt ngó mẹ:

_Mẹ, mẹ nở nói như thế, cái thứ con hoang, có phải mẹ muốn nói như thế không?

Me bối rối:

_Con sao tối ngày rình cãi mẹ, rầu ghê, mẹ bỏ hết công việc lên đây vì ai, con biết không?

Tôi mân mê ngón tay, những ngón tay xinh ngày xưa giờ bắt đầu nổi gân:

_Con xin lỗi mẹ....tại con sốt ruột quá. Mẹ, mẹ đừng nói gì anh ấy hết nghe mẹ. Tội nghiệp con, đời con sống được nhờ anh ấy. Mẹ để anh ấy ở đây với con nghe mẹ, con van mẹ đấy. Mẹ cứ mặc con.

Me thở dài:

_Khó nghĩ quá, thật mẹ kẹt. Nhỡ vợ người ta lên làm xấu mình thì sao?

Tôi mím môi:

_Bà ấy không có quyền, anh ấy yêu con, con nguyên vẹn cho anh ấy.

Me lắc đầu:

_Vợ nó vẫn toàn quyền trên cuộc đời của nó.

Tôi thở dài:

_Chồng con lên thăm, mẹ phải lo cho con được ngày nào hay ngày đó.

Tôi nhắm hai mắt lại mơ mộng:

_Con chưa được lấy một ngày một đêm nào trọn vẹn với chồng con hết, mẹ không thương con sao? Chỉ vài giờ đồng hồ là cùng. Trời ơi cho con được một ngày đầy, một đêm tròn với anh rồi chết con cũng vui mẹ ạ.

Me xót xa bóp tay tôi:

_Mẹ bằng lòng, tội nghiệp cho con, yêu chi ngang trái thế này hở con?

Tôi tha thiết nhìn mẹ:

_Cám ơn mẹ, cho anh ấy ở lại với con nghe mẹ?

Me quay đi lén chùi nước mắt rồi gật. Tôi hờn hờ:

Trời ơi, mẹ biết không, tụi con chỉ mơ ước có bao nhiêu đó thôi. Mẹ dễ thương quá, cho con một ngày bên chồng rồi chết cũng vui.

Me gắt :

_Nói nhảm không.

Tôi ríu rít:

_Chút nữa mẹ thay drap cho trắng nghe mẹ, nhà có nhiều đồ ăn chưa mẹ? Hoa hồng con chưng còn tươi không mẹ?

Me gắt:

_Còn tươi. Con hái chi thứ hoa đỏ chói như máu.

_Hồng nhưng đỏ mẹ, đẹp chứ.

Me khe khẽ thở dài. Tôi huyền thuyên:

_Mẹ đừng giận con. Tụi con yêu nhau thật mà mẹ. Mẹ thấy không, anh ấy lặn lội đi tìm con, anh ấy xin địa chỉ con cho bằng được.

Me ngồi im chong mắt đợi:

_Chưa thấy xe ca về. Sao nó không đi taxi cho mau nhỉ?

Tôi giàng giải:

_Tại hôm nay Đà Lạt không bán xăng, nghĩ bán để tăng giá. Taxi nào chạy nữa mà đi.

Me gật:

_Ừ nhỉ, me quên khuấy đi mất, xui thật, nếu đi taxi thì về lâu rồi.

Tôi nhoi nhói tim:

_Xui thật, nè ngày thứ sáu mười ba đi không xui sao được me, đừng lo me. Trời chưa ghét con đâu, từ Liên Khương về đây gần xịt à. Chắc hết xăng. Ờ nhỉ, xe đâu có xăng nhiều, hết xăng, đúng rồi me. Trời ơi, vậy mà không nghĩ ra, thôi chắc hành khách kéo nhau lợi bộ rồi me. Tội nghiệp anh con đi bộ kiểu này chắc hết thở.

Me cần nắn:

_Ba cái cây xăng ác đức.

_Không sao, đi bộ cho biết lòng nhau, con đợi được mà me. Đi me, đứng lên hỏi thăm dùm con xem phải xe hết xăng dọc đường không?

Me bước tới quầy hỏi han, trở lại lắc lắc cái đầu:

_Họ bảo đảm không hết xăng. Hãng máy bay họ xăng đầy hồ.

Tôi lắp bắp:

_Trời ơi, như vậy thì tại sao xe đi chậm thế, tại sao hờ me? Me hỏi lại người ta đi.

Me thở ra:

_Người ta cũng không biết như mình. Mất liên lạc từ lúc xe rời Liên Khương.

Tôi run rẩy:

_Mất liên lạc từ mười hai giờ trưa?

Me gật:

_Ừ, mười hai giờ trưa.

Tôi buông người xuống ghế, cái ghế cứng như thép, đau mông như ngồi trên công gai:

_Trời ơi, con chết mất, sao thế me? Sao lâu thế me?

Tôi sai hai bước tới nắm tay cô gái mặc áo xanh:

_Cô, cô làm ơn làm phúc cho tôi biết tại sao giờ này mà xe ca chưa về? Cô làm ơn liên lạc dùm tôi đi cô.

Cô ta gắt:

_Tôi cũng như cô, ơ như bà, tôi không biết, bà ra đó mà hỏi cái xe nó chạy đi đâu. Từ sáng đến giờ nằm áo hết người này đến người kia.

Tôi rơm rớm nước mắt:

_Tôi van cô, cô làm ơn điện thoại hỏi phi trường xem sao, lòng tôi nóng như có lửa, đau như có kim. Tôi van cô, cô hỏi dùm đi cô.

Cô ta vùng vằng:

_Hỏi ông kia kia, lằm chuyện quá!

Tôi mím môi:

_Tôi thề không bao giờ đặt chân lên máy bay của nhà cô nữa. Máy bay đi chậm hơn xe đồ...máy rửa chén bay. Tôi mà có quyền tôi bỏ tù hãng máy bay của cô hết. Làm việc không bao giờ đúng giờ, lấy tiền người ta không thấy xấu hổ. Làm ăn như vậy đó hử? Đối xử với khách như vậy đó hử?

Cô ta sùng sộ:

_Tôi gọi cảnh sát bây giờ.

Tôi nắm tay:

_Tôi thách cô đó. Tôi van cô, tôi xin cô, cô mắng vào mặt tôi, cô là người vô giáo dục. Hãng trả tiền cho cô, hãng cũng ngu. Bóc lột người ta hơn kẻ cướp bóc lột, rồi còn hành hạ người ta từ sáng đến giờ. Có cái hãng máy bay của cô là một đấy nhé. Ngửa tay nhận tiền phải lịch sự chứ. Người ta đi mất tiền chứ bộ đi ăn xin ăn mày gì không. Kêu lính đi, kêu đi.

Cô ta quắc mắt:

_Bà dai như đĩa, từ sáng tới giờ bà nằm áo bao nhiêu người, hỏi vợ va vợ vẫn.

Me hốt hải chạy vào:

_Con, con làm gì vậy, có tin về ngoài kia kìa.

Tôi bủn rủn tay chân:

_Trời ơi thật không me, anh ấy lên chưa? Me thấy anh con chưa?

Cô áo xanh con rùng rùng sộ:

_Bà ta gây tôi đó, người gì mặt đẹp như tiên mà khó thương.

Me dịu dàng:

_Xin lỗi cô, con tôi nó không được khoẻ trong người, cô bỏ qua cho. Đi con, có người thoát về được đó con.

Tôi trốn mắt ngó me, ngó mọi người. Cô ta hết can đảm cãi nhau với tôi, xông xáo cùng tột, hốt hoảng cùng tột. Người ta xăm xì, người ta bu quanh những người đàn bà chạy thoát. Tôi ù tai rồi, cả một máy

điện khổng lồ chạy rì rì trong tai tôi, đốt cháy tai tôi, óc não tôi, trí khôn tôi.
Tôi đứng như trời trồng, tôi đứng như pho tượng. Trời ụp xuống, đầu tôi nghệt thờ, đất dâng lên cao như địa ngục dâng.
Những cô áo xanh đứng mặc niệm, những ông thư ký hét ra lửa, những bác khuôn vác mặt gió sương. Tất cả im lìm mặc niệm, tôi dần dần thành đá, thành khói, thành giọt sương tan.
Tôi đứng rất lâu, nước mắt không chảy, môi không hé, mắt không chớp. Tay chân cứng, bụng da cứng, con cũng chết cứng ở trong lòng vì bỏ đi không về. Chuyển xe không bao giờ về bến, tình yêu xây trên đau khổ, vợ con chàng không thể tròn đầy. Chàng bỏ vợ, bỏ con lên với tôi, trời phạt cho chuyển xe tan tác giữa đường. Trời phạt tôi đứng sững như tượng đá, con im lìm trong bụng như cục đất.
_Đàn ông không sống sót một người, nó bắn không chừa một người đàn ông.
_Ngang thác thì bị chặn đường bắt xuống xe hết.
_Tôi được lính mình đưa về, tôi đi chuyển xe sau, những ai vội vàng nhảy chuyển trước chết gần hết.
_Lính mình đang thu dọn xác người, có lẽ chiều nay đem về bệnh viện.
_Khúc đó vắng, lúc lính mình biết thì muộn rồi.
Tôi ôm mặt che kín hai tai. Tôi vò tóc tôi cho dựng ngược lên. Bụng tôi đau quặn, con ơi con thành đá đi con. Bỏ một đi không về, một đi không đến bến. Bỏ chết vì mẹ vì con.
Me dang tay đỡ tôi ngã xuống. Tôi thiếp đi mơ hồ nhìn hai hàng nước mắt me lăn trên má. Mơ hồ những đám người vây quanh kẻ sống sót.
Đêm tối mịt mù. Tôi tỉnh dậy bàng hoàng ngẩn ngơ nhìn trùng trùng mảnh giấy xanh định mệnh. Bên tai tôi, giọng nói trầm trầm tha thiết còn vang âm.
Tôi đòi mẹ dẫn vào nhà xác, nếu không tôi cắn lưỡi chết theo chồng. Mẹ đau đớn đưa tôi đi.
Tôi lật tấm khăn trắng. Chàng ngủ thanh bình. Chàng ngủ nhẹ như mùa thu chết. Hai mắt khép kín, hai môi hết hồng. Tôi mở mắt nhìn, tôi đăm đăm ngó. Bàn tay vờn u mê. Chàng chết ngon chết ngọt. Chết dễ như đi ngủ, như đi chơi xa. Tôi từ từ cúi xuống kề mặt chàng thì thầm. Hơi thở đàn ông anh đâu rồi, da thịt mê đắm anh đâu? Em yêu anh, yêu từ chân lên đến đầu. Em yêu anh từ ngoài vào trong. Anh không thể chết, anh đang nói với em, anh mới nói với em. Em chưa được một ngày một đêm ngủ vùi trong tay anh kia mà. Chúng mình chưa cho nhau hết một đêm mê man.

HẾT